שנה 37 ט"ו אלול תשל"ג, 12.9.73 המחיר: 2.50 ל"י מספר 1880

העולם הזה

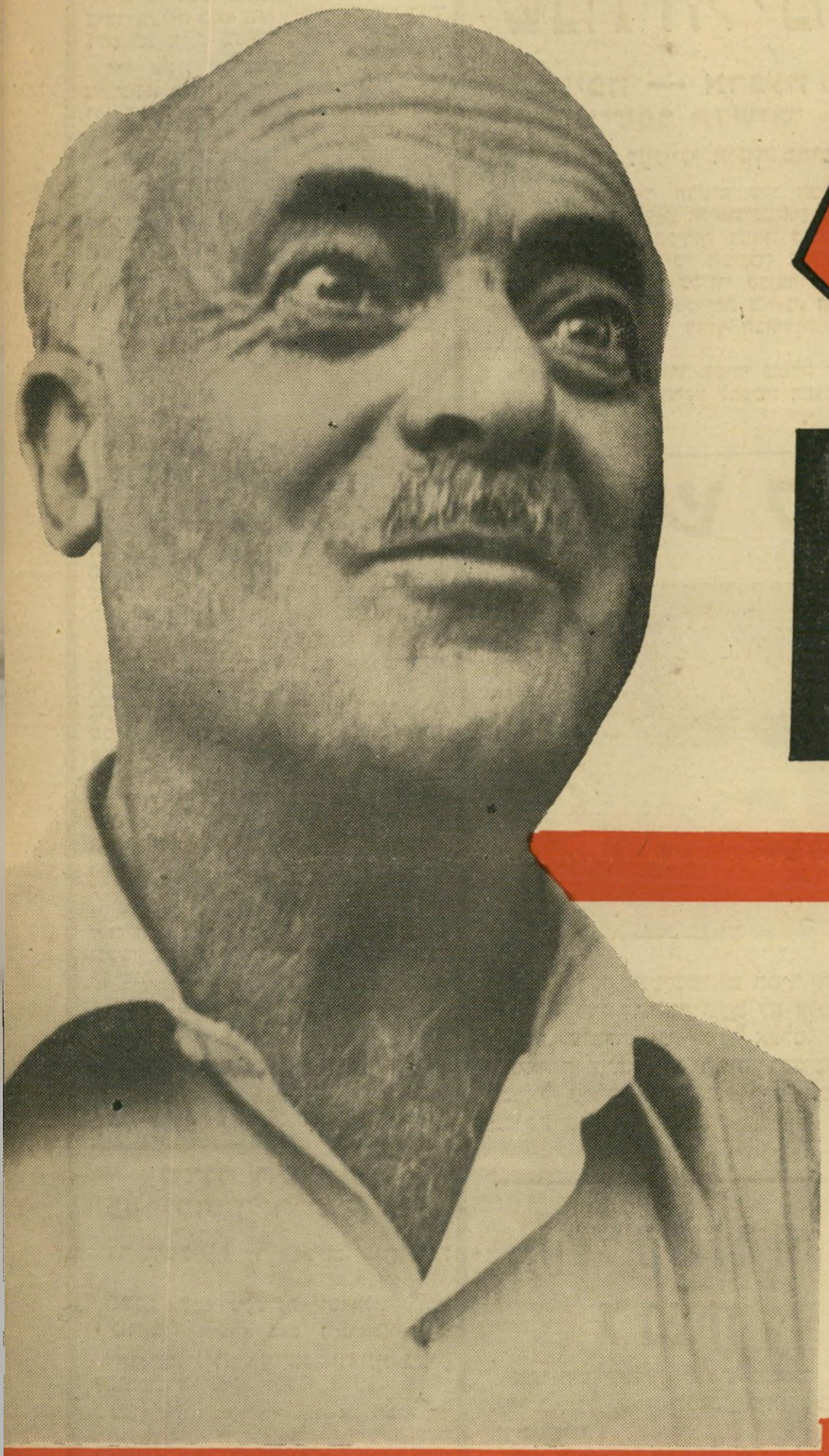

ועכשיו

האם ישוף בן-אהרון

ZOO

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א: ב. מיכאל, חנוך מרמרי,
קובי ניב, אפרים סידון
כתובת המערכת: רחוב זוארץ 1

כתבינו מדווחים מרחבי הארץ:

שנת הלימודים נפתחה ללא תקלות

בחיפה — ארבעה בתי־ספר חדשים

מאת כתבנו לענייני חינוך בחיפה

ארבעה בתי־ספר חדשים עלו הבוקר באש עם פתיחת שנת הלימודים. אין נפגעים. ראש אגף החקירות במחוז הצפוני של המשטרה סבור כי המדובר במעשה הצתה במזיד שנעשה על־ידי קבוצה רדיקאלית של תלמידים מכיתות ב'—ג', החשודה בין השאר גם בזיוף הבחירות לוועדת קישוט.

אחד הילדים שנעצרו משתף פעולה עם חוקריו, והסביר כי הרקע למעשה ההצתה הוא בפיתגם „תורה — אורה". לדבריו, חשבו הילדים כי הצתת ספרי תורה, כ־כתוב בפיתגם, תעלה את ערכם בעיני המורה וכך ישפרו גם את ציוניהם. לבד מתקרית זו נפתחה שנת הלימודים בחיפה בהצלחה מלאה וללא תקלות.

בעפולה — התפתחות ניכרת בגיבעת־המורה

מאת כתבנו בעמק

שנת הלימודים בעפולה נפתחה בסימן פיתוח. בבית־הספר המקומי המקיף למ־צומצמי־פיתוח שוקמו המבנים, סויידו כ־הלכה, והלימודים מתנהלים כסידרם. עם זאת נודע כי המורה רינה מגיבעת־המורה שוב בהריון, וכי גבעת־המורה שלה עשוייה לגרום לשיבושים בלימודים עוד לפני בוא היורה. כן נמסר כי הורי התלמידים היכו את מנהל ביה"ס בגרזן, על רקע סכסוך אישי.

בנגב — פתיחה שיגרתית

בית־הספר לילדי הבדואים של שבט אבו־מרביע נפתח באיחור המסורתי של ארבעה ימים, מאחר שהתלמידים שיצאו מאהליהם עם פרוץ שנת הלימודים, הגיעו לביה"ס רק לקראת סוף השבוע.

שמחת הפתיחה הועבה במקצת ע"י תקרית מצערת: מנהל בית־הספר פתח באש לעבר התלמידים מכיתה ד/2 מאחר שה־ללו ביצעו מעשה־קונדס והוציאו את האוויר מן הגמל של המנהל.

במושב די־זהב בישר יו"ר ועד ההורים לתלמידים שסוף־סוף הותקנו תנורי חימום בכל כיתות הלימוד. היו"ר הוסיף ואמר כי בשעות אחר־הצהרים יעסוק ביה"ס, החל משנת הלימודים הנוכחית, בייצור המבורגרים ושיווקם.

ומה בחטיבת הביניים?

מאת כתבנו הצבאי

גדוד 32 מחטיבת הביניים יצא לאימוני הסתיו. הגדוד יעסוק בנדידת־הצפורים, בתפוח־הזהב, במעשים־טובים, בעשרת־ימי־התשובה, בהרצל ובנחליאלי.

בסוף השליש יתקיים אימון חטיבתי בהשתתפות כל המורות, ותחת פיקודו של סיסרא, שר צבאו של יבין מלך חצור.

בסביון — נפתח פעוטון

עם פתיחת שנת הלימודים, נפתח בסביון פעוטון כבן שלוש ע"י משאית. עדי ראייה מתבקשים להתקשר לתחנה הקרובה.

יש לנו לובה

בכל אירגון אנטישמי יש תמיד יהודי אחד, כדי להראות שהם לא אנטישמיים. עובדה, יש יהודי אצלם.

מאותה סיבה יש תמיד בממשלת ישראל ספרדי אחד, ולכן יש תמיד בכנסת כמה ערבים.

ובדיוק בשביל זה יש למערך את לובה אליאב. אנחנו לא מוסריים?! — עובדה, יש לנו לובה. אנחנו לא דימוקרטיים?! — עובדה, יש לנו לובה. אין לנו מצפון?! — עובדה, יש לנו לובה.

ומהבחינה הזאת לובה אליאב הוא נכס לאומי של ממש, „אור לגויים" מה שנקרא. כי לבד מזה שהוא מוצר טוב מאוד לשוק המקומי, הוא גם מצויין לייצוא — אפשר לשלוח אותו לשכנע יהודים לתרום או לבוא, אפשר לשלוח אותו לוועידות בינלאומיות, אפשר לשלוח אותו כיועץ לממשלות מתפתחות. הוא ממש נפלא בשביל זה.

אכן, יש המדברים ויש העושים. וככל שלובה מדבר יפה יותר — כך אפשר לעשות מעשים מכוערים יותר. כי הרי יש לנו לובה, עובדה.

קריקטורה לנצח

את הקריקטורה הזאת מצאנו ב־מעריב של שבת ומייד היא מצאה חן בעינינו.

היא מצאה חן בעינינו, כי היא קריקטורה שבה החזון הניצחי (הרצל) מתגבר על קטני האמונה (הייצור עם היד המושטת).

היא מצאה חן בעינינו, כי היא בעצמה קריקטורה של חזון, קריקטורת נצח.

חייב כל בית בישראל לגזור לו קריקטורה זו ולתלות אותה על קיר סלונו. שתהיה שם לתמיד.

כי גם מחר, כשיילכו להקים את חרטום־עילית או ירכתיים־תחתית, או את המרכז האיזורי בפיתחת־חידקל או את עיר הנמל באבו־דאבי (דובית), גם אז תהיה הקריקטורה טובה, מצחיקה ומצליפה.

וזה מה שעושה אותה לניפלאה כל כך.

– רכישת קרקעות?!
התיישבות באזורים מאוכלסים בערבים?!..

קורא

יקר מאד

דומה שמה שמטריף כיום את דעתם של עורכי העיתונות העיברית הוא לאו דווקא המחסור הצפוי בנייר עיתון, אלא העובדה כי zoo הארץ מצוטט השכם והערב בעיתונות חוץ. ואכן שעה שאנו פוגשים את עמיתינו העיתונאים, הרי ב־99% מן המיקרים תהיה שאלתם הראשונה „תגידו, כיצד מצליח zoo הארץ להסעיר את כותרות העיתונים בעולם כולו?"

אנו איננו מתרגשים מכך, כשם שלא התרגשנו בגליונות 1786, 1785, 1784, 1783 וכן הלאה. ברם, אפילו אנו, הציניקנים, לא יכולנו שלא להתפעל למראה קטע שנישלח אלינו מנפאל (!!!) הרחוקה.

הקטע, שתצלומו מצורף, לקוח מן ה־

ירחון צ'ינגל־מינגלה־לוף־לוף („ה־שבוע בקטמנדו"), ביטאון מטפסי ההרים ההימאליים, והוא מדבר לא פחות ולא יותר, ניחשתם, בשיבחו של zoo הארץ, שאותו הוא כורך בחבורה המכובדת של הניו יורק טיימס, הפיגארו והשטרן.

כך אומר השבוע בקטמנדו (בתירגום חופשי פחות או יותר): „...דווקא בישראל הרחוקה מצאנו עיתון שיוכל לענות על דרישותיהם של מטפסי ההרים ההימאליים. שמו zoo הארץ ולמרות היותו ביטאונה של מיפלגה קטנה יחסית (הכוונה לז"ל), הרי שעה שמכניסים אותו, מקופל היטב, בין הנעל לגרב הוא משמש כאוגר חום מצויין. zoo הארץ עמיד בפני זיעה, רטיבות, אמין בשימוש ומיתפורר רק לאחר תקופה ארוכה. מבחינה זו הוא נימצא ברמה שווה למיטב העיתונים בעולם כ־ניו יורק טיימס, פיגארו ואחרים. מומלץ."

זו התמדה וזה שכרה. איננו מסוחררים ונעשה הכל כדי להצדיק את האימון שניתן בנו.

היזהרו מאידין

של מרס

מדור השש־בש
בעריכת ד"ר י. קוביה

יד השבוע: יד אבשלום. צפון מטיל ראשון.

לבן: יוסף שקשוקה (ישראל).

שחור: איציק פאס (ישראל).

התחרות הרבע שנתית על גביע יוגורט. בית נבאללה 1971.

צפון פותח בקריאה „תבוא, תבוא — נראה אותך שחקן," ועל כך משיב דרום ב„יאללה חרה, שמענו עליך." מזרח ומערב מפרידים.

פתיחה סיציליאנית

1) 4G, 2F; 2) 5L, 6L; 3) 2א, 5ו; 4) 5C, K; 6) H_2O, CL_4 (זריקת מצויינת); 7) 6ג, 6ו, 6ל, 6א; מהלך מסו־

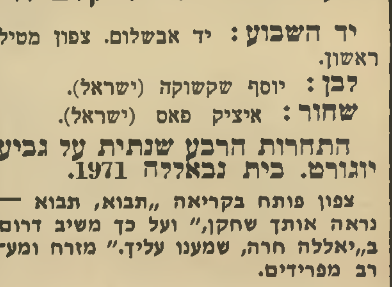

(המשך בעמ' 3, טור 4)

הארץ

ממשנתו של מייסדו:
תנו לי נקודת מישען
ואוכל להטיל את מימי
ד"ר זוארץ
(בכנס אורולוגים 1969)

חז"ל תומכים בז"ל

אנו החתומים מטה, חכמי־תורה, תנאים, מוקדמים, אמוראים וסטודנטים, מביעים בזה את תמיכתנו ברבי מלכיאל זוארץ ובסיעתו (סיעתא דשמייא) בבחירות לסנהדרין ולכנסת הגדולה.

רבי שמעון בר־יוחאי, רב ריפורמי, מירון.
ר' יוחנן בן־זכאי, מחבר ספר־האגדה, יבנה.
ד"ר שמעון בן־שטח, ביוכימאי, ציפורי.
רבי ורחל עקיבא, רועה־צאן ועקרת־בית, בני־ברק.
כלבא (כומה) שבוע, סיו"ר התאחדות החקלאים, יודפת.
נחום איש גמזו, פיליטונאי, נהרדעא.
ר' יהושע בן־טרפון, מ.א., קריית־צאנז.
האר"י, פקיד־קבלה, צפת.

אדי אמוראי, ח"כ, ירושלים.
משה וויינברגר, אמוראי לטבע, נתניה.
אל"מ (מיל.) שמעון בר־כוזיבא, היסטוריה צבאית.
יוספה פלאוויוס, עיתונאית, תל־אביב.
חוני המעגל, שרטט, אושה.
אברהם אבינו, בדואי, הר־חברון.
אלעזר בן־יאיר, מתאבד חופשי, מצדה.
רבי יוחנן, מגוש ח"ל.

(מוגש במודעה ע"י סיעת ז"ל - זוארץ לכנסת)

(המשך מעמ' 2, טור 1)

כן. חושף את אגפו ל־4K במיקרה של דאבל. עדיף לשחק 6) 1A, 6A; 7) ה6, ז4; (לפי שיטת בוזגלו).

8) 3B, 2A; 9) ב5, 2J, 10; 10) U.K.; (כפי שרמזנו); 11) ב1, ג6; תימרון שקוף. במיקרה כזה די לשחור לפנות 4J, ה6; כדי לזכות בבקבוק אורנג'דה.

12) 3F, ד6 (!); השחור מנצל את עדיפותו המיספרית כדי ללחוץ על 5B. 13) ח2, ט4, 14; (הטלה גרועה. חלכה ביצה). 14) י6, 2E; 15) 2G, 2B; (לבן מכה את איציק מכות רצח). 16) ז5, 2L; שחור ניכנע.

קרב עוצר נשימה. לו בחר השחור בפתיחה ספרדית, במקום בסגירה מרוקאית, היה יכול לסחוט תיקו.

בעיה 581

מרס בשלושה מהלכים או אפריל בשניים.

מכתבים למערכת

הוצאת שם רע

התפלאתי מאוד לקרוא בעיתונות כי עוצמתה של רעידת־האדמה האחרונה שפקדה את הארץ בשבוע שעבר — נמדדת בחמש דרגות, על־פי סולם ריכטר.

ברצוני להודיע לציבור לקוחותי, כי הסולם שלי לא ניזוק כלל בשעת רעידת האדמה הנ"ל, ומכאן שכל הדברים שנכתבו אודותי, הינם בגדר של השמצה והוצאת דיבה. אני ממשיך לתת שירות ללא־דופי, ובכל מזג־אוויר.

יוסף ריכטר, צבעי

אמצעי קיום

סוף-סוף אני יודע מה זה ערבי.

רק לפני חודשיים—שלושה, חשבתי שערבי זה דבר שחרחר ומלוכלך, שתוקע סכינים בגב ומטמין מוקשים בחולות רפיח, כדי לקפד חייהם של מתנחלים קטנים ונלהבים.

אבל עכשיו אני יודע את האמת.

ערבי זה גם אמצעי-קיום.

כמו טרקטור, אבל אוכל פחות דלק.

ומי שלוקחים לו את הערבי שלו, צריך מייד לתת לו אמצעי-קיום אחר, אחרת הוא הופך למיקרה סעד.

ואנחנו הרי רוצים לצמצם את הפער.

עכשיו גם ברור איך נצמצם אותו. כל משפחה שאין לה אמצעי-קיום, תקבל ערבי אחד (או יו-

חברי המושבים בפיתחת רפיח — לדיין:
הפסקת העבודה הערבית תגרום לנו הפסדים
מוכנים להפסיקה אם יינתנו להם אמצעי קיום אחרים

תר — הכל לפי הגודל) ומייד יהיה לה אמצעי קיום. זול.

ומי שזקוק רק לאמצעי-קיום מינימאלי, יקבל ילד ערבי. מינימאלי.

ולסוחרי העבדים הקטנים מפיתחת-רפיח, נייבא אמצעי-קיום שחורים מרודזיה או מדרום-אפריקה, כדי שרק לא יאלצו ללכלך את הצפרניים הרביזיוניסטיות שלהם.

בעצם, זה מאוד יפה שהערבים הפכו לאמצעי-קיום. הרי קודם הם היו סתם סיכון-ביטחוני. בגלל זה גרשו אותם. כדי שיחזרו בתור אמצעי-קיום.

זה גורלו של ערבי: או סיכון-ביטחוני, או אמצעי-קיום.

כמו שנאמר — העבודה מביאה חופש. או בעברית — „ארבייט מאכט פראיי."

יש לי שם!

במסגרת התחרות „הכו לי שם", לעוף הצעיר, הבריא, המזין, והרענן, מן הלול ישר לצלחת, זכתה בפרס הראשון:

הגב' רגינה פולקע־עופשטטר

שהציעה את השם:

עוף - צלוחעס

הפרס — 150 עוף-צלוחעסים*, הוענק לגב' פולקע-עופשטטר בטכס צנוע, בלול מרכזי אי-שם בארץ.

היכונו בקרוב למסע פירסום אדיר להחדרת תודעת העוף־צלוחעס.

עוף צלוחעס — העוף הנושם

עוף טוב הכל טוב

* ולא עופות־צלוחעס, כפי שפורסם בטעות.

מטאמורפוזה

בשבוע שעבר ראיתי קוסם. הופעה רגילה בתכלית. בליעת חרבות, שעשועי קלפים, זריזות ידיים. קוסם.

לא הייתי מתעכב על כך, לולא תקרית מעניינת שאירעה לקראת סיום התוכנית. הקוסם קד ובישר לנו כי הוא עומד לשלוף יונים מכובעו. קד בשנית, נטל צילינדר שחור, לחש את מילות הקסם הידועות, דחף את ידו אל הכובע, הוציא והנה תחת יונה שלף שפן. שוב דחף ידו ושוב תחת יונה — שפן. וכך הלאה וכך הלאה — היונים הפכו לשפנים.

לא רק אנו הצופים הופתענו, אפילו הקוסם עצמו חזר ונשבע כי עוד הבוקר היו עימו יונים.

אומרים שכך בכל הסביבה. אומרים שלקראת הסתיו הופכים היונים לשפנים.

ואם זהו צו הטבע, אז אין מה לעשות.

תשקיף

נכשל נסיון לארגן לגולדה ביקור בארה"ב

גולדה מאיר לא תצא לארצות־הברית לפני מועד הבחירות לכנסת השמינית, למ־רות המאמצים הנואשים שנעשו לארגן עבו־רה סיור כזה.

גישושים לאירגון ביקור ממלכתי לגולדה בארצות־הברית נעשו עוד לפני מיספר חודשים, מייד אחרי שגולדה הודיעה על הסכמתה לעמוד בראש הממשלה לתקופת כהונה נוספת. שגריר ישראל בוושינגטון, שמחה דיניץ, שהיה בעבר איש סודה ומנהל מיש־רדה של גולדה, ניסה לברר את האפשרות שגולדה תערוך ביקור נוסף בארצות־הברית כחודש לפני הבחי־רות, תיפגש עם נשיא ארצות־הברית, דבר העשוי לתרום מחדש ליוקרתה, כשם שהיה ערב הבחירות לכנסת השביעית. בשעתו הובהר לדיניץ כי בעיקבות ההסתבכויות של פרשת ווטרגייט, אין השעה כשרה לדון כלל בביקור כזה.

לאחרונה, בעיקבות הסימנים המדאיגים שהגיעו מארצות־הברית על השינוי הצפוי במדיניותה של ממשלת ניכסון לגבי המזרח התיכון, מייד אחרי הבחירות, במיוחד נוכח איומי הנפט של הערבים, הועלו חששות כי ידיעות אלה עלולות לפגוע בסיכויי ההצ־לחה של המערך בבחירות.

שוב הועלתה האפשרות שגולדה תצא ערב הבחי־רות לארצות־הברית, תיפגש עם הנשיא ניכסון, ותח־זור כשבפיה הצהרות מרגיעות ומעודדות.

לנציגים הישראלים שניסו לגשש בחוגי הבית־הלבן בנושא זה, הובהר בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, כי ביקור כזה אינו בא עתה כלל בחשבון.

ניכסון אינו מתכוון לעשות בעתיד ה־קרוב כל צעד שירגיז את הערבים עוד יותר, ואין להעלות על הדעת עריכת ביקור נוסף של גולדה, כל עוד לא קשור הדבר ביוזמת שלום חדשה.

השינויים בתעשיה האוירית - אחרי הבחירות

נראה כי החילופים בתפקיד יושב־ראש מועצת המנהלים של התעשייה האווירית יידחו עד אחרי הבחירות. ראשי המערך חוששים כי החלפתו של עורך־הדין מרדכי פירון באלוף מוטי הוד, מפקד חיל־האוויר לשעבר, העלולה לגרור את התפטרות מנכ"ל התעשייה האווירית, אל שווימר, עלולה לעלות להם בקולות רבים.

לעובדי התעשייה האווירית ברחבי הארץ משקל אלקטוראלי רב. למעלה מ־15 אלף העובדים, עם בני משפחותיהם, יכולים לע־לות למערך בשני חברי כנסת, אם תתעורר אווירת מרי כללי נגד הממשלה בעיקבות החילופים המוצעים.

חוקרים חבלה בפתקי אמ"ת

נפתחה חקירה כדי לאתר אם היה ניסיון חבלה מכוון בפתקי ההצבעה של המערך להסתדרות.

הסתבר כי בין הפתקים של רשימת אמ"ת, היו פתקי הצבעה רבים שמלבד האו־תיות המודפסות היו בהם גם סימנים מוד־פסים שונים.

כיוון שסימנים מעין אלה, המופיעים רק בחלק מן הפתקים ולא בכולם, יכולים להוות עילה לפסילת הפתקים, הועלה חשש כי הם נעשו בכוונה תחילה על־ידי מישהו בקרב הקשורים בהדפסת הפתקים.

„אמנסטי" תבדוק את מצבו של רמי ליבנה

חוגים שמאלניים בלונדון, ביניהם ישראליים, פנו לאירגון אמנסטי — אירגון וולנטרי בינלאומי הפועל למען אסירים פוליטיים — בתביעה לשלוח מישלחת לישראל שתבדוק את תנאי מעצרם של אסירי רשת הריגול היהודית ערבית שפעלה למען סוריה. במיוחד תובעים לערוך חקירה בתנאי מעצרו של רמי ליבנה, בנו של ח"כ רק"ח אברהם לבנבראון.

רמי הוכנס בשעתו למעצר יחיד אחרי שהתלונן על טיבו של המזון שהוגש לו. הוא הואשם בהסתת אסירים אחרים ובמשך חודש וחצי היה כלוא בבידוד מוחלט.

סיכסוך רבנים מעכב מישלוח בשר מצרפת

אספקת בשר בקר קפוא מצרפת לישראל מתעכבת בשל סיכסוך בין הרבנות הראשית בישראל לבין הרבנות בצרפת.

אחרי שהצטמצמו מקורות אספקת הבקר הקפוא לישראל מארגנטינה ואירלנד, נוצרה אפשרות של אס־פקת בשר קפוא מצרפת. משלחת קניות ישראלית, בראשותו של ארנון אילין, בנו של אפרים אילין שהוא אחד מיבואני הבשר של ישראל, הצליחה להגיע להס־כם עם ספקים צרפתיים בדבר אספקת בשר קפוא לישראל. הספקים החלו כבר בשחיטת 50 טון בקר והקפאתו לקראת המישלוח הראשון, כאשר היה צורך לבטל את העיסקה.

הסיבה לביטול: הרבנות בצרפת עו־מדת על כך כי השחיטה תבוצע בידי שו־חטים שלה, בעוד הרבנות הראשית בישׂ־ראל מסרבת להכיר בכשרות השחיטה שאי־נה נעשית על־ידי שוחטים ישראליים. כתו־צאה מכך עלול להיווצר בעתיד מחסור בי־אספקת בשר קפוא.

לובה אליאב יורחק ברשימת המועמדים

גולדה מאיר מתכוונת להעניש את ח"כ לובה אליאב כשל התי־מרדותו והדברים חבוטים שהשׂ־מיע במזכירות מיפלגת העבודה בגנות מיסמך גלילי.

כמעט ברור שגולדה תבטא את מורת רוחה מהתנהגותו של אלי־אב בתביעה להרחיק את מקומו ברשימת מועמדי המערך בכנסת, לעומת המקום בו הוצב בבחירות לכנסת השביעית.

בבחירות שהתקיימו בשנת 1969, היה לובה אליאב בעשירייה השלישית ברשימת המועמדים.

פירסומת ענק ל„קזבלן" בארה"ב

חברת ההפצה של „מטרו גולדווין מאייר", שרכשה את זכויות ההפצה בעולם של הסרט הישראלי „קזבלן", החליטה להשקיע סכום של מיליון וחצי דולר כהוצאות פירסום והפצה של הסרט ברחבי תבל. סכום זה הוא פי שלושה לערך מהסכום שהושקע בהפקה.

בכורת הסרט הראשונה באמריקה תיערך בהצגת גאלה בלוס־אנג'לס, בהשתתפות רבים מכוכבי הולי־בוד, בעוד שהפרימיירה הרשמית תיערך רק חודש אחר־כך בניו־יורק. כוכב הסרט, יהורם גאון, עומד לצאת לסיור של שלושה חודשים בארצות־הברית במיס־גרת מסע הפירסומת לסרט.

תחודש המחלקה הראשונה ב„אל־על"

חברת התעופה אל־על תחדש את המחלקה הרא־שונה במטוסי הנוסעים שלה, שבוטלה בתחילת עונת הקיץ. הסתבר שבניגוד לדיעה שגרסה, כי אין דרישה לתנאי המחלקה הראשונה בין הנוסעים לישראל וממנה, הרי מרגע שבוטלה המחלקה הראשונה, העדיפו רבים, בעיקר בטיסות מארצות־הברית, לטוס במטוסי חברות אחרות, שיש בהן מחלקה ראשונה.

בשעתו בוטלה המחלקה הראשונה כדי להגדיל את תפוסת המטוסים. מאחר שהתפוסה ממילא אינה גדולה כמצופה, בגלל אי התגשמות תחזית התיירות לישראל, החליטה ההנהלה לחדש את המחלקה הי־1.

חברי הכנסת יוחנן בדר ושמואל תמיר בישיבת הליכוד

ליאו קרוק
מוריס אוחיון
פרדי שיפטן

שלישיית
שבר
ענן

ששי קשת

צביקה פיק

נשף בחירת מלכת המים 1973

בהיכל התרבות 18.9.73

בשעה 8.30 בערב

בתוכנית האמנותית:

צביקה פיק
ששי קשת
גבי שושן
אילנה רובינא
יעקב בודו
שלישיית שבר ענן

מנחה: **מוטי גלעדי**

תצוגת אופנה בגדי חוף **מווה**, מכנסי ג'ינס **לי**

חולצות **אומן**, איפור **הלנה רובינשטיין**

טיפול בשיער: **„וולה"**

הכנת הבמה: **פרחי כץ**

כרטיסים ב„לאן" ובמשרדים

גבי שושן

אילנה רובינא

יעקב בודו

מוטי גלעדי

אנשים

„אני לא זקן,” הסביר השר לשעבר דב יוסף בן ה־74, כשסירב להשתתף בתוכנית הטלוויזיה בנושא הזיקנה

יצחק בן־אהרון בצילום בלתי־רגיל שצולם בשבוע שעבר ליד ארונו של אברהם הרצפלד שהוצב ברחבת **בית־כור** בתל־אביב. ליד הבניין עמדה קבוצה מעובדי **כור** ושוחחה בקול־רם. בן־אהרון התרגז, הרים את ידו כלפי המשוחחים וצעק: „שקט!”

■ אישורו של מיסמך גלילי כבר הוליד מיספר בדיחות. אחת מהן מספרת כי שר־האוצר **פינחס ספיר** הסכים למיסמך רק תמורת תוספת סודית בו. בהתאם לתוספת, הסכים ספיר להיאחזויות נוספות בפיתחת־רפיח ובשטחים — בתנאי שהם יאוכלסו בעולים מגרוזיה. כך הוא מקווה לצוד שתי ציפורים במכה אחת: גם להשביע את רצונו של **משה דיין** וגם להחזיר בעתיד את השטחים, כולל הגרוזינים.

■ עם היבחרו של **הנרי קיסינג'ר** לתפקיד שר־החוץ של ארצות־הברית, יצא כתב במחנה **יהושע גלאון** לחפש ישראלים יוצאי־גרמניה שהכירוהו בעיר־הולדתו פירט שבמדינת באוואריה. **אלזה אסתר ליאון** בת ה־70, המתגוררת במעון לקשישים בתל־אביב, זוכרת את הנרי־היינץ קיסינג'ר כתלמיד בינוני, אך „לעומת זאת אהב מאוד להימצא בחברת בנות. הוא היה מושך להן בצמות. כשגדל מעט, אהב מאוד לטייל ברחובות העיר בחברת בנות ותמיד היה בוחר את היפות שבהן.” **אריאלה אנטיין**, העובדת כמרכזנית במכון־וייצמן, למדה עם קיסינג'ר בבית־הספר העממי. היא נזכרת: „הוא היה ילד נחמד ושובב, אהב להרגיז את המורים ולעשות מעשי קונדס.” **אלדד שמעון**, המתגורר בת"א, היה המורה לצרפתית ואנגלית של קיסינג'ר: „היינץ לא בלט במיוחד בהישגיו בלימודים. הוא היה פעיל מאוד בשיעורים, נהג להשתתף, להביע דעתו ולענות לשאלות, כאשר ידע מה להשיב. אבל הוא לא היה תלמיד מבריק; וגם לא התרשמתי שהיה פיקח במיוחד.” ואילו תושב תל־אביב **שמעון ניימן** זוכר את משפחת קיסינג'ר, כ„מסורתית מאוד, נהגה לבקר מדי יום בבית־הכנסת.”

■ אחרי שביקר בבריכות, בים ובבתי־כנסת, הגיע השבוע מועמד גח"ל לתפקיד ראש עיריית תל־אביב, אלוף (מיל.) **שלמה** („צ'יץ'”) **להט**, במיסגרת מסע הבחירות שלו, לדיסקוטק שבמלון רמת־אביב. הריקודים הופסקו וצ'יץ' נשא נאום בחירות. תוך כדי נאומו, התברר לו כי בין הרוקדים נמצאים גם שניים ממתחריו: עורכי־הדין **חיים מישגב** ו**צבי סער**, ראשי רשימת חץ („חזית צעירים למען תל־אביב”). בתום הנאום עברו צ'יץ' ומתחריו ללובי של המלון, הסתודדו עד שעה מאוחרת בלילה.

■ אגב, חיים מישגב מפסיק את מסע הבחירות שלו למיספר ימים, נוסע בסוף החודש לפריז כדי לייצג שם את **מיכאל מחפוד** ו**יעקב רק**, שברחו בזמנו מכלא תל־מונד, הסתבכו בארץ ביריות עם שוטרים, הצליחו לברוח בספינת־משא לצרפת, נעצרו שם ברכב גנוב ונחשדו תחילה ברצח נציג האירגון לשיחרור פלסטין בצרפת **מוחמד אל־המשארי**. בסוף החודש יינתן גזר־דינם של השניים, ומישגב מקווה לפעול להקלה בדין.

■ כאשר התכנסה השבוע הנהלת גח"ל כדי לדון עם לחדש את המגעים בדבר הקמת הליכוד, נכנסה לאולם הישיבות מזכירתו של **אריק שרון**, **מלכה הרצברג**, ומסרה לו פתק. יו"ר הישיבה **מנחם בגין**, המפורסם בג'נטלמניות שלו, הזמין אותה להצטרף ולשבת בישיבה. **עזר וייצמן**, שלא שם לב לסיבה בגללה הופסקו הדיונים לרגע, שאל: „מה ההפרעה הזו בישיבה?” השיב לו בגין: „עזר, נכנסה חתיכה, תזמין אותה לשבת לידך.” התערב ח"כ **חיים לנדאו**: „אבל אני רוצה שהיא תשב לידי.” בגין: „בתור יו"ר הישיבה וכדי למנוע חילוקי־דיעות, אני פוסק שמלכל'ה תשב לידי.”

■ עורכי תוכנית הטלוויזיה השעה השלישית ששודרה השבוע, בנושא הזיקנה, ניצבו בפני בעיית קשה: כל מי שפנו אליו בתור זקן — סירב. אחד המסרבים היה מי שהיה בזמנו שר־המיסחר־והתעשייה ושר־המישפטים **דב יוסף** בן ה־74. נימוקו לסירוב: „אני לא זקן. כל מי שמבוגר ממני ב־15 שנה, הוא זקן.”

■ הסיכום הראשוני בטלוויזיה של תוצאות הבחירות להסתדרות כמעט ולא שודר בגלל מנהל־המשק של בניין הוועד־הפועל בתל־אביב. מפיקי התוכנית, מנהל מחלקת החדשות **צבי גיל** וסגנו **אלי ניסן**, רצו להקים אולפן זמני באולם שבקומה השביעית של הבניין. מנהל־המשק סירב להם, בטענה כי השולחנות במקום, המצופים פורמייקה, מחוברים לריצפה, ואם יפרקו אותם כדי לפנות מקום לאולפן, הם עלולים להתקלקל. בישיבת רשות הסגל הבכיר של הטלוויזיה הוחלט, כי אם לא יאפשרו להם להשתמש באולם — לא ישדרו את הסיכום הראשוני של תוצאות הבחירות. רק אחרי איום זה הגיעו לפשרה: חלק מהשולחנות יפורקו, חלק לא.

■ מנהל התוכניות בעברית בטלוויזיה הירדנית, **חרון מחמיד**, שערך ביקור בארץ, התוודה לפני שחזר לירדן, כי למד דבר אחד חשוב על ישראל: שכל אחד מוכן לעשות כל דבר, כדי ששמו יופיע בעיתון. הוא סיפר עוד כי עובדי רשות השידור התחרו ביניהם כדי להיפגש איתו, כדי שיוכלו להדליף אחר־כך על הפגישה לעיתונות. מתברר שכל ההצהרות והפגישות של מחמיד, כפי שפורסמו בעיתונות הישראלית, הזיקו לו. כששב לירדן, נעצר שם בטענה כי „קיים מגעים חשודים עם גורמים ישראלים.”

■ עובדי חברת אל־על בנמל־התעופה בלוד הופתעו בוקר אחד לראות את מנכ"ל

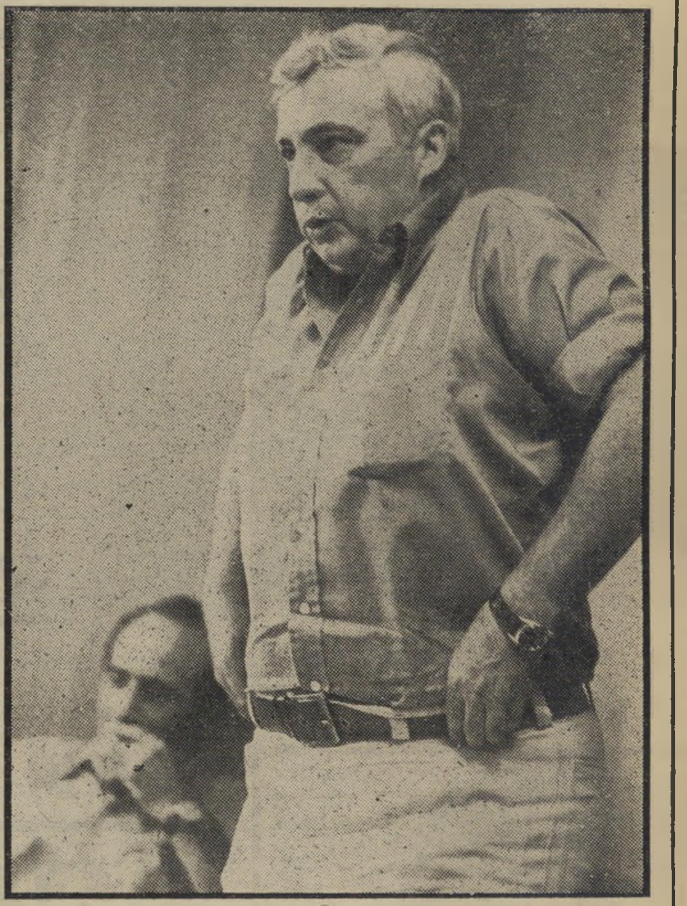

אריק שרון הוגה רעיון הליכוד, לקח כנראה ברצינות את דבריו של ח"כ חרות חיים לנדאו (בתמונה, יושב לידו). לנדאו התבטא בעת המשא־ומתן על הקמת הליכוד, בהתכוונו למרכז החופשי, כי „הם יגנבו לנו את המכנסיים!” בתמונות בלתי־רגילות אלה, שצולמו בעת מסיבת העיתונאים שקיימו לנדאו ושרון, נראה אריק מחזיק את חגורת מכנסיו ומסדר את חולצתו.

החברה מרדכי בן־ארי מגיע לנמל בשעה חמש וחצי בבוקר. היה זה בעקבות ויכוח שהיה לו עם מנהל שרות־שלום של החברה, **מייק פינחסי.** מייק התלונן בפני המנכ"ל על המחסור בכוח־אדם בשרות־שלום ועל התנאים הגרועים בנמל־התעופה בשעות שחר. כשראה שבן־ארי לא משתכנע, טען פינחסי: „תהיה גבר, תקום מחר בחמש בבוקר ותבוא לראות מה קורה בשש בנמל. אם אחרי זה לא תשתכנע, אני מרים ידיים." בן־ארי היה גבר, הופיע לביקור־פתע.

■ אחר שהיו לו בעיות תעופה הוא פרשנו הפוליטי של הארץ **יואל מרכוס,** שחזר לארץ מטיול באירופה. מרכוס עמד להמריא במטוס אל־על מנמל־התעופה בציריך, כאשר לפני הטיסה נערך חיפוש יסודי על־ידי מישטרת שווייץ במזוודות ועל גופם של הנוסעים. אחר הם נלקחו באוטובוס לאולם ענק עשוי פח, רוכזו שם בתוך מעין מיכלאה. אז נערך עליהם חיפוש נוסף על־ידי אנשי אל־על, שאינם סומכים כנראה על המישטרה השווייצית. בניגוד לחיפוש הראשון, נערך החיפוש השני באולם ללא מיזוג־אוויר ובלי מקומות־ישיבה. הנוסעים נאלצו לעמוד במשך שעתיים וחצי על רגליהם. כל התחנונים למקומות־ישיבה עבור הנשים והילדים נידחו. מספר מרכוס: „לאחר שעתיים נשבר לי. עברתי את הגדר, ניגשתי לאחד החלונות והתיישבתי עליו. שני אנשי־ביטחון דרשו ממני לחזור. השבתי להם שאני לא עולה־חדש ולא נוסע־חינם ואין להם כל זכות למנוע ממני לשבת לאחר המתנה כה ארוכה. הם עזבו אותי. בשבילי, זה היה לקח לגבי טיסות בעתיד."

■ בדיחה פרטית שהכניס המתרגם **אברהם („אבי") עוז** לתירגום מחזהו של **ויליאם שקספיר** כטוב בעיניכם, המוצג עתה בתיאטרון הקאמרי בבימויו של הבמאי האורח מבריטניה **פיטר ג'יימס,** עלולה עוד לגרום למלחמת תרבות. לקטע בו צריך השחקן **יוסי גרבר,** המשחק את תפקיד השוטה, לומר, לפי שקספיר: „אין דבר אדוני, זו מחלה של שוטים שקשה להיגמל ממנה" — הוסיף אבי עקיצה לדן **אלמגור:** „אל־פחד אדוני ואל־מגור, זוהי מחלה של שוטים שקשה להיגמל ממנה." הבדיחה הפרטית היתה מיועדת בעיקרת להצגה בפני המבקרים, המכירים אישית את דן אל־מגור, בתיקווה שיבינו את הרמז. אך גרבר שכח את הקטע הזה, והבדיחה לא הושמעה. עתה נותר רק לחכות שדן אל־מגור יחזה בהצגה, לראות מה תהיה תגובתו.

שייקה אופיר

(שני מימין, ליד אפרים קישון) הוזמן השבוע למסיבת־הפתעה שערכו לכבודו **גלי־צה"ל.** המסיבה נערכה בביתו של רופא־העיניים לדיסלאו ברר, ונכחו בה בני־משפחתו ורוב ידידיו של שייקה. המארגנים הכינו לשייקה הפתעה: במקום שהוא יופיע כהרגלו בפני קהל, הופיעו בפניו שני ילדיו (מנישואיו הראשונים, לאוהלה הלוי): עתליה, המשרתת בלהקת פיקוד צפון ואלעד הלומד קולנוע באוניברסיטה (בתמונה השמאלית). האורחים העלו זיכרונות מתקופת **הצ'יזבטרון,** ושייקה גילה כי בתחילת דרכו בתיאטרון אימץ לעצמו מיבטא רוסי, מפני שהיה בטוח שזה חלק מתרבות התיאטרון, וכך ניסה להתחבב על שחקנים ותיקים.

יו אובריאן

(במרכז) כוכב המערבונים האמריקאי, שהגיע לארץ כאורח הנשף **הצדעה לישראל,** ניצל את ההזדמנות לביקור באילת, צלל בים־סוף, ביקש ממלוויו שיציגו בפניו את רפי נלסון (מימין), עליו שמע רבות. אובריאן התארח בכפרו של נסון באילת, הבנוי מבונגלוס, כשמתלווה אליו אחת מחברות קיבוץ עין־החורש אותה הוא הכיר באילת.

שמעון עדן

(שני מימין) הישראלי לשעבר שהפך לנער־השעשועים של ברלין המערבית, בעל מועדוני־לילה שם, מפיק וכוכב סרטים, השיא השבוע את בתו **בבית־ציוני־אמריקה** בתל־אביב, בנוכחות רוב הבוהימה התל־אביבית.

■ סוחר המכוניות **מוניה שפירא** השתתף בשבוע שעבר במסיבה שנערכה בפיאנו־בר במלון המגדל בתל־אביב, שבהנהלתו של **רפי נצחון.** תוך כדי המסיבה נתקלו עיניו של מוניה בתמונותיה של **יפה נצחון,** אשתו של רפי. בו במקום הציע לרכוש שמונה תמונות תמורת שמונת אלפים ל"י. העיסקה נעשתה תוך שניות ספורות. מוניה שילם את הכסף ונטל את התמונות עימו. עוד הוא יורד במדרגות, והנה רפי נצחון ממהר אחריו. הוא התחרט על העיסקה. אם התמונות שוות סכום כזה עבור סוחר המכוניות, חשב לעצמו, אז אולי הן שוות יותר. הוא הציע לשלם אלף לירות יותר מאשר שילם לו מוניה, רק כדי שזה יחזיר את התמונות. מוניה התעקש, היה מוכן להחזיר את התמונות בו במקום — תמורת 16 אלף ל"י. רפי נסוג, וכעבור יומיים כבר מכר מוניה בקפה סקאלה את מחצית התמונות במחיר העיסקה כולה.

■ מתנה מקורית ביותר קיבלה השבוע השחקנית **גילה אלמגור** ממעריץ מקיבוץ כפר־גלעדי: סייחה בת שנה וחודשיים. על הסייחה, לה העניקה גילה את השם **סוסה,** אפשר יהיה לרכב רק בעוד כשנה, ובינתיים מחפשת גילה מקום בו ישמרו ויגדלו אותה.

■ מתנה דומה, אך בסדר גודל יותר קטן, קיבלה השבוע גם עורכת־הדין **רותי שמיר** המשתתפת במסע התעמולה בעל־פה של גח"ל. ידידים מארצות־הברית שלחו לה חתולה פרסית, הנדירה מאוד בארץ. גם לרותי יש בעיות בגלל המתנה: בגלל נדירותה, קשה למצוא לחתולה, לה הוענק השם **שירז,** בן־זוג.

■ אופטימיות מופלגת גילה לאחרונה הפירסומאי **שמוליק גביש.** היה זה לפני שבועיים, כאשר ידיד מקומי בא לבקרו בבית־החולים בציריך, שם שכב גביש בעקבות תאונת־דרכים שאירעה לו בבירת שווייץ, ואשר בה נשברה רגלו. היה זה סיום בלתי־צפוי למסע־העסקים של הפירסומאי באירופה, וחידיד הצטער מרות גם על הרגל שנשברה וגם על העסקים שנקטעו. ניחמו גביש: „תפסיק, בחייך. חצי שעה לפני התאונה קניתי נעליים חדשות, ותראה מה נהיה לי מהרגל. תאר לך שהייתי קונה כובע חדש."

פסוקי השבוע

- מתאם הפעילות בשטחים **אלוף שלמה גזית,** בכנס מסבירים של מרכז־ההסברה, בתגובה לשאלה בעניין פיתחת־רפיח: „הציונות זה לא מוסר. מי שמחפש מוסר שילך למינזר. יתר על כן — הציונות היא אנטי־תיזה למוסר."
- **שר־האוצר פינחס ספיר,** על המשא־ומתן להקמת הליכוד הימני: „אני לא יודע אם יקום הליכוד, אבל אני שואל את עצמי איזה זוג זה יהיה, אם כבר עתה, בעודם תחת החופה ובטרם נכנסו למיטה, כבר רבים."
- **ראש־הממשלה גולדה מאיר,** בראיון לרשת הטלוויזיה נ.בי.סי.: „אינני מפחדת לא מן הזיקנה ולא מן המוות..."

ג'אבר מועדי

סגן שר־התיקשורת היה אורח־הכבוד בטקס חתונתה של אילנה שיפמן, בתו של דובר **אג"ד** מרדכי שיפמן (משמאל), שנערך **בבית־סוקולוב** בתל־אביב. מועדי יצג בטקס את השר שמעון פרס.

מכתבים

■ בולדוזר
השנה

פעם נוספת הוכיח אלוף (מיל.) אריק שרון שהוא בולדוזר.

פעם ראשונה כאשר עלו הבולדוזרים על אדמות פיתחת־רפיח, ופעם שנייה בדחיפתו לליכוד הימני.

לכן אני מציע לכם להוסיף תואר נוסף לאנשי השנה שלכם: בולדוזר השנה.

יעקב רז, תל־אביב

■ איש
הכנסת

כמו בשמונה השנים שעברו, מאז נכנס אורי אבנרי לכנסת, גם השנה הוא המשיך להיות איש הכנסת של השנה.

דפנה לוין, חיפה

■ אשת
השנה

הנשים היחידות בארץ שעשו השנה מעשה אמיץ, היו שרה דורון, חנה לחמן ויעל פישביין, ששלחו מיכתב לשר־הבריאות בו הודיעו לו כי ביצעו הפלה, דרשו ממנו שידאג להעמידם לדין. זאת, כדי להוכיח את האבסורדיות שבחוק נגד הפלות.

שלוש הנשים האלה הוכיחו אומץ־לב יותר מחברות־כנסת מסויימות שהצביעו נגד הצעת מרי להתרת הפלות מלכותיות.

רינה שפירא, גבעתיים

תואר אשת השנה מגיע ללא־ספק לרחל דיין (כורם), על שהצליחה, אחרי 18 שנות סבלנות שקטה, לתפוס ברישתה את האיש עם הכאריזמה.

שמואל שימרון, רמת־גן

■ יהודי
השנה

...יהודי השנה: הנרי קיסינג'ר.

אברהם כהן, עכו

נורוק

האיש שהצליח לשבור קיפאון של שנים, היה הנרי קיסינג'ר, שהפגיש את ריצ'ארד ניכסון עם מאו טסה־טונג. הפגישה בין הענקיים היא המאורע הבולט של השנה, לכן איש השנה הוא האיש שהכין את הרקע לאותה פגישה היסטורית.

יוסף נורוק, בת־ים

■ איש
השלום

תואר איש השלום של השנה מגיע לאייבי נתן, שהצליח למרות כל המיכשולים, להביא את ספינת השלום למיזרח התיכון.

אייבי הוכיח שגם יחידי מסוגל לתרום משהו, אם הוא נילחם באמת.

רות גלבוע, באר־שבע

■ דרך
צודקת

לפני זמן מה הופיע בעיתוננו מאמר של ג'י בושינסקי מירושלים. במאמר זה הובאו השקפותיו של אורי אבנרי בקשר למתיחות הערבית־ישראלית. זה תואר כהשקפה של מיעוט. זו השקפה שאנו מסכימות איתה בכל לב, ולכן אנו כותבות אל אבנרי לומר לו זאת.

אנו מקוות שהנורמליות תגיע בסופו של דבר לאיזורכם, ושהסיכסוך יבוא על פיתרונו בדרך צודקת והומנית ואנו מאחלות לאבנרי הצלחה במאמציו ובהשגת מטרה זו.

בטי קינג, בשם הוועדה למען השלום, ליגת הנשים הבינלאומית לשלום וחירות, הסניף האוסטרלי, אוסטרליה

■ האופוזיציה
היחידה

עכשיו, אחרי שהוקם המערך הימני והמרכז החופשי נבלע בתוך גח"ל הממוסד, נשארתם אתם האופוזיציה היחידה במדינה.

רובין

עכשיו גם מתברר כי כל מילחמתו של שמואל תמיר בשחיתות, היתה לצורכי פירסומת אישית בלבד. אחרת איך אפשר להבין את הצטרפותו למיפלגה ששותפה לאותה שחיתות?

לכן, כל הכואב את מצב השחיתות במדינה, צריך לתמוך בכם! וזאת מפני שהוכח שאתם היחידים הלוחמים העיקביים במימסד המושחת.

דן רובין, ירושלים

■ עסק
מלוכלך

ידוע שפוליטיקה היא עסק מלוכלך. אבל הצטרפותם של המרכז החופשי והרשימה הממלכתית לרשימה משותפת עם גח"ל, היא השיא.

האם הם שכחו את ח"כ גח"ל יוחנן באדר? הרי הוא האיש שהתחבר עם ח"כ המערך אברהם עופר להצעת חוק באדר־עופר. רק לפני מיספר חודשים הם השמיצו אותו ואת מיפלגתו על חלקם בחוק שסתם את הגולל על הדימוקראטיה הישראלית!

ועתה הם ביחד באותה קלחת. אני מקווה בכל ליבי שציבור הבוחרים יזכור להם זאת ביום הבחירות.

אליהו צדיק, חדרה

■ שוחרי החופש
התלכדו!

בימים אלה ערב הבחירות, בשעת ליכודו של הגוש הימני והגברת השתוללותה של הכפייה הדתית, דהיינו, השלטת חוקי ימי הביניים על בני דורנו, מהווים הדתיים לשון מאזניים בין המערך למערך הימני — דבר הפותח פתח לסחיטה נוספת.

על החילוניים ושאר שוחרי החופש להתלכד, ללא קשר לדיעותיהם הפוליטיות, ולמחות בעצומות ובהפגנות נגד הגבלת חופש הפרט והכלל, במדינת המתיימרת להיות דמוקרטית.

מיכאל מרטין, תל־אביב

■ להנרי
קיסינג'ר:

איחולי הצלחה בתפקידך החדש. מי יתן ומה שלא עשה עד כה השכל והזמן במיזרח התיכון, תעשה אתה.

רחמים מזרחי, סולם־צור

■ ביטול ההרצאה
בקיבוץ דביר

"העולם הזה" 1878, "במדינה — הסתדרות — עוד ניצחון כזה..." על מישפט מרי נגד ההסתדרות וביטול הרצאתו של אלכס מסיס בקיבוץ דביר.

בתגובה למה שנכתב בעיתונכם, הריני להעיר מיספר הערות שיבהירו את כל הקשור בביטול הרצאתו של החבר אלכס מסיס בקיבוצי.

1) בתור רכז הוועדה הפוליטית בקיבוץ דביר, הזמנתי לקיבוצי לקראת הבחירות להסתדרות את מסיס מתנועת מרי. הרצאתו נועדה להיערך ב־28.8.73 בערב.

2) ימים ספורים לפני מועד הרצאתו של מסיס, קיימנו פגישה — הוועדה הפוליטית עם מזכיר הקיבוץ — ובגלל סיבות שונות לא ראינו כאפשרי לקיים את ההרצאה המתוכננת, כשמאחרי החלטה זו עומדת דעת חברי מזכירות דביר.

3) לאחר הסיכום שהתקבל, התקשרתי טלפונית עם החבר מסיס והודעתי לו על הביטול ומניעיו.

מתנה יקרה
לגבר יקר
Brut
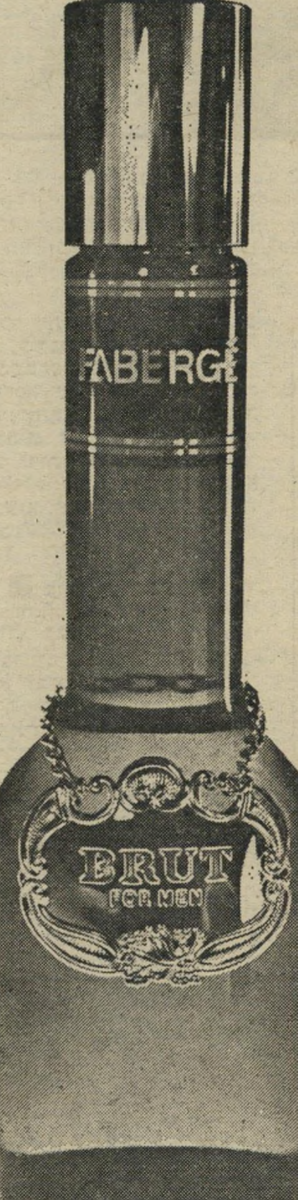

after shave. after shower. after anything!
Fabergé for the love of life.
להשיג בפרפומריות מובחרות
מופץ ע"י לון

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, ת"ד 136 • מען מברקי: עולמפרס • "הדפוס החדש" בע"מ, ת"א, רח' בן־אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלופות: צינקוגרפיה פספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

4) ראיתי לנכון להבהיר נקודות אלו לאחר שהתברר לי, אחרי שיחתי הטלפונית עם מסיס, כי לסיכום על ביטול הרצאתו אין קשר עם שום הוראות של הקיבוץ הארצי בנידון, והסיכום התקבל בהתאם לשיקולים פנימיים של הוועדה הפוליטית והמזכירות לגופו של העניין.

5) בשום פנים ואופן לא הגיע טלפון משמעון אבידן, מזכיר הקיבוץ הארצי, כפי שדיווחתם.

אילן ברוש, קיבוץ דביר

● בשיחה הטלפונית של הקורא אילן ברוש עם אלכס מסיס, אמר לו ברוש, כי התקבלה הוראה שההרצאה תתקיים בתנאי שיופיע גם מרצה מטעם המערך. עוד מסר ברוש, כי ביקשו מהמערך לשלוח מרצה, אך נתקלו בסירוב. לכן ביטלו את הרצאתו של מסיס.

כיבוש טבריה

לפי התמונה המצורפת, מסתבר שאלוף שלמה („צ'יץ'") להט, לא מסתפק רק בטריטורית של תל־אביב.

בשבוע שעבר נראה אלוף המילואים כו־

צ'יץ' בחוף „לידו"
דוגמן של בגדי־ים

בש בסערה את חוף לידו בטבריה, כשהוא מדגמן בגדי־ים ססגוניים להנאת הצופות.

אלי שיבי, ירושלים

● צ'יץ' בבגד־ים ססגוני — **ראה תמונה.**

לשנה החדשה

לעם היושב במולדתו לשנה החדשה:
תיתם תקופת המאטרירכאט והגבירות הכתריליבקאית. יחל עידן הצדק הסוציאלי.

יואל לוין, חיפה

רגע של עברית

בכל מאמר אני מוצא צירוף מלים חדש ומשונה: אפשר היה, אפשר יהיה, אי־אפשר היה, אי־אפשר יהיה. „אפשר היה" זה מאיין הבאתם אותו?

לא ייתכן לומר בעברית: אי־אפשר היה, אי־אפשר יהיה! הסדר הנכון כך הוא:

בהווה: אי־אפשר — כמו: אין צריך, אין ידוע (או: לא צריך, לא ידוע).

בעבר: לא היה אפשר — כמו: לא היה צריך, לא היה ידוע.

בעתיד: לא יהיה אפשר — כמו: לא יהיה צריך, לא יהיה ידוע.

וכשם שאין אנו אומרים „אין צריך היה", „אין ידוע יהיה," כך אין טעם לומר „אי־אפשר היה," „אי אפשר יהיה."

חיים נקר, בת־ים

קוראים השולחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרפים תמונות למכתביהם.

קורא יקר,

התבונן בתמונת העירום של מרילין מונרו המתפרסמת בעמוד זה. היא ודאי מוכרת לך.

זוהי תמונת העירום המפורסמת ביותר של הכוכבת אשר הפכה למיתוס אחרי מותה. היא צולמה עוד בטרם החלה מרילין את הקאריירה שלה כשחקנית קולנוע. התפרסמה על גבי לוח קיר שהופץ בכל רחבי ארצות־הברית. מאז הפכה מרילין לכוכבת נערצת, ליוותה אותה תמונה זו בכל דרכה. היא פורסמה כמעט בכל כתבה אודות הביאוגרפיה שלה. בהעולם הזה בלבד היא הופיעה כתריסר פעמים במרוצת 15 השנים האחרונות.

לאחרונה, לפני חודש ימים (ב־17 באוגוסט לייתר דיוק), היא פורסמה בהבלטה ניכרת גם במוסף השבועי של השמרני שבעיתוני ישראל — הארץ, במיסגרת מאמרו של מיכאל אוהד על הספר שכתב נורמן מיילר אודות מרילין.

אני מכיר מיספר אנשים מכובדים העלולים להגיב בתקיפות ובחומרה למראה תמונת עירום זו המופיעה על דפי הארץ. הפוריטאנים והבלתי שקולים שבהם, המנותקים מהמהפיכה שהתחוללה ב־20 השנים האחרונות בחברה המערבית לגבי תפיסות המין,

תמונת העירום של מרילין מונרו
פורנוגרפיה — שאלה של גיאוגרפיה

העירום והמוסר, עלולים, רחמנא ליצלן, לכנות את הארץ בתואר „עיתון פורנוגראפי.” אבל ברור שעורכי הארץ וכתביו יתייחסו בסלחנות להשמצה מעין זו, יראו בה אנכרוניזם. היא ודאי לא תמנע בעדם להדפיס על עמודי הארץ תמונות עירום נוספות, כשם שעשו גם לפני פירסום תמונה זו של מרילין. הם לא יראו בכך — כך אני מקווה — גורם העלול ליצור לעיתון מכובד כמו הארץ תדמית של עיתון צהוב.

אבל — איך אמר סקיני במחזה בית־התה? — פורנוגרפיה היא שאלה של גי־אוגרפיה. כאשר אותה תמונה עצמה תופיע על עמודי העולם הזה, היא עשוייה להיראות לפחות בעיניו של אחד הבכירים שבאנשי הארץ, כפורנוגרפיה משחיתה. אני מתכוון ליאיר קוטלר, עורכו האחראי לשעבר של העיתון, שאת עבודתו העיתונאית אני מו־קיר ומעריך.

בראיון עם אורי אבנרי, שפורסם בשבוע האחרון במוסף הארץ, היפנה יאיר קוטלר, בין השאר, לאבנרי את השאלה הבאה: „פעם בפעם שומעים את הטענה כי שבועונך הפורנוגרפי, שרבים מכנים אותו צהוב, דוחה בוחרים רבים בכוח... איזה סוג שבועון הוא העולם הזה, על העירום שבו וסצינות המישגל שהוא מביא בהרחבה?”

אינני מתכוון להשיב כאן על השאלה. אבנרי עשה זאת בראיון עצמו, ודבריו פורסמו. כדאי רק לנתח את צורת הצגת השאלה, המניחה כאקסיומה כי העולם הזה הוא „שבועון פורנוגרפי” משום, כדברי קוטלר, הוא מפרסם „עירום וסצינות מישגל בהרחבה...” צורת ניסוח השאלה מזכירה את הבדיחה המפורסמת על האדם ששאל את חברו: „מתי הפסקת להכות את אשתך?” מה שלא תהיה התשובה על שאלה זו, היא מוכרחה לפגוע במשיב, משום שהיא מקבלת כדבר מובן מאליו את העובדה שבעבר הוא היכה כבר את אשתו.

בשעתו הזכירו שוללי העולם הזה לגנאי בנשימה אחת, את תמונות העירום ואת מדור הרכילות, אותו הנהיג העולם הזה לראשונה בעיתונות הישראלית. עתה, אחרי שהארץ הנהיג לאחרונה מדור רכילות על גבי עמודיו, קיבלה הרכילות הכשר, ואין מזכירים אותה עוד כאחת מתכונותיו השליליות של העולם הזה.

זה נותן ודאי מקום לתקווה שבבוא היום, כאשר תמונות מסוג זה של מרילין תופענה בייתר תדירות מעל עמודי הארץ, אולי יסלחו לנו אותם אנשי הארץ, על שהקדמנו אותם במיקצת גם בתחום זה, ויחדלו לראות בתמונות־עירום פורנוגרפיה רק מפני שהן מתפרסמות בהעולם הזה ולא בהארץ.

Israel & Palestine

בגליוננו האחרון (22) פירסמנו:

- האמת על פרשת נורבגיה וקשרי הש״ב עם „הליגה”
- ועידת השמאל היהודי העצמאי באירופה
- יצחק לאור: אוניברסיטת תל־אביב בלא דמוקראטיה
- סובחי אל־גאזי: מאורעות ביירות כפי שאירעו (עדות־ראייה)
- שרון רוז: כיצד הופכת יהודיה אמריקאית לאנטי־ציונית

בגליוננו הבא (23) נפרסם:

- טיהור עזה מטרור: מאמר שנפסל על־ידי הצנזור הישראלי
- חברית הבלתי־קדושה: ישראל, פרס וסעודיה
- רב אמריקאי נגד כיבוש־חשטחים
- יגאל לביב: חניבעל בשער!
- סובחי אל־גאזי: תורות קיצוניות מפורכות

חתימה: 40 לירות ישראליות (בשטרי כסף) או 12 דולאר (בהעברה בנקאית, על פי הקצבה לסיפרות מיקצועית).

ירחוננו, הערוך על־ידי העיתונאי הישראלי מקסים גילן בפאריס, הוא היחידי בעל כתבים בביירות ובתל־אביב. גליון לדוגמה חינם, לכל דורש.

באיצטדיון יד־אליהו
תל־אביב, יום חמישי, 20.9.73, ב־8.30 בערב

האבקות חופשית
CATCH

בחסותו של סגן שר הבריאות
עבדול עזיז זועבי

הכנסות הערב קודש
ל„הקדש לצרכי צדקה רוח יעקב”

רפאל הלפרין, נגד אבו ענתר

אלוף העולם בהאבקות חופשית
שוקל 96 ק״ג

הענק הירדני הבלתי מנוצח
שוקל 101 ק״ג

רפאל הלפרין שובר 17 רעפים

נוסף
שבירת רעפים וקרשים במכות קרטה
על־ידי רפאל הלפרין

כרטיסים במחיר עממי: 5 ל״י, 7 ל״י, 9 ל״י
(לחיילים 3.50 ל״י אצל קצין העיר)
„רוקוקו”, רח׳ דיזנגוף 93, טל׳ 248824 ובכל משרדי הכרטיסים בארץ.
בערב התחרות — בקופות האיצטדיון.

7 שנים אחרי שנתגלה בה הפסד 100 מיליון ל״י, מאיימת על „צים״ פרשה דומה

מחול המכולות

„צים, שטה לקראת שואה.״
„יש להציל את חברת הספנות הלאומית — לפני ששמה יתווסף לשמות ורד, אוטוקרס, נתיבי־נפט, ערד — כי מפסידת מאות מיליונים.״

„הצילו את צים מידידיה — עם אויביה היא כבר תסתדר לבד.״

אזהרות אלה, שהחלו לפני זמן כלחישות, בשיחות פרטיות של יודע־דבר — הופכות

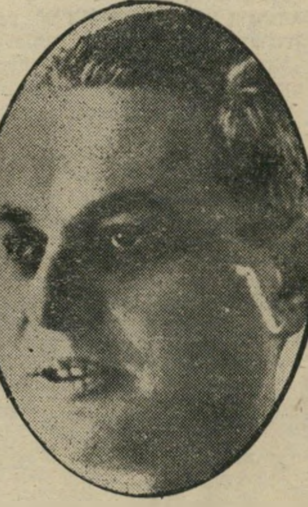

צור

לאחרונה לברורות יותר, נואשות יותר, פומביות יותר. מומחים העוקבים אחרי מדיניות הפיתוח הנוכחית של צים מביעים חששות כבדים לשואה פיננסית.

מאחורי הוורוד — שחור?

ראי־השחורות נמצאים בעמדה טק־טית נחותה, בימים אלה. צים פירסמה זה עתה את מאזנה ל־1972 — והיה זה

קשתי

מאזן נאה: הוא הצביע על רווחים, וצים חילקה דיבידנדים לבעלי מניותיה.

אלא שבדיקה מדוקדקת של המאזן, ושל מה שמסתתר מאחוריו, מגלה שהתמונה איננה כה ורודה.

אולם זעקות המומחים אינן מכוונות נגד הניהול השוטף של החברה.

הן מכוונות לעבר מה שהם מכנים „ההר־פתקה היקרה ביותר במשק הישראלי״:

השקעה של כ־120 מיליון דולר — כ־חצי מיליארד ל״י — שצים מתכננת בענף הספנות החדש: הובלה במכולות.

אין חולק על כך שענף המכולות הוא ענף העתיד של הספנות. בעולם כולו מת־חוללת בימים אלה מהפכה, בעבור הספ־נות משיטות ההובלה המסורתיות למכו־לות.

והשאלה היא רק: איך עושים את זה. איך רוקדים את מחול המכולות?

בשיטת המכולות, מטעינים על האנייה רק סוג מיטען אחד ויחיד — מכולות. מכולה היא ארגז גדול הניתן לנעילה, ואשר בתוכו מטעינים, על היבשה, את המיטען. כך, הופכת פעולת הפריקה וה־טעינה באנייה למהירה בהרבה, באשר נמנע הצורך לטפל בסוגי מטען שונים כגון שקים, עצים, תיפזורת, מכוניות. מאחר שהשהיית האנייה בנמל היא ההפסד הג־דול ביותר לבעליה (או לנמל, אם הוא

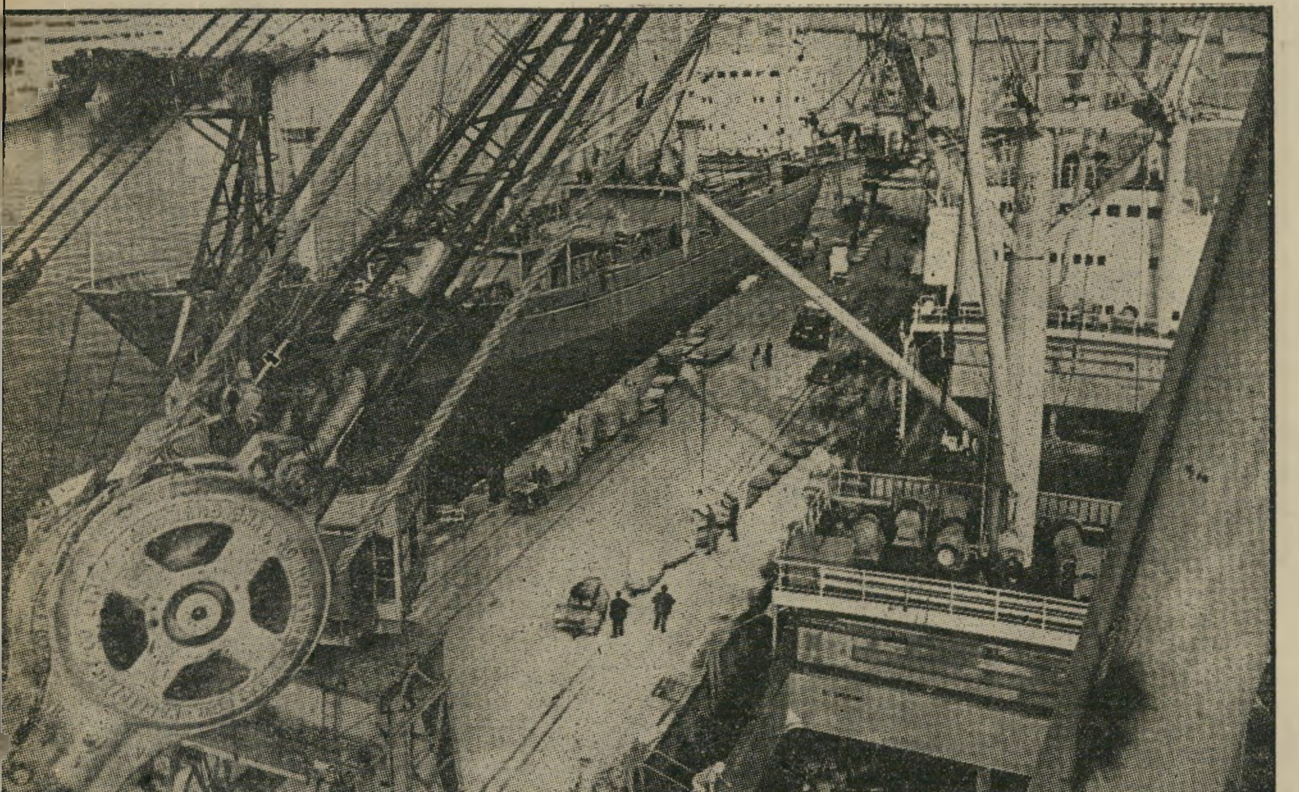

האשם בכך) — מאליו מובן ששיטת המ־כולות תביא לייעול עצום בהפעלת האו־ניות, להגדלת רווחיותן.

מעגל עולמי

אלא שלשם השגת רווחים אלה, יש צורך בהשקעות־ענק: צים למשל הז־מינה 6 ספינות כאלה, במחיר כ־18 מיליון דולר האחת. כן יש להשקיע הון־עתק נו־סף בציוד בנמלים ובאירגון יעיל: חברת הספנות חייבת להיות גם בעלת המכולות עצמן. היא חייבת לרכוש ציוד הטענה ופריקה מיוחד למכולות, נפח איכסון מיו־חד בנמלים, רציפים מיוחדים, משאיות מיוחדות להובלת המכולות אל הלקוח ו־ממנו, על היבשה.

ההובלה במכולות יכולה להיות רווחית רק כאשר היא מבוססת על מעגל שלם: אם צים תשלח ספינת מכולות חדישה טעו־נה ב־1200 מכולות, מחיפה לגנואה, ותפ־רוק בגנואה 400 מכולות — עליה להע־מיס בו ביום 400 מכולות אחרות, המיו־עדות להמשך הקו. בהמשך הקו, חייב הגלגל להמשיך להתגלגל: פריקה מיידית — ומילוי המקום הריק במכולות נוספות מייד, לנמלים בהמשך הקו.

ללא מילוי שוטף זה של הנפח הריק, לא תכסה האנייה את ההשקעות העצומות בה ובציוד — שלא לדבר על רווחים.

גב פיננסי אדיר

השיטה נשמעת פשוטה בתיאוריה. בפועל, קשה מאוד לארגן אותה כך, שהאניות תשוטנה מלאות כל הזמן, תש־הינה זמן מינימלי בכל נמל.

במציאות, מוצאות האניות עצמן, בכל נמל, בפני הברירה — לחכות עוד יום יומיים כדי לקבל מכולות נוספות — או לצאת לדרך עם נפח מיטען ריק.

השיטה עדיין בחיתוליה. שתי חברות־ספנות ענקיות — שכל אחת מהן גדולה, מבחינה כספית, יותר ממדינת־ישראל — כבר פשטו את הרגל בגלל ההשקעות הע־צומות בה: אחת מהן, אמריקן אקספורט ליין, עברה בעקבות כך לבעלות צ׳ייס מנהטן בנק. ללא גב פיננסי אדיר ומערכת אירגונית מסועפת ברחבי העולם — אין לחברת ספנות כלשהי סיכוי להצליח ב־תחום החדש.

במצב מסובך כזה — מה היה על חב־רה כצים — בינונית בגודלה, מוגבלת במשאביה — לעשות?

סכנת הפסדי מיליונים

בניגוד לקו בו נקטה צים — ביוזמתו של יו״ר מועצת המנהלים שלה, מיכאל צור — טוענים מומחי הענף כי החברה היתה חייבת להיכנס לענף המכולות בזהי־רות מירבית: להשקיע בשלב ראשון ב־אניית־מכולות אחת או שתיים, להפעילן בקו הישראלי בלבד, להרגיל את הלקו־חות לשיטה החדשה בהדרגה.

כזו היתה דעתו של רמון הראל, מנכ״ל משרד התחבורה שהתפטר לפ־ני שנתיים. כזו היתה גם דעתם של הש־רים הכלכליים, שדחו — פעמיים — את הצעותיו של צור להיכנס לתחום המ־כולות בקנה־מידה גדול.

צור חיכה בסבלנות. כאשר חזר פטרונו, פנחס ספיר, למשרד האוצר — התגבר בעזרתו על התנגדותם של השרים וה־מומחים, קיבל אישור לתוכניתו הגרנדיו־זית — פיתוח קו מכולות מסביב לעולם.

מלבד השקעת־הענק במכולות — שב־מקרה הגרוע ביותר תביא רק להפסדים, אך לא תלך לטמיון, כי את המכולות ניתן יהיה תמיד למכור — השקיעה צים, כבר בשלב ראשון, מיליונים רבים שלא יוחזרו לה לעולם. כמו:

- 59 מיליון ל״י — מיקדמה על חשבון חכירת מכולות.
- 33.6 מיליון ל״י — חוזה לחכירת משאיות מיוהדות להובלת המכולות ביבשה.
- 80 מיליון ל״י — חוזה לעשרים שנה לחכירת שטחים בנמלים לשם איח־סון המכולות בם.

הפסדים מוסווים

דוגמה לסכנה המרחפת על ראשה של צים משמש נסיונה לחזור ולהי־כנס מחדש לקו ההובלות יפן—ארצות־הברית, בו שלטה צים בעבר.

קו זה הוא למעשה הסיבה העיקרית להשקעותיה בנות חצי המיליארד של צים בענף המכולות, מאחר שבקו זה חייבת היתה החברה להיכנס לתחרות עם ענקי העולם — או לנוטשו.

צים החליטה להתחרות. אולם לשם כך, היה עליה להוריד מחירים. כבר כיום היא מובילה במחירי הפסד. מה שהיא מובילה יותר — היא מפסידה יותר. ה־הפסדים מגיעים לעשרות מיליונים, מוס־ווים במאזן בקפדנות.

נסיונה של צים להתחרות ביפנים, בקו

(המשך בעמוד 31)

תמרורים

נולד • לסוכן החשאי 007 החדש בסרט חיה ותן למות, **רוג'ר** (המלאך) **מור**, ולאשתו **לואיזה מאטיולי**, בן. לבני הזוג שני ילדים נוספים: בת בגיל 10 ובן בגיל 7.

עומדים להינשא • מנהל בית־החרושת אגן, המהנדס־כימאי **אליהו תאומים** ואלמנתו של איש העסקים יעקב דולגין, **אדית דולגין**, העובדת בחברה ישראלית לייצוא אופנה ואם לבת נשו־אה ולבן חייל. תאומים הוא גרוש ואב לשניים.

עומדים להינשא • הבן והבת של זוג הארכיטקטים כרמלה ונחום שני. חבת **מיקי שני** (19) תינשא לחברה **אילן קמחי** והבן **אודי שני** לחב־רתו מזה מיספר שנים, **רויטל קופר**.

מונה • להפקיד מנהל בימת באר־שבע, **גרשון בילו**, שהוא בוגר האקדמיה המלכותית לאומנות הבמה בלונדון, היה בשלוש השנים האחרונות המנהל האד־מיניסטראטיבי של התיאטרון לילדים ולנו־ער שליד מישרד־החינוך־והתרבות.

עומדים להינשא • הדוגמן האוסטרלי שהחליף את שון קונרי בתפקיד ג'יימס בונד באחד הסרטים בסידרה.

טאונסנד **לאזנבי**

תינוק תוך חודש

ג'ורג' לאזנבי, ויורשת המיליונים **כריסטין טאונסנד** (21), המצפה בעוד כחודש לתינוק.

נותח • בבית־החולים הקנטונאלי ב־ז'נווה, הבמאי האיטלקי **ויטוריו דה־סיקה**, שסבל מהתחלה של סרטן־הריאה.

עומדים להתגרש • בניו־יורק, הכוכבת **דבי ריינולדס** ואיש ה־עסקים **הארי קארל** שהפסיד כסף רב בהימורים. השניים נפרדו כבר לפני מיס־פר חודשים ודבי מנהלת רומן עם איש העסקים העשיר סטיוארט דייוויס.

נפטר • בחדר בבית־מלון לונדוני, בגיל 38, **מייקל דאן**, שהתפרסם בתפ־קיד הגמד בסרט ספינת חשוטים, ושנולד כילד נורמלי, אך הפסיק לגדול בגיל צעיר כתוצאה ממחלה נדירה ונשאר בגובה 105 ס"מ, כשחלק גופו העליון מפותח נורמלי. היה מועמד לאוסקר והופיע רבות על ה־במה ועל מסך הטלוויזיה.

נפטר • בקייפטאון, דרום־אפריקה, בגיל 76, **ג'וזף סמון**, שנחשב לאחד ה־תומכים הגדולים במיפעל עליית הנוער, פעל בפיתוח החינוך המיקצועי בעליית הנוער ובהקמת פנימיות ובתי־ספר לילדי עליית הנוער ולנוער במצוקה בישראל. נו־לד בלונדון להורים יוצאי רוסיה, שירת במילחמת העולם הראשונה בצבא הבריטי.

נפטר • בכפר בארזאבו בהרי קאוו־קאז, בגיל 169, האיש שנחשב לזקן ביותר בעולם **שיראלי מיסלימוב**, שהיה יוצא עד לפני חמש שנים עם עדרו למרעה, ני־סה לפני 150 שנה לעשן, אך הרגיש בחי־לה ולא נגע מאז בסיגריות, ניזון בעיקר מבשר־תרנגולות, גבינה ומוצרי חלב. היה נשוי שלוש פעמים והשאיר אחריו אשה בגיל 107 ו־219 צאצאים.

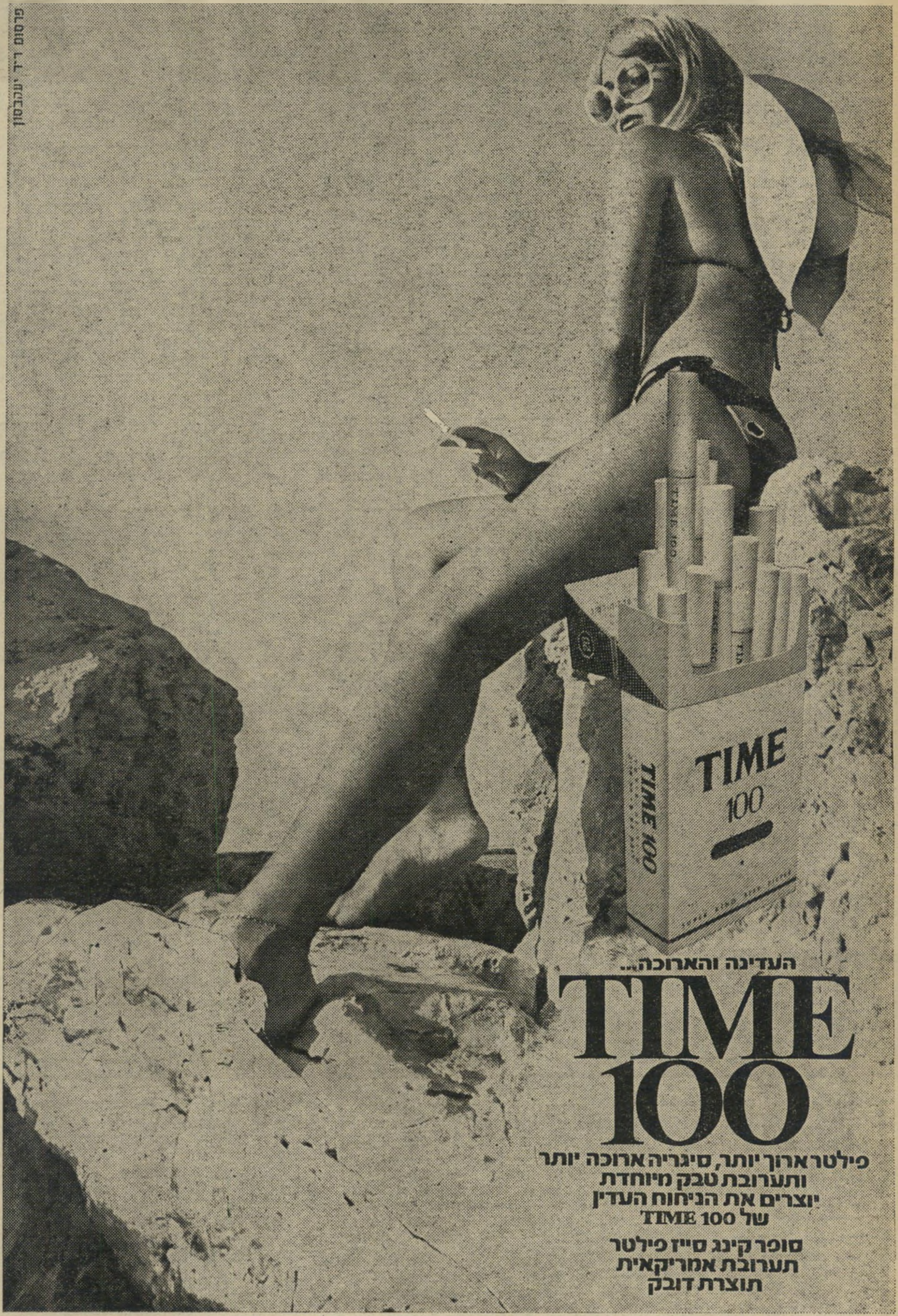

מיכתב גלוי שני ללובה אליאב

נפש בוכיה

שוב אני חייב לכתוב לך, לובה. בפעם השנייה תוך חמישה שבועות.

שורות אלה יתפרסמו במוצאי יום הבחירות בהס־תדרות, בטרם החלה מערכת־הבחירות לכנסת. טוב שכך. כי מה שאני חייב להגיד לך חורג בהרבה מכל שיקול של בחירות.

בנפשנו הדבר. בנפשך.

אמרת שאתה מדבר בשם הרבים, שנפשם בוכייה.

כאחד מהם, אני שואל אותך:

היכן אתה, לובה?

מה אתה עושה, לובה?

לאן אתה הולך, לובה?

■ ■ ■

הלכת למזכירות מיפלגת־העבודה. שם, מול פני הרודנית הזועמת, קראת הצהרה.

אמרת דברים שלא נאמרו במיפלגת־העבודה מזה הר־בה־הרבה שנים. מאז תריסר שנים בדיוק. מאז פרשת־לבון.

מאז דיבר משה שרת הגווע, מעל כיסא־

לובה קורא הצהרתו במזכירות –

הגלגלים, על „שילטון החשבון והפחד" במפא"י.

הכינות את דבריך בקפידה, מראש, בכתב. בוודאי התל־לבטת על כל מילה. בוודאי כתבת ומחקת ותיקנת, כדי שכל מילה תבטא בדיוק את כוונתך. כדי שלא תגזים בריתחת הוויכוח, ולא תמעיט מפאת אימת המלכה.

דיברת על „המיסמך" — המצע החדש של מיפלגתך, התוכנית שתדריך את כל מעשי ממשלת־ישראל בארבע השנים הבאות, בהן ייקבעו עובדות לדורות.

מה אמרת עליו?

מלים שאינן משתמעות לשתי פנים, האומרות מה שיש לומר.

אמרת:

„המיסמך הזה נולד לקול שוט האיומים... בהצלפת מגלב הזמן ופרגול הכתילות והחיי־פזון... (הוא) מייסר בעקרבים את מה שאני מבין כערכי תנועת־העבודה..."

„...המיסמך הזה נותן הכשר למה שאחד מחותמיו קרא ,חנק הציונות'..."

„...באולם הזה ובארץ הזאת וברחבי התנו־עה הזאת, בסניפיה בעיר ובכפר, ישנם רבים שנפשם בוכייה במיסתרים בגלל המיסמך הזה..."

„...אחיה לפה להירהורי הדממה הרעיונית הזו..."

„...לעולם ובשום מחיר ובשום פורום לא אצביע בעד המיסמך הזה!"

■ ■ ■

אלה הן מילים מחייבות, לובה, אין ספק שהבינות זאת היטב כאשר ניסחת אותן.

אני מתבונן בהן שוב ושוב:

שוט.

הצלפת מגלב.

פרגול.

מייסר בעקרבים.

חנק הציונות.

נפש בוכייה במיסתרים.

דממה רעיונית.

לעולם ובשום מחיר ובשום פורום.

אין אלה דברי ביקורת של חבר־מיפלגה על מעשה זה או אחר של מיפלגתו.

אין אלה מלים השייכות למילון הוויכוח בין יריבים, ואף יריבים קיצוניים, במיפלגה משותפת.

אלה הם דברי־האשמה של איש הקובע שמיפלגתו מובילה לאסון, שהיא הורסת את ערכי־המוסר האנושיים, שחובת איש־המצפון היא לקום נגדה.

ברקע מתנגנות המילים ההיסטוריות של המורד־הגדול: „כאן אני עומד. איני יכול אחרת. כה יעזור לי אלוהים."

האיש שאמר זאת, מארטין לותר, פרש מן הכנסייה והכריז מילחמה על האפיפיור. הוא ייסד תנועת־רפורמה אדירה, שכבשה את מחצית אירופה.

הוא לא יכול היה לעשות אחרת.

היכן אתה עומד, לובה?

מה אתה עושה?

■ ■ ■

אמרת שלא תצביע בעד מיסמך זה בשום מחיר, בשום פורום.

יש הבדל בין „לא אצביע בעד" ובין „אצביע נגד".

אדם נמנע מהצבעה על הצעה כאשר יש שיקולים טו־בים בעדה ונגדה. הוא אומר, למעשה: מכיוון שהנימוקים בעד ונגד שקולים, איני יכול להכריע.

האם היה מותר לך להימנע, לובה, אחרי שאמרת מה שאמרת?

מבין 160 חברי מזכירות מיפלגת־העבודה, 82 — שניים יותר מן המחצית — לא הצביעו. הם נמנעו, ברחו, נמלטו על נפשם.

אף אחד לא הצביע נגד.

גם לא אתה, לובה.

מדוע?

אסור היה לך לומר: אין ערך לקול בודד, התוצאה לא היתה משתנה אילו היתה 78 נגד 1.

יש ערך עצום לקול הבודד, אחד מול כולם. צדיק אחד בסדום. לפעמים יש לזה ערך היסטורי. אחד המרים את היד, מול השינאה והמשטמה והפחד וההפחדנות, האו־מר: איני יכול לנהוג אחרת. בבוא היום ייאמר: גם בשעה שחורה זו, היה מי שהצביע נגד.

ואולי — מי יודע? — אילו ראו האחרים את ידך המורמת, הבודדה, היו גם הם מעזים לקום ולהצביע, למרות השוט והמגלב והפרגול?

אבל אתה נמנעת.

מה הלאה, לובה?

■ ■ ■

בעוד שישה שבועות אתה תלך לקלפי, כמו כל אזרחי ישראל.

אתה תעמוד בתא הקטן, ומולך פתקי כל הרשימות.

אחד הפתקים האלה יהיה הפתק של „אמת", רשימת המערך. הרשימה אשר „מיסמך גלילי" יהיה המצע ה־רשמי שלה, להלכה ולמעשה.

אמרת שלעולם, בשום מחיר, בשום פורום, לא תצביע בעד המיסמך הזה.

אם תשלשל לקלפי את הפתק „אמת", תהפוך הכרזה זו לשקר.

על פי הצהרתך, אתה חייב לפחות להימנע.

כך נדרת, והעם שמע.

אבל האם אתה משתחרר בכך ממיצוות מצפונך? האם זוהי התשובה לתוכנית, המייסרת בעקרבים את ערכי המוסר שלך?

האם מותר לך להימנע בשקט, בסודיות של תא הקלפי? האם אינך מצטרף בכך ליהדות־הדממה החדשה, מקהלת האנוסים?

ועד אז — האם תנהל תעמולה למען רשימת המערך? האם תקרא לאזרחי ישראל להצביע בעדה, בעוד שאתה בעצמך נדרת להימנע?

ואף אם תשתוק — האם אין עצם חברותך במיפ־לגת־העבודה מהווה כרזת־תעמולה למענה, קריאה למאות אלפים להצביע בעדה? האין היא משמשת אליבי לרבבות שמצפונם מייסר אותם ושנפשם בוכייה, אך המנסים להשתמט מהסקת המסקנה המוסרית, האמיצה, ההגונה?

■ ■ ■

גולדה מאיר אמרת שאתה נמצא כבר מעבר לגבול. הכחשת זאת בקריאת־ביניים, ואמרת שאתה מדבר „לא מעבר לגבול."

האמנם?

אתה רואה כיצד הורסת מיפלגתך את הסיכוי האחרון לשלום. כיצד היא בונה ישראל קולוניאלית, ישראל שתחייה על חרבה, ישראל של ניצול ועושק, ישראל של שחיתות.

האם אין גבול בינך ובין מיפלגה כזאת?

אתה, לובה, קבעת את הגבול. ציירת אותו בהצ־הרתך — לא קו ירוק, אלא קו אדום. קו אדום של אזעקה. קו אדום של סכנה. סכנה לנפש האומה. סכנה לעתידה.

הגבול ישנו. הצבעת עליו באצבע מאשימה.

האם תעבור את הגבול כראש מורם ובעין פקוחה — או שתישאר בצד של גולדה ודיין וגלילי וספיר?

לבי, לבי עימך, לובה. עמדתי פעמים רבות לבדי מול מטר השינאה והגידופים של גולדה מאיר. ראיתי פעמים רבות את מבטי הפחד והבושה בעיני חבריך, שישבו והקשיבו ושתקו באותה עת. אני יודע איך הרגשת אתה באותו רגע.

אבל צר לי להגיד לך: הפעם צדקה גולדה, ולא אתה.

■ ■ ■

גולדה צדקה כשאמרה לך שעברת את הגבול. שמע־שיך אינם מתיישבים עם החברות במיפלגת העבודה.

היא אמרה לך: „בעוד שבועות אחדים, חס וחלילה, עוד תצטרך לבוא לציבור ולהגיד להצביע בעד הפחדנים האלה, שככה מתנהגים. מיהדות־הדממה בארץ, המפחדת, הבוכה בנפשה."

גולדה אינה רק אלופת השינאה וסמל הצדקנות. היא גם וירטואוזית של פולמוס. באינסטינקט שאינו טועה היא מחפשת ומוצאת את נקודת־התורפה של הזולת. שם היא תוקפת אותו, ורק שם.

היא לא התווכחה על דבריך. היא לא הצ־דיקה את התוכנית הקולוניאלית. היא תקפה

– גולדה קוראת לו קריאת ביניים

אותך בנקודה האחת שבה אינך צודק: חוסר נכונותך להסיק את המסקנה מדבריך שלך.

למחרת היום אמרת שהטפות־המוסר של גולדה לא ישנו את דעתך. שאתה שלם עם מה שאמרת.

לא, לובה, אינך שלם.

כי השלמות עם דבריך מחייבת הסקת המסקנה מ־דבריך. שלמות — אותה תכונה שהאנגלים קוראים לה „אינטגריטי", המעידה על בעלית שהוא עשוי מיקשה אחת — היא תכונת האדם שאין בו סתירה בין הלכה ומעשה, בין דיבורים ופעולות.

והמעשה המתבקש מדבריך, לובה, אחד הוא.

■ ■ ■

לפני חודש כתבתי לך מיכתב אישי גלוי.

הצעתי לך לפרוש מן המערך מייד.

הצעתי לך לקרוא, לפחות, לשותפיך־לדיעה להצביע בעד האופוזיציה הלוחמת לשלום ולצדק סוציאלי.

היום, לובה, אין זה מספיק.

על סמך דבריך שלך, לאורה של הצהרתך השקולה והמחושבת, אני קורא לך עכשיו:

צא מן המערך, ממחנה הזאבים והשפנים, הנצים והיונים!

קרא לכל הדוגלים באמת שלך, לכל בעלי הנפש הבוכייה, לפרוש יחד איתך!

פעל למען הקמת מחנה גדול ומלוכד של כל שוחרי השלום והצדק הסוציאלי, עוד בבחירות אלה!

קח את הדגל בייד, וקרא: מי לשלום, אלי!

קריאה זו תיענה. לא רק אנו, הלוחמים הוותיקים, נימצא במחנה זה. רבבות ומאות אלפים יצטרפו. הם יאמינו לך. הם יבינו שכל דרך אחרת היא בגידה בעיקר, פחדנות ושפלות־רוח.

קום ועשה, לובה! אנחנו נתייצב לצידך!

במדינה

העם

מטורף. מטורף העולם -

אבל ישראל נדפקת

ניתוק היחסים בין קובה לישראל האיץ את תהליך בידודה

האקט בו נקט שליט קובה, פידל קאס־טרו, בוועידת המדינות הבלתי מזדהות שהתכנסה השבוע באלג'יר, הוגדר כאקט אימפולסיבי. כאשר בישר קאסטרו לבאי הוועידה הצוהלים כי החליט לנתק את יחסי מדינתו עם מדינת־ישראל, לא היה זה צעד שקול, פרי תיכנון או מחשבה מוק־דמים. להיפך. הוא עמד בניגוד למדיני־תה הרשמית של קובה, שרק לפני עשר שנים נאלצה לעמוד במצב דומה, כשמדי־נות אמריקה הלאטינית ניתקו עימה יחסים ללא סיבה וללא הרעה מוחשית ביחסים עימה.

היה זה צעד ספונטאני, שהוסבר על־ידי הפרשנים כתגובה מהירה נגד התקפתו של שליט לוב, מועמר קזאפי על קובה הקומוניסטית המעמידה פנים של בלתי מזדהה, ולמעשה אינה אלא גרורה סוב־ייטית.

זה היה נכון. באותה מידה היו נכונות כל ההאשמות שהוטחו בשעתו נגד אידי אמין, שליט אוגנדה, אחרי שהחליט על ניתוק יחסי מדינתו עם ישראל. „הוא מטורף,” אמרו עליו, „חולה־רוח שהשתלט על מדינה.”

היה שמץ של אמת גם בכל מה שטענו כלפי כל שאר ראשי המדינות שמדינותיהם ניתקו לאחרונה את היחסים עם ישראל. שליט צ'אד הוא רודף בצע, שניקנה על־ידי לוב. שליטי מדינות אפרי־קה האחרים, שנכנעו לאיומי קזאפי, שהוא עצמו משוגע ללא ספק, הם אחוזי תזזית על גבול הטירוף. כולם משוגעים, ואין פלא שיש שיטה בשיגעון שלהם — שינאה לישראל.

עם לבדד ישכון. היו כאלה שיכלו להתברך נוכח שרשרת ניתוקי היחסים, שהגיעה לשיאה בניתוק היחסים של קו־בה. „זה מוציא אותנו אל מחוץ לבית־המשוגעים” אמרו. וטענתם לא היתה משו־ללת בסיס.

אבל לפני שש שנים היה השיגעון המת־פשט חזה כמעט בלתי אפשרי. עובדה היא שאז לא הצליחו מדינות ערב והגוש הקומוניסטי לסחוף מדינות בלתי מזדהות כדי לבודד את ישראל במשפחת העמים. אם הם מצליחים בזה עכשיו, אין זה רק משום שאמצעי הלחץ שלהם גברו, אלא מפני שישראל עצמה יוצרת תנאים שאינם מאפשרים למדינות אחרות להתנגד ללח־צים לנתק עימה יחסים.

ההקשחה בעמדות המדיניות של ישראל, כוונות הסיפוח הגלויות והנסתרות שקיבלו את ביטויים במיסמך גלילי, אשר עורר תהודה רצינית בעולם — כל אלה מסיי־עים בידי מטורפים כמו שליט לוב, לאלץ מעגל מתרחב והולך של מדינות לנתק את קשריהם עם ישראל. זה משוגע ומטו־רף — אבל מצליח.

לובה אליאב אינו יכול להרים את ידו נגד קבלת מיסמך גלילי כמצעה של מפל־גת העבודה וכמדיניותה הרשמית של יש־ראל. קאסטרו יכול לעשות זאת.

הניחומים העצמיים שהושמעו השבוע בישראל, כאילו מאז ומתמיד היתה ישראל עם לבדד ישכון וכאילו לא חשוב כלל אם עוד כמה מדינות מצטרפות למעגל האויי־בים המוצהרים, היו רחוקים מכדי לשכנע.

קסטרו על הארץ*
משוגע, אימפולסיבי —

מדיניות

ענן קטן באופק

מדוע מעורר קיסינג'ר פחד סתום בירושלים

ימאי מנוסה מביט בשמיים, ורואה באו־פק ענן קטן. איש אחר היה מתעלם מן הענן. אך הימאי יודע שזהו אות ראשון לסערה גדולה.

באופק הישראלי ריחף השבוע ענן ממושקף בשם הנרי קיסינג'ר. ענן קטן — אולם בירושלים כבר הרגישו כמה אנשים במיחושים של מועקה.

„שום דבר לא השתנה!” הבטיחו איש לרעהו, וגם לעיתונות. „המדיניות האמרי־קאית קבועה. לא יהיה שלום כפוי.” אולם הדברים נאמרו להרגעה עצמית יותר מא־שר כביטוי לאמונה של ממש.

הטובע נקבר. לכאורה, אפשר היה להתייחס בזילזול גם לאפשרות המחודשת שהאמריקאים יפתחו ביוזמה חדשה במר־חב.

כל היוזמות הקודמות נגנזו בבושת־פנים. יוזמת־רוג'רס המפורסמת נקברה בתנאים מבישים ממש, כאשר שר־החוץ האמריקאי מצא את עצמו פתאום ללא שום גיבוי מצד ממשלתו. ניכסון, שהיה המחבר האמיתי של תוכנית־רוג'רס, קפץ מן הסירה והפקיר את שר־החוץ שלו, שטבע בה. תוכנית רוג'רס הרגה את רו־ג'רס, ועכשיו הוא גם נקבר.

מדוע עשה זאת ניכסון? הוא נכנע ללחץ הפוליטי היהודי, ואולי גם לחוות־הדעת של אנשי־הביטחון שלו, הסבורים שאיום צבאי ישראלי־איראני על ארצות־ערב הוא אמצעי־ביטחון לשמירה על עמדות האמריקאים במרחב.

ניכסון עצמו נתגלה בפרשה זו, כמו בפרשות רבות אחרות, כאדם קטן, חסר־החלטה, שאינו מסוגל לקבוע לעצמו קו ברור ולפעול על פיו ללא רתיעה.

השאלה היא: האם כל זה השתנה עכ־שיו?

זרם לענק. יש כמה סימנים המעידים על שינוי כזה.

קודם כל, ניכסון זקוק באופן נואש להישג כלשהו. יותר מזה: הוא זקוק לפעילות דרמתית כלשהי, שתסיח את הדעת מפרשת ווטרגייט, תשכנע את הצי־בור האמריקאי שהנשיא שלהם עוסק בענ־יינים הרי־גורל.

שנית, קיסינג'ר אינו רוג'רס. אם קיסינ־ג'ר יקח את העניין לידיו, אין ניכסון יכול לנטוש אותו למחרת היום. קיסינג'ר משפיע על ניכסון, כרגע, השפעה אישית חזקה. ניכסון נאחז בו כמו בעוגן־הצלה, כדי לחדש את נעורי ממשלתו, ששקעה בבוץ השערוריות. הפחד של ניכסון מפני קבוצת־הלחץ היהודית יהיה חלש יותר, כאשר ירגיש לידו איש חזק, היודע מה הוא רוצה, ושהוא גם יהודי.

שלישית, מול הלחץ היהודי מתגבש, בפעם הראשונה מזה שנים רבות, לחץ נגדי חזק מאד: הלחץ של „משבר האנר־גיה”. בפני אמריקה מתייצבת סכנה, החו־דרת לתודעת כל אזרח, והמובנת לכל: גלגלי התעשייה יכולים להיעצר יום אחד, אם ייסגר ברז הנפט. הענק האדיר ביותר בתולדות העולם זקוק לזרם אדיר של נפט בכל רגע של חייו. בלעדיו אינו אלא גרוטאה.

אין זו סכנה דמיונית, ומאמרי־תעמולה לבדם לא יסלקו אותה. אם לא תמצא אמריקה תחליף לנפט, ואם תתגבש חזית ערבית יעילה, צפוייה שואה למדיניות הישראלית. ישראל זקוקה לזרם העזרה האמריקאית, כשם שאמריקה זקוקה לנפט הערבי.

לקראת ההתנגשות. משום כך מעו־ררת יוזמת קיסינג'ר פחדים רבים בירו־שלים. אפשר לדחות אותה עד אחרי הבחירות בישראל — שיקול שהאמרי־קאים רגישים לו תמיד. אולם מייד לאחר מכן עשוייה להתחיל תנופה גדולה.

תנופה זו תתנגש חזיתית עם התנופה הנגדית של ממשלת גולדה, שקיבלה את הקו של משה דיין בצורת „מיסמך גלילי”. התנגשות זו עלולה לעמוד במרכז ההת־רחשויות של 1974.

קיסינג'ר עם גולדה ודיניץ
— וגם יהודי

---

* בעת מישחק כדורסל מאולתר ברחוב בעיר הצ'ילית מריה אלנה.

אדישות, ציניות, עייפות ושיעמום הטביעו את חותמם על הבחירות בהסתדרות

ברגע זה יושבים אלפי עסקני־מיפ־לגות ברחבי הארץ, ומנסים לחשב את תוצאות הבחירות הקרובות לכנסת על פי תוצאות הבחירות בהסתדרות.

לכולם יש מכנה משותף אחד: הם עייפים ורצוצים.

יש לכך סיבות רבות. אחת מהן היא מזג־האוויר.

מכל הפרטים המוזרים שהתלוו הפעם לבחירות בהסתדרות, המוזר ביותר הוא התאריך. הוא מעיד על התלישות הגמורה של מנהיגי ההסתדרות מחיי הארץ, ואף מן הארץ עצמה.

ישראל היא ארץ תת־טרופית. במשך שלושה־ארבעה חודשים בשנה לא תיתכן בה עבודה מאומצת ויעילה. מאז ראשית התרבות בארץ, ידעו תושביה — בני לאו־מים שונים ותרבויות שונות — לכונן את אורח־חייהם בהתאם לכך.

בחודשי הקיץ הישראלי סולד האיש הנורמלי מעיסוקי־מתח, כמו בחירות. דו־פק־החיים נחלש, קצב החיים נרפה. האנ־שים מחפשים בילוי קל, נופש ומנוח. הדבר האחרון שהם רוצים לעסוק בו בת־קופה זו הוא גורל האומה.

אולם עסקני המיפלגות חיים בעולם פרטי משלהם, הרחוק מעובדות־החיים ה־פשוטות. וכך קבעו את תאריך הבחירות בהסתדרות, מסיבות מפלגתיות טהורות, במועד הגרוע ביותר: חודש אלול.

פירוש הדבר: כל מערכת־הבחירות תת־נהלה בשבועות החמים והמתישים ביותר של השנה. התוצאה: אדישות כללית של הציבור, אי־רצון בולט לעסוק בבחירות ולהתייחס אליהן ברצינות. במיקרה הטוב ביותר: התייחסות אל תעמולת המיפלגות כאל בידור קל.

בעוד כמה ימים, אחרי הפסקה קצרצרה, יתגייסו כל המנגנונים לבחירות לכנסת. בגלל הבחירות להסתדרות במועד זה, יהיו כל הפעילים עייפים. והיחס הבלתי־רציני של הציבור לבחירות עלול להימשך גם במערכה השנייה, הע־עיקרית.

חבורה של קלפטומנים

מזג האוויר אינו הגורם היחידי שהטביע את חותמו על בחירות בהס־תדרות, ונטל מהן את העוקץ.

לא פחות חשוב היה האקלים המיפלגתי.

קשה היה לדרוש מן הציבור להתייחס ברצינות לבחירות, כאשר היה ברור לגמרי שעסקני־המיפלגות עצמם אינם מתייחסים ברצינות לדבריהם.

חוסר־רצינות זו, שגבל לא פעם בציניות גלוייה, התבטא כימעט בכל מילה ובכל מעשה במערכת־הבחירות. מעולם לא היו בישראל בחירות פחות רציניות, ויחס פחות רציני לציבור.

בחברה הדמוקרטית המודרנית, יש תמיד נטיה לאחידות מסויימת של סיגנון. כל המיפלגות מתחרות על הבוחר ש„באמצע”, וממילא נוצר דמיון בין ההבטחות והסיס־מות.

אולם בבחירות האלה הגיעה תו־פעה זו לשיא מגוחך. עסקני ה־מיפלגות הפכו לחבורה של קלפ־טומנים.

כל רעיון חדש שהועלה על־ידי רשימה כלשהי נגנב מייד, עוד בו ביום, על־ידי כל שאר המיפלגות. מיפלגה שהעלתה רעיון מסויים (למשל: דרישת מרי לשבוע־עבודה של חמישה ימים) נוכחה לדעת שסיעה שניה מכנסת כבר למחרת היום מסיבת־עיתונאים כדי להכריז על רעיון זה בשם עצמה, מיפלגה שלישית כללה אותו בשידור־הרדיו שלה כעבור יום,

ומיפלגה רביעית הפכה אותו נושא מרכזי בתוכנית־טלוויזיה בסוף השבוע. כעבור שבועיים כבר הפך הרעיון נכס משותף של כל המיפלגות, ללא יוצא־מן־הכלל.

כך קרה לכל רעיון שהעלו במערכת־בחירות זו. לא רק הסיסמות הגדולות — חיסול העוני, צדק סוציאלי, שלום וביטחון — הופיעו במודעות כל המיפלגות, אלא גם רעיונות מפורטים, הצעות ופסוקים.* הכל נסחב, הכל נגנב.

אחת הסיבות להעדר הרצינות המינימלית והיושר הבסיסי היתה מסירת כל מאמץ־הבחירות של הסיעות הגדולות לפירסומאים מיסחריים. כאשר האדם המנסח את המודעה אינו שותף להשקפת המיפלגה שאותה הוא משרת (ולעיתים קרובות הוא אף שונא אותה ובוחל בה), אין לדרוש ממנו יחס כלשהו לעבודתו. הציניות המתלווה לפירסומת לסבון או לסיגריה היא לגיטימית. איש אינו מצפה שמפרסם שמפו יהיה משוכנע שהוא עולה על כל שמפו אחר בעולם. אולם כשמדובר בבעיות פוליטיות, כמו שלום וביטחון, עוני ומצוקה — ציניות כזאת מבעיתה.

העם יושב מול המקלט, והטלוויזיה תפסה את מקום העיתונות והרדיו כמכשיר־התעמולה העיקרי.

לכן יכלו הבוחרים להתרשם בצורה בלתי־אמצעית מאחד היסודות של המציאות הפוליטית הישראלית: אי־השיוויון המשווע הקיים בין גדולים וקטנים.

שעות על גבי שעות נשפכה מן המקלט התעמולה של המערך. כמו מטחנת־בשר אדירה, הוא גרף כל רעיון, גנב כל סיסמה, בלע כל השקפה — והוציא ערימות של בשר קצוץ, שכיסה את הכל.

למיפלגה גדולה אין מה להסביר יותר מאשר למיפלגה קטנה. להיפך: בעוד שדיעות המיפלגה הגדולה ידועות, נאלצת המיפלגה הקטנה להגיע אל ליבם ומוחם של אנשים שלא שמעו עליה מעולם.

דיעות המערך על שלום וביטחון אינן יותר גדולות מדיעות רק״ח, ודיעות גח״ל אינן זקוקות להסברה רבה יותר מדיעות מרי. אולם בעוד שרשימה קטנה היתה נאלצת לנסות להסביר ב־12 דקות את כל אשר יש לה לומר על עשרות נושאים

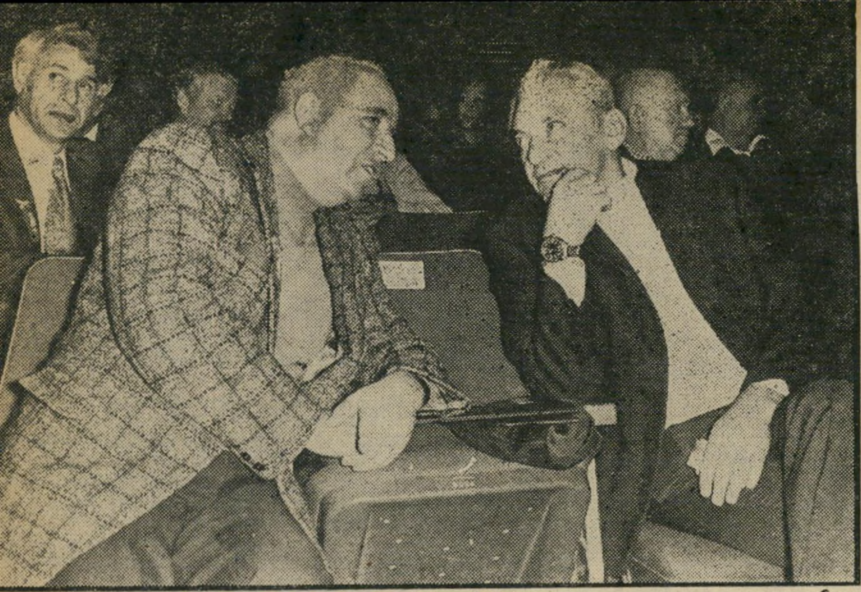

ירוחם משל (ליד חיים בר־לב)

ניצחונם של העכברים

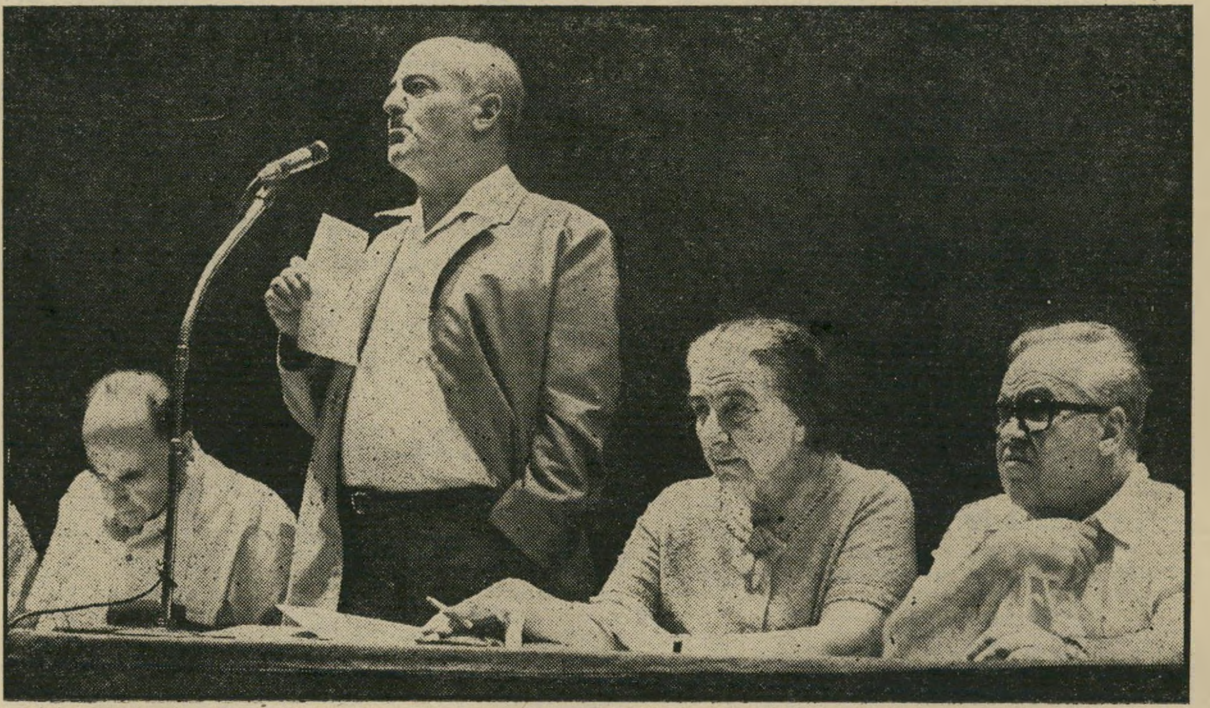

גולדה ובן־אהרון (מימין אוריאל אברמוביץ)

איך יכול מישהו להתייחס ברצינות למערכת־בחירות שבה אי־אפשר להבחין בין מודעות מיסחריות ובין מודעות פוליטיות, ורק עיון מעמיק מגלה אם מודעה מסויימת נועדה למכור מישחת־שיניים או מנהיג לאומי?

מטחנת הבשר הגדולה

סיבה נוספת לזילזול הציבור בבחירות היתה נעוצה באמונה שממילא אי־אפשר לשנות מאומה, ושכל התוצאות קבועות, למעשה, מראש.

רושם זה התגבר בבחירות אלה — אף יותר מאשר בכל בחירות קודמות, בגלל סיבה חזותית פשוטה.

בבחירות אלה מילאה הטלוויזיה לראשונה תפקיד מרכזי. כבר בבחירות של 1969 הוקרנו סרטי־תעמולה בטלוויזיה (בבחירות בהסתדרות היתה הטלוויזיה מושבתת רוב הזמן). אולם אז עוד לא היו קיימים הרגלי־צפייה כלליים כמו הפעם.

* דוגמה מסיעת מרי: סיסמתה המרכד״ת „תן כוח לאופוזיציה הלוחמת בהסתדרות", הועתקה מילולית בשידור־בחירות של המרכז החופשי עבור חל־טעם.

חשובים, עמדו לרשות המערך וגח״ל שעות על גבי שעות.

שעות־השידור מבטאות את המצב כולו. על כל לירה שעמדה לרשות רשימה כמו מרי או מוקד, עמדו מאה לירות לרשות המערך. כל ציוץ של רשימה קטנה טבע בשאגה המכנית של המיפלגה הגדולה.

התוצאה הבולטת היא שלרשימה קטנה, בעלת רעיונות בלתי־מקובלים וחדשנים, אין כל אפשרות להביא רעיונות אלה לידיעת הציבור הרחב, אלא רק לציבור קטן של אוהדים הדוגלים בהם ממילא.

מצב זה בכלי־התקשורת יוצר מראש את ההרגשה שאי־השיוויון בין הגדולים והקטנים הוא עובדת־קבע, קבועה מראש ובלתי ניתנת לשינוי.

הדבר מגביר עוד יותר את האדישות הכללית. אף אחד אינו יכול לצאת מגדרו מרוב התלהבות במערכת־בחירות שבה הציבור הוא רובוט, המופעל לאישור תוצאות שנקבעו מראש.

כאשר המיפלגות הגדולות, חסרות ההשראה, גונבות ללא רחמנות את כל רעיונות הרשימות הקטנות וסיסמותיהן, מגיעה תופעה זו לידי אבסורד מושלם.

אחת השאלות שכל תעמולני הבחירות התחבטו בה היתה: האם בכלל יש ערך לתעמולה? האם היא השפיעה אף על דעתו של אחוז אחד מן המצביעים? האם לא היתה מושגת אותה תוצאה עצמה לולא היתה בכלל תעמולה כלשהי?

יתכן שבמערכת־בחירות זו התשובה לכך היא חיובית אף יותר מן הרגיל.

כולם גימגמו

כימעט כל המיפלגות ניהלו את המערכה בחוסר־חשק גמור, תוך כאבי־בטן מופליטיים וכאבי־שיניים פרסונליים.

הליכוד הימני לא ניהל בכלל תעמולה הראוייה־לשמה, ובמקום זה מילא את כלי־התקשורת בידיעות בלתי־פוסקות על המריבות הפנימיות בין מרכיביו השונים. מחזה זה נמשך עד הרגע האחרון ממש — הצגה שהיא חסרת־תקדים במערכת־בחירות.

המערך לא יכול היה להגיד את האמת לגבי מועמדות בן־אהרון, ולכן לא יכול היה לנהל תעמולה על העניין החשוב ביותר לגביו בהסתדרות.

כל זה יחד — הזיעה, שטיפת־המוח, האחידות, חוסר־השיוויון והציניות הבולטת — הטביע את חותמו על הבחירות להסתדרות, ואינו מנבא טובות לגבי הבחירות לכנסת.

האם אפשר לחשב על פי התוצאות את אשר יקרה בעוד שבעה שבועות?

הדבר אפשרי, אם ניגשים למלאכה בזהירות. הגורם הבסיסי הוא ההרכב הדמוגרפי של כל רשימה — חלקם של חברי־ההסתדרות בקרב הציבור של אותה רשימה. לכך נוספים כמה גורמים נוספים. בשבוע הבא, אחרי שתוצאות הבחירות בהסתדרות ייוודעו לכל פרטיהן, ניתן יהיה לחשב את הרכב הכנסת השמינית במידה רבה של דייקנות.

מתי הוא יעוף?

שאלה אחרת היא מה יהיה גורלו האישי של יצחק בן־אהרון?

אין ספק שהציל את המערך ממפלה שיכלה להיות מכאיבה. הוא עצמו ניהל את המערכה כעניין אישי, בהבטיחו לציבור שניצחון המערך יבטיח את המשך כהונתו.

לכך לא היה, כמובן, שום כיסוי. בן־אהרון נתן את ידו לאחיזת־עיניים, אך ייתכן שביקש קודם כל לאחוז את עיני עצמו. הוא לא רצה להאמין שירוחם משל, העסקן האפור, יבוא במקומו.

בעוד כמה ימים, כאשר כל עסקני המיפלגות יעברו מן הזירה ההסתדרותית לזירה הממלכתית, תישאר שאלת בן־אהרון בלתי־פתורה.

יתכן שבן־אהרון עצמו ינסה לנצל את שבעת־השבועות הקרובים לתימרון של סחיטה. הוא יכול לומר למערך: אם לא אקבל מייד את המינוי, אקים שערורייה ואחבל בתעמולת־הבחירות של המערך לכנסת בעונה הרגישה ביותר.

אולם אחרי התמוטטות היונים במערך, היריקה בפני לובה אליאב והתחמקות פינחס ספיר מן הקרב, קשה להאמין שבן־אהרון יאזור עוז לעשות זאת. מה גם שסיכוייו יהיו קלושים בכל מיקרה. המערך, ההולך לבחירות לכנסת מאחורי דגל גולדה מאיר ומתחת לסיסמות משה דיין, אינו פגיע עוד מצד בן־אהרון.

בן־אהרון גילה במשך כל המערכה פחדנות שאינה נופלת מזו של שאר היונים. אילו רצה להגיש אולטימטום, היה כדאי לו לעשות זאת לפני הבחירות להסתדרות. אם נכנע אז, חזקה עליו שייכנע עתה שוב, ויקבל את הטענה שעליו להמתין עד אחרי הבחירות לכנסת, כאשר יחלקו את כל המישרות הבכירות במדינה.

פירוש הדבר, בביטחון כמעט מוחלט: בן־אהרון יעוף. ועל כסאו יבואו, לפי הגדרתו של בן־אהרון עצמו: העכברים.

עכשיו הגיע תורם.

במדינה

שביתות

אוטו־ניתוח

אחיות חדרי הניתוח ניתחו עצמן מהקשר להסתדרות שהיפלה אותן לרעה

מאבקם המסעיר של האחיות והאחים עובדי חדרי־הניתוח המשיך לעורר השבוע את התפעלות הציבור: בודדים ומעטים, ניצבו המורדים באומץ מול איומי ההסתדרות וקופת־חולים, סירבו להיכנע לצווי־הריתוק שהוצאו נגדם.

הם זכו לגיבוי מלא מצד הרופאים המנתחים — האנשים היחידים בארץ המבינים בכלל את מהות עבודתם של המורדים, והמסוגלים לשפוט אם התמורה שהם מקבלים כיום הולמת את מאמציהם וכישוריהם. ורופאים אלה קבעו פה אחד: התמורה אינה הולמת, השביתה מוצדקת.

אין סכנה. השביתה היתה למעשה עדינה למדי. השובתים המשיכו להשתתף בכל ניתוח שהמנתח קבע שהוא אינו סובל דיחוי, הפעילו את נשק השביתה רק במקרים שלחולה לא נשקפה סכנה מדחיית הניתוח.

ביום הראשון השבוע החריפו השובתים את מאבקם: לא בחדרי־הניתוח, אלא במישור הציבורי.

בצהרי היום — שהיה היום השנים־עשר לשביתה — התכנסו כ־200 מהם בקומה השביעית בבית הוועד־הפועל של ההסתדרות, החליטו בו במקום על פרישה מהסתדרות האחיות והקמת גוף עצמאי. הסיכוי היה אפסי. אולם זה לא הבהיל את השובתים.

אמר אלברטו אמרגו (40), ממקימי הארגון החדש:

„הקמת הגוף החדש היה מחוייב המציאות. עד כה לא זכינו בנציגות כלשהי בהסתדרות האחיות של ההסתדרות.

„ניהול מאבק מקצועי בעזרת ההסתדרות — הוא עבורנו חסר־ערך, מאחר שההסתדרות, באמצעות קופת־חולים היא המעבידה שלנו, והשתמשה נגדנו בצווי־ריתוק, שאף המישטר הטוטאליטרי בספרד הפסיק לתפעילם. את צווי־הריתוק שהפעילו נגדנו לא העיזו להפעיל בזמנו נגד הרופאים.

„איננו מכירים בהסכם שנחתם בין הסתדרות האחיות והממשלה וההסתדרות. אנו תובעים שכעובדי חדרי־ניתוח, עם כל המאמץ והמתח הכרוכים בכך, יכירו בנו כמבצעי תפקידים מיוחדים, ולא כאחים ואחיות מן השורה.”

מאבקים קשים. חמודה איש־שלום, העומדת בראש הסתדרות האחיות, מודאגת מצעדם של עובדי חדרי־הניתוח. עבורה מהווה הדבר תקדים מסוכן לגבי קבוצות עובדים נוספות.

„חברי מרכז הסתדרות האחיות הם אחים ואחיות מכל כנפות הארץ, מכל הסיעות, והם מהווים חתך נאמן של כל ציבור האחיות,” היא טוענת. „ניהלנו מאבקים קשים, ובסופו של דבר הושגו רוב תביעותינו. תבענו יציאה מטבלת הדירוג האחיד לטבלה עצמאית שמתאימה למקצוע. דרשנו קיצור שעות העבודה לאחיות.

„את המטרה הראשונה — מימשנו. לגבי השנייה — השגנו הסכם עם המעבידים שהחל מאפריל 74' יחול קיצור שעות העבודה.”

חמודה איש־שלום אינה מוכנה להכיר בדרישת האחים והאחיות בחדרי־הניתוח לקבלת מעמד של מבצעי תפקיד מיוחד — מעמד שיקדם אותם לדרגה ד' בטבלת השכר.

והשאלה היא, אם הכוח האדיר של ההסתדרות והממשלה, הניצב מאחוריה, יספיק כדי למחוץ את קבוצת העובדים הקטנה, שבידיה מופקדים חייו של כל אזרח, ברגע שהוא מוכנס לחדרי־הניתוחים.

תל־אביב

לזרוק את הנוכרים

קבוצת איכפתניקים מציעה להעניק זכויות־יתר לתושבי העיר לעומת הזרים הממלאים אותה

„איכפת לנו מזה שכל תושבי הערים מסביב לת"א באים כל בוקר לזבל אצ־

(המשך בעמוד 18)

צח ועגוג
יהיה עור גופך
בעזרת
דפילטור
הקרם הקוסמטי המושלם
להסרת שיער מיותר
נוח לשמוש השפעתו ארוכת טווח
אינו מכאיב
דפילטור מוצר צמרת נוסף של "וולה"

תעריפון המנויים של העולם הזה החל מ־1.2.1973

	לשנה בלירות			ל־½ שנה		
	מחיר העיתון	הוצאות משלוח	ס"ה	מחיר העיתון	הוצאות משלוח	ס"ה
דמי המנוי בארץ	88	+ 12	= 100	46	+ 6	= 52
לכל ארצות תבל בדואר רגיל	88	+ 17	= 105	46	+ 9	= 55
דמי המנוי לארצות חוץ בדואר אוויר						
לכל ארצות אירופה ואיראן	88	+ 45	= 133	46	+ 23	= 69
לקפריסין	88	+ 36	= 124	46	+ 18	= 64
לארצות-הברית וקנדה	88	+ 76	= 164	46	+ 38	= 84
לאוגנדה, טנזניה, אתיופיה, גאנה, קניה, ניגריה, חוף השנהב, תאילנד	88	+ 80	= 168	46	+ 40	= 86
לדרום אפריקה, זמביה ורודזיה	88	+ 105	= 193	46	+ 53	= 99
למקסיקו ופנמה	88	+ 100	= 188	46	+ 50	= 96
ונצואלה, ברזיל, ארגנטינה, קולומביה, פרו ויפאן	88	+ 135	= 223	46	+ 68	= 114
לאוסטרליה וניו-זילנד	88	+ 150	= 238	46	+ 75	= 121

סיכויים מצויינים ל„חברה הימית"

סיכויים להרוויח 30 עד 50 אחוז על ההשקעה, תוך חודש־חודשיים, קיימים ברכישת מניות החברה הימית להובלת

מנכ"ל ברנר
— 50% רווח

פרי, הרשומות בבורסה של ניו־יורק, אובר דה קאונטר*.

לקנות מניות הרשומות באובר דה קאונטר, יכול רק בעל חשבון של תושב זר, או מי שנעזר בבעל חשבון זר כדי שזה יקנה את המניות עבורו.

מניות החברה הימית להובלת פרי

הבורסה

עמדו בשנתיים האחרונות ברמה של 25 דולר ומעלה, המנייה, נחשבת לאחת הטובות, מבחינת חלוקת דיבידנדים, בבורסת ניו־יורק.

לפני כשנה חתמה החברה הימית על שני חוזים עם שתי מספנות־בריטיות

מנכ"ל מרידור
— תוך חודשיים?

גדולות, בהיקף כולל של 2.5 מיליארד לירות ישראליות.

החוזים היו לבניית כעשרים מיכליות־ענק. אותה שעה היה ענף המספנות בבריטניה ובעולם בשפל, והחוזים נחתמו במחיר של כ־180 דולר לטון בנייה.

מאז חלה עלייה־רבתי במחירי הבנייה במספנות, וכן במחירי המיכליות, וכיום מציעים לחברה הימית כ־250 דולר לטון — תמורת ויתור על חלק מן החוזים שבידה.

האמת היא שיעקב מרידור ומילא ברנר, מנהלי החברה הימית, תיכננו מראש לוותר בבוא הזמן על כעשר מיכליות, חתמו על הזמנתן רק כדי למכרן ברווח.

ואכן, בימים אלו משתיימים המגעים למכירת כארבע מיכליות — ברווח של כ־30% עד כ־50% על מיכלית. ממכירתן של עשר מיכליות, במחירים כאלה, תרוויח החברה הימית בחודשים הקרובים כ־50 מיליון דולר רווח נקי. נקל לתאר כיצד ישפיע הדבר על מחירי המניות שלה.

בנוסף, מתכננת החברה הימית גם להירשם כחברה מן המניין בבורסה האמריקאית — דבר שאף הוא יוסיף 2—3 דולר למחיר המנייה.

כיום נעים מחירי מניותיה ברמה של פחות מעשרים דולר — הן בגלל השפל הכללי בבורסה האמריקאית, הן בגלל מכירה של חבילת מניות גדולה מצד קונה שרכש אותן לפני שלוש שנים במחיר של 7 דולר האחת.

* מעבר לדלפק — שלב לפני הרישום בבורסה עצמה.

הבשר הקפוא יתייקר ב־50%

מייד אחרי הבחירות, תעלה הממשלה את מחירי הבשר בצורה דרסטית. מחיר הבשר הקפוא, למשל, יעלה לצרכן בחמישים אחוזים יותר מאשר כיום.

כיום תלוייה הממשלה ביבוא בשר קפוא מאירלנד בלבד, המספקת כאלפיים טון לחודש. ישראל משלמת 1860 דולר לטון בשר אירי. לפני שנתיים יכלה הממשלה לקנות 10 אלפים טון בשר אירי תמורת 900 דולר הטון בלבד — אולם ביטלה את החוזה, כי האמינה שהמחירים יירדו! עתה היא נאלצת להתחנן לפני האירים כי יסכימו למכור — ומשלמת ב־1000 דולר לטון יותר.

הבשר האירי עולה לממשלה, עד חימסרו לידי הסיטונאים, 10.5 לירות הקילו (כולל מכס, הוצאות הובלה, פריקה ואיחסון עד למכירה). אולם הממשלה מוכרת אותו לסיטונאים במחיר 6.5 לירות הקילו, מאחר שאינה רוצה להעלות את המחירים לפני הבחירות — תענוג העולה כמיליון לירות לחודש.

מייד אחרי הבחירות תעלה הממשלה את המחיר לסיטונאי — ומייד יעלה כמובן גם המחיר לצרכן. כיום משלמת עקרת־הבית כ־12 לירות עבור אותו קילו העולה לסיטונאי 6.5 לירות בלבד — כשהפרש הולך כולו לכיסי הקצבים.

הממשלה יכולה היתה למנוע זאת, להוזיל את מחירי הבשר לצרכן, אם היתה מייבאת בשר קפוא מוכן לשיווק: סטייקים, צלעות, וחלקים אחרים, ארוזים ומוכנים למכירה כשהמחיר מודפס על העטיפה. כך לא היתה עקרת־הבית נאלצת לקנות מן הקצב, אלא ישר בסופרקטים ובחנויות הגדולות. על־ידי יבוא בשר מוכן כזה ניתן למכור כיום קילו לצרכן ב־9 לירות, במקום ב־14.

אם הממשלה לא תעשה צעד זה, אחרי הבחירות, ותחייב יבוא בשר במחירים מבוקרים למכירה לצרכן — עלול מחיר קילו בשר קפוא להגיע ל־20 ל"י!

הרווחים לאיל־ההון - ההפסדים למשלם המיסים

עם מכירתו בימים אלה של מיפעל סיבי דימונה לקבוצה האמריקאית פיורטאן, ניתנה מחדש דוגמה מצויינת לשיטת ניהול־העסקים של ממשלת־ישראל — לפיה זוכה המשקיע ובעל־ההון בכל הרווחים, והממשלה — כלומר, משלם המיסים — בכל ההפסדים.

סיבי דימונה נמכר לפיורטאן במחיר תשעה מיליון ל"י — לאחר שהפסדיו המצטברים הגיעו לסכום הגע, לפי הערכות שונות, בין 14 ל־20 מיליון ל"י. לאחר מכירתו, נשארו איפוא בעליו הקודמים — הבנק לפיתוח התעשייה — עם הפסדים של בין חמישה ל־11 מיליון ל"י.

מאחר שהבנק לפיתוח התעשייה הוא מוסד ממלכתי, נופל כמובן ההפסד על כתף משלם המיסים.

אולם מעניינת לא פחות היא התקופה הקודמת בחיי המיפעל. סיבי דימונה היה שייך, עד לפני שלוש שנים, לאיל־ההון היהודי־איטלקי גולדשטיין, שהוא גם היבואן של פיאט בישראל. הפסדי־הענק של המיפעל נוצרו בתקופה בה היה גולדשטיין בעלי המיפעל, טרם מכר אותו לבנק לפיתוח התעשייה.

הפסדים אלה היו תמוהים לפחות מבחינה אחת: בזמנו היה לגולדשטיין שותף בסיבי דימונה — יצחק לבנטר. לפני חמש שנים רכש גולדשטיין את חלקו של לבנטר במחיר של קרוב למיליון דולר. כיום, שואלים מומחים שונים: מדוע היה כדאי לגולדשטיין לשלם מיליון דולר תמורת מחציתו של מיפעל — שנשא, לפחות כלפי חוץ, הפסדים כה כבדים?

אך שנתיים לאחר שרכש את מחצית המיפעל מידי שותפו במחיר מיליון דולר בלבד — מכר גולדשטיין את המיפעל בשלמותו לבנק במחיר חמישה מיליון ל"י.

מדוע היה הבנק לפיתוח התעשייה מוכן לשלם חמישה מיליון ל"י תמורת מיפעל — שהפסדי־הענק שלו היו כבר אז ידועים וגלויים?

לפנחס ספיר כמובן הפיתרונים.

שינויים ב„דזאין סנטר"

רמי נער, חתנו של זלמן ליבוביץ ז"ל, מבעלי עץ־הזית, מכר את חלקו (50%) בדזאיין סנטר בכיכר־המדינה בתל־אביב. הקונה הוא זיגולד שלזינגר, עולה חדש מארה"ב.

השותף השני הוא בנימין זיחל, שהקים את הדזאיין סנטר עם נער.

העסק המשותף סבל קשיים כספיים, אולם עם כניסת השותף החדש מוזרם הון נוסף לעסק.

נער עצמו ימשיך בעסקי הייעוץ לדיור, אך הבעלים החדשים יצטרכו לשנות את שם העסק. עו"ד ד"ר צבי ויגל פנה אליהם בשם לקוחו, חנות הרהיטים דיזיאן אינטרנשיונל הוותיקה. טען כי שם העסק בכיכר־המדינה הוא חיקוי של לקוחו, הרשום אצל רשם השמות והסימנים. ויגל מסר, כי הובטח לו לשנות את השם תוך שישה שבועות.

איך לחסוך כסף בנסיעה לאירופה

אם אתה נוסע לאירופה בקרוב, הרי לך כמה עצות:

● אל תיקח איתך דולרים. העדף **טרבלרס צ'קס**. הם מתקבלים באירופה בעין יפה יותר, ואתה מקבל תמורתם יותר מטבע מקומית מאשר תמורת הדולרים עצמם.

קח איתך **טרבלרס צ'קס** של **פרסט נשיונל סיטי בנק**: הבנק הזה גובה קומיסיון של שני דולר בלבד לכל 5000 דולר. יתר הבנקים לוקחים קומיסיון של 2%.

אולם הרצוי ביותר הוא כמובן, לקחת איתך כסף של אותן ארצות בהן תבקר, אם אתה יכול.

● אם ברצונך להחליף דולרים למטבע מקומי — עשה זאת רק בבנק, ובדוק אם מחליפים לך לפי השער של אותו יום. אם תחליף בחנות, או במלון, תקבל עד 20% פחות.

● לפני שתיכנס לצרפת, דע כי מחירי חדר במלון סוג א' הם מחרידים השנה: במלון **ג'ורג' החמישי** בפאריס תשלם 79 דולר ליום — לעומת 55 דולר לפני שנה. חדר עם כלכלה מלאה **בטור־דארגנט**, למשל, יעלה לך 60 דולר ליום.

אחת הדרכים, אגב, להוזלת מחיר הארוחה: וותר על ה**מרטיני** לפני הארוחה. הוא עולה היום עד 5 דולר המנה.

● עוד לוקסוס שכדאי לשכוח ממנו: נסיעה במונית מנמל־התעופה **אורלי** ובעצם מכל נמל־תעופה באירופה — לתוך העיר. נסיעה כזו, **מאורלי** עולה היום לפחות 8.4 דולר — בעוד האוטובוס יקח אותך בנוחיות, במחיר של 1.38 דולר בלבד.

● חיסכון אחר בצרפת: על כל קנייה בסכום העולה על 400 פרנק תקבל חזרה, כתייר, 20% מן המחיר — שהוא מס־הערך המוסף. כדאי לכן לרכז את הקניות במקום אחד, ליהנות מן ההחזר.

● לבריטניה הגדולה: מחירי המלונות לא עלו כמו בצרפת, אולם, לעומת זאת זינקו אל־על מחירי האוכל והמשקאות החריפים. חדר **בהילטון לונדון**, שעלה לפני שנה 36 דולר, עולה היום רק 40 דולר. אולם ארוחה לשניים במסעדת הסטייקים המצויינת **גיניאה** עולה 32.5 דולר — לעומת 19.2 דולר לפני שנה.

גם מחירי הבגדים הרקיעו שחקים. חליפה טובה לאשה, שעלתה לפני שנה 200 דולר — עולה היום 285.

● באנגליה כדאי להחליף כסף **באמריקן אקספרס**. בדיקה בשמונה בנקים העלתה כי כל אחד מהם מחליף, באותו יום, לפי שער אחר, והכי הרבה נותנים לך **באמריקן אקספרס**: 2.52 דולר ללירה שטרלינג — לעומת 2.45 **במנופקשטורס הנובר טרסט**, למשל.

● לפני שתיכנס לאיטליה — זכור לקנות לירטות. בשווייץ תקבל 60 לירטות יותר לדולר מאשר בבנקים באיטליה.

מחירי המלונות והמסעדות באיטליה עלו במידה קטנה בלבד: חדר כפול דה־לוקס במלון **האסלר** עולה השנה 52 דולר — חמישה דולר ליום יותר מלפני שנה. ארוחה לשניים **באוסטריה דל־אורסו** תעלה רק 55 דולר — עשרה יותר מאשתקד.

אולם מחירי הבגדים קפצו כאן כהוגן: חליפה טובה, תפורה בידי חייט, תעלה השנה 310 דולר — לעומת 230 לפני שנה.

● גם באוכל ניתן לחסוך באיטליה כסף טוב: אכול בפיצריות במקום במסעדות, ובחר בפיצריות בהן המגיש מדבר אנגלית גרועה ככל האפשר.

● אם אתה מוכרח להחליף כסף ברומא — עשה זאת רק **בבנק הוותיקן**. הוא נותן יותר לירטות לדולר מכל בנק אחר.

(המשך מעמוד 16)
לנו, ואח"כ חוזרים לערי המנוחה והשינה שלהם. לכן אנו מציעים: כל בעל־רכב תושב ת"א בלבד יקבל תו־חנייה שנתי תמורת תשלום סמלי, ומקומות־החנייה לאורך המדרכות בעיר ישמשו בלעדית את נושאי התו הזה. הנהגים מחוץ לת"א יחנו את רכבם אך ורק בחניונים הקיימים, ובאלה שיוקמו לצורך זה."

מרד והפגנה. מייק גולדשטיין (30), נכה צה"ל ממילחמת ששת־הימים, הוא הרוח החייה בחבורת „צעירים תל־אביבים שפשוט איכפת להם." מייק, לשעבר מנהל דיסקוטק וכיום בעל חברה להפקת הצגות תיאטרון, התפרסם בזמנו כאשר יצא למאבק נגד ראשי הרשימה הממלכתית, ניסה בעזרת קבוצת אוהדים להוציא מידיהם את השליטה במיפלגה.

עם הזמן הוציאה חבורת האיכפתני־

איכפתניק גולדשטיין
איך לחסום את החוסמים

קים מיספר עלונים בנושאים שונים, השמיעה את קולה בבעיות כאובות, עירוניות ולא־עירוניות. הקבוצה התארגנה לאחר פיצוץ פרשת נתיבי־נפט, ופעולתה הראשונה היתה אירגון הפגנה מול ביתו של שר־המישפטים, יעקב שמשון שפירא, בניסיון להניאו להביא את האשמים לדין.

כולם ירוויחו. הסביר מייק את הצעתו להקלת מצוקת החנייה של התל־אביבים:

„איש לא ייפגע מההסדר הזה. להיפך. לדעתי עשרים אחוז מכלי־הרכב הנמצאים בנסיעה בעיר הם כלי־רכב המחפשים חנייה. לפי השיטה החדשה, יידע כל אחד את מקומו.

„למשל, תושב רמת־גן שעובד באיזור כיכר־המושבות, יחנה את ריכבו באופן קבוע בחניון הרכבת שביהודה הלוי. כך תימנע הסתובבות מיותרת.

„הסברתי לצ'יץ' את הנושא, אבל זה לא כל־כך עניין אותו. רבינוביץ' עוד לא שמע על זה. הוא עסוק מדי בתוכניות גרנדיוזיות איך לחסום את אוויר־הים מתושבי העיר, באמצעות שרשרת בתי־מלון על החוף."

לא כסף, לא גב. האיכפתניקים פירסמו מודעות בעיתונים, הסבירו בהן את תוכנית החנייה, קיבלו כשישים מכתבי תמיכה. „יש לנו עוד הצעות רבות לשיפור איכות החיים בעיר. אבל אין לנו לא כסף, לא גב ולא כלום," אומר מייק, בהחליקו על קרחתו הבוהקת. „ברמת־גן מנסה ראש תעירייה למנוע כניסת כלי־רכב כבדים לאזורי־המגורים בעירו. אנשי כפר־שמריהו מתנגדים שיעברו להם מטוסים מעל לראש. ומה עם תושבי ת"א — לנו אין אבא?"

פינת המודעה המפלה

עיריית תל־אביב מפלה לרעה מיעוטים דתיים

מודעות־הענק שפירסמה עיריית תל־אביב נראו מושכות מאוד — כיאה למודעות בתקופה שלפני הבחירות: „אלף דירות להשכרה לזוגות צעירים תושבי תל־אביב־יפו," הכריזו המודעות, שפירטו את התנאים בהם יוכלו זוגות צעירים תל־אביבים לזכות בדירות להשכרה בדמי־שכירות נמוכים לתקופה ארוכה.

רק מהרבנות. לכאורה, היתה ההרשמה פתוחה לכל זוג צעיר תושב העיר. אלא שרק לכאורה. אחד הסעיפים הקטנים במודעה קבע: „למפעל רשאים להירשם זוגות שימציאו תעודה מהרבנות שהם עומדים להינשא."

קשה לדעת אם הגבלה זו נולדה בזדון או בטעות. כך או כך, היא היפלתה לרעה זוגות צעירים מבין תושבי העיר הנוצרים והמוסלמים, וכן ישראלים שסירבו להיכנע לכפייה הדתית, ביכרו להינשא בנישואין מקסיקניים, למשל. סוג נוסף של מופלים לרעה: זוגות שלא יכלו, גם אם רצו, להינשא ברבנות, נאלצו לצאת לשם כך לקפריסין.

עיריית תל־אביב - יפו ■ משרד השיכון

אלף דירות להשכרה לזוגות צעירים תושבי תל־אביב - יפו

עיריית תל־אביב - יפו ומשרד השיכון פותחים במפעל הרשמה של זוגות צעירים, תושבי תל־אביב - יפו, לאלף דירות בדמי־שכירות נמוכים לתקופה מקסימלית של חמש שנים. דירות אלה תשמשנה פתרון־ביניים עד למציאת פתרון של דיור קבע.

מי רשאי להרשם?

● למפעל זה רשאים להרשם:

1. זוגות צעירים אשר נישאו לאחר ה־1 באוקטובר 1968 וכן זוגות שימציאו תעודה מהרבנות שהם עומדים להינשא.

מסמכים שיש להביא בעת ההרשמה

● בעת ההרשמה יש להציג תעודות־זהות של שני בני־הזוג. באם הנישואין לא נרשמו עדיין בתעודות הזהות, יש להציג תעודת־נישואין. זוגות

המודעה של עיריית תל־אביב
איך לשחרר את המיעוטים

שדרות

שביתת העבריינים
היתה זו אחת השביתות המוזרות ביותר שפרצו אי־פעם בישראל

„או שנמות — או שנקבל את מה שאנחנו מבקשים. גם ככה אין לנו תיקווה בחיים."

הרופא שבדק את ארבעת שובתי־הרעב קבע שהם מתייחסים ברצינות לדבריהם. לאחר שישה ימי שביתת־רעב, קבע הדו"ח הרפואי: „מצב כללי ירוד, סימני יובש כלליים, זקוקים באופן דחוף לשתייה ותזונה מרוכזת."

אחד השובתים, אברהם לוסקי (20) נלקח לבית־החולים באשקלון. שלושת תא־
(המשך בעמוד 27)

נישואין של רובה ציד

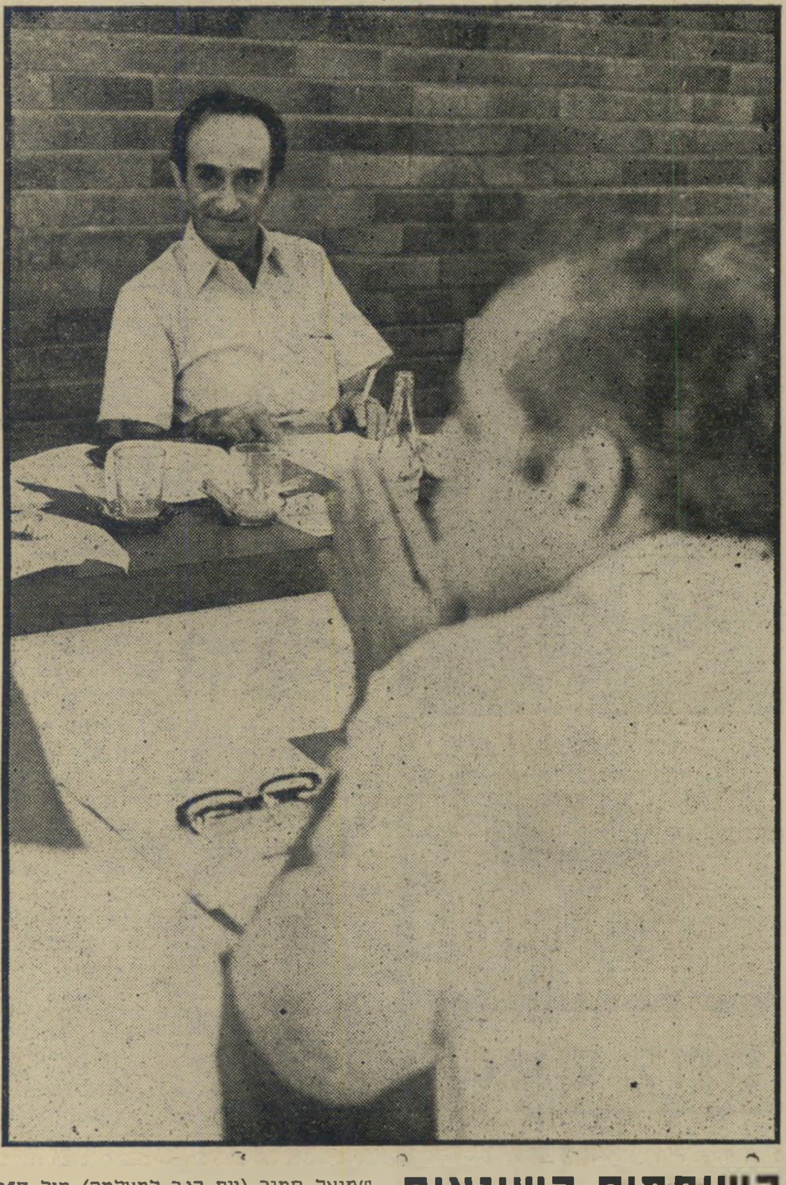

השותפים השונאים

שמואל תמיר (עם הגב למצלמה) מול ח"כ חיים לנדאו מחרות, בעת דיוני המשא־ומתן על הקמת הליכוד. השניים שונאים בלב ובנפש זה את זה, מנצלים כל הזדמנות כדי לנגח האחד את השני ולהשמיצו בפומבי, והדבר הורגש במהלך המשא־ומתן.

כאשר הלכו השבוע כמה רבבות מחברי ההסתדרות אל הקלפיות כדי להטיל שם את פתקי ההצבעה הנושאים עליהם את האותיות חל־טעם, הם לא יכלו לדעת אם הם מצביעים בעד יצור חי וקיים או פגר ששבק חיים. בעצם יום הבחירות עדיין לא היה ידוע אם הליכוד, השם שהדביק לעצמו המערך הימני, אומנם הוקם או אינו אלא פיקציה, תוכנית שנותרה בגדר מישאלה בלבד.

יותר מכל דבר אחר דמה הליכוד השבוע למושג הקיים בסלנג האמריקאי והקרוי Shotgun Wepping — נישואין של רובה־צייד. אלה הם נישואין הנערכים כאשר אבי הכלה מגלה כי בתו בהריון, מאלץ באיום של קנה רובה את הגבר האחראי לכך, לשאת את בתו לאשה. החתונה המשולשת של שותפי הליכוד נראתה השבוע בדיוק כך.

מולה ניצבה דעת־הקהל הימנית, שאיימה לירות ולהעניש את מי שיעז להתחמק מתחת לחופה ולהימלט מאחריותו להריון הליכוד. איש מהניצבים מתחת לחופה לא היה מעוניין לא בנישואין ולא ברך העומד להיוולד, אבל כל אחד מהם פחד לברוח.

„מחזה קאפקאי"

אם בתחילת השבוע שעבר חל מיפנה דרמטי, שנראה כי הוא עומד להציל את הליכוד שכבר פוצץ ברעש גדול, הרי אחרי שבוע של דיונים, התמקחויות והתנצחויות מכוערות, נראה היה המצב גרוע עוד יותר מאשר היה מלכתחילה. מנחם בגין הגדיר את מה שהתרחש כ„מחזה קאפקאי." אבל מה שהתחיל כמחזה קאפקאי — בו נחרץ גורלו של הגיבור ואין לו מיפלט מכוחות ניסתרים החורצים את עתידו — הפך לקומדיה בהמשכים ותגיע

למימדים של מחזה אבסורד ששום מחזאי גאוני לא יכול היה להמציא כמותו.

בעצם היום בו היו רבבות בוחרים צריכים להצביע עבורם בקלפי, עדיין השמיצו שותפי הליכוד זה את זה, התווכחו, הטיחו אשמות הדדיות ולא היו מסוגלים להגיע לעמק השווה או להסכם שיביא לידי ליכודם.

מה קורה כאן? מדוע זה נמשך בלי סוף? מדוע הם לא מסוגלים להידבר זה עם זה ולהקים את הליכוד שכולם מתימרים לרצות בו כל כך?

לא היו שום תשובות חדשות לשאלות אלה. מה שהיה קיים בין שותפי הליכוד מהרגע הראשון, הוא שעמד גם מאחורי מה שהתחולל השבוע.

נסיגה מה„הצעה הסופית"

הבסיס להבנת הקומדיה בהמשכים היא נקודת המוצא לפיה אין אף אחד מהשותפים בכוח לליכוד רוצה ללכת לליכוד, אפילו אם יבטיחו לו הרים וגבעות. לכל אחד יש סיבות טובות משלו לכך, שהשינאה וחוסר האימון ההדדי הם רק השוליות שבהן.

אבל במרכז הסיבוך ניצבת המגלומניה של שמואל תמיר. תמיר משוכנע מיום ליום יותר ויותר, כי כוחו גובר והולך לפחות כמו זה של הג'ין היוצא מבקבוקו של הגנב מבגדד. אם בתחילה דיבר רק על ארבעה מנדטים בטוחים המובטחים

(המשך בעמוד 23)

איך יוצאים מזה? נראה כשואל ח"כ אלימלך רימלט, יו"ר הנהלת המיפלגה הליברלית, שהבעת פניו בעת דיוני המשא־ומתן על הקמת הליכוד, מעידה יותר מכל על הסבך ללא מוצא לתוכו נקלעו השותפים בכוח. משמאל לרימלט נראה הד"ר בנימין הלוי, לשעבר שופט עליון, איש גח"ל שהוצע כבורר בנקודות המחלוקת שבין מיפלגתו למרכז החופשי ולרשימה הממלכתית. דווקא מיפלגתו התנגדה למינויו כבורר, בגלל קירבתו לתמיר.

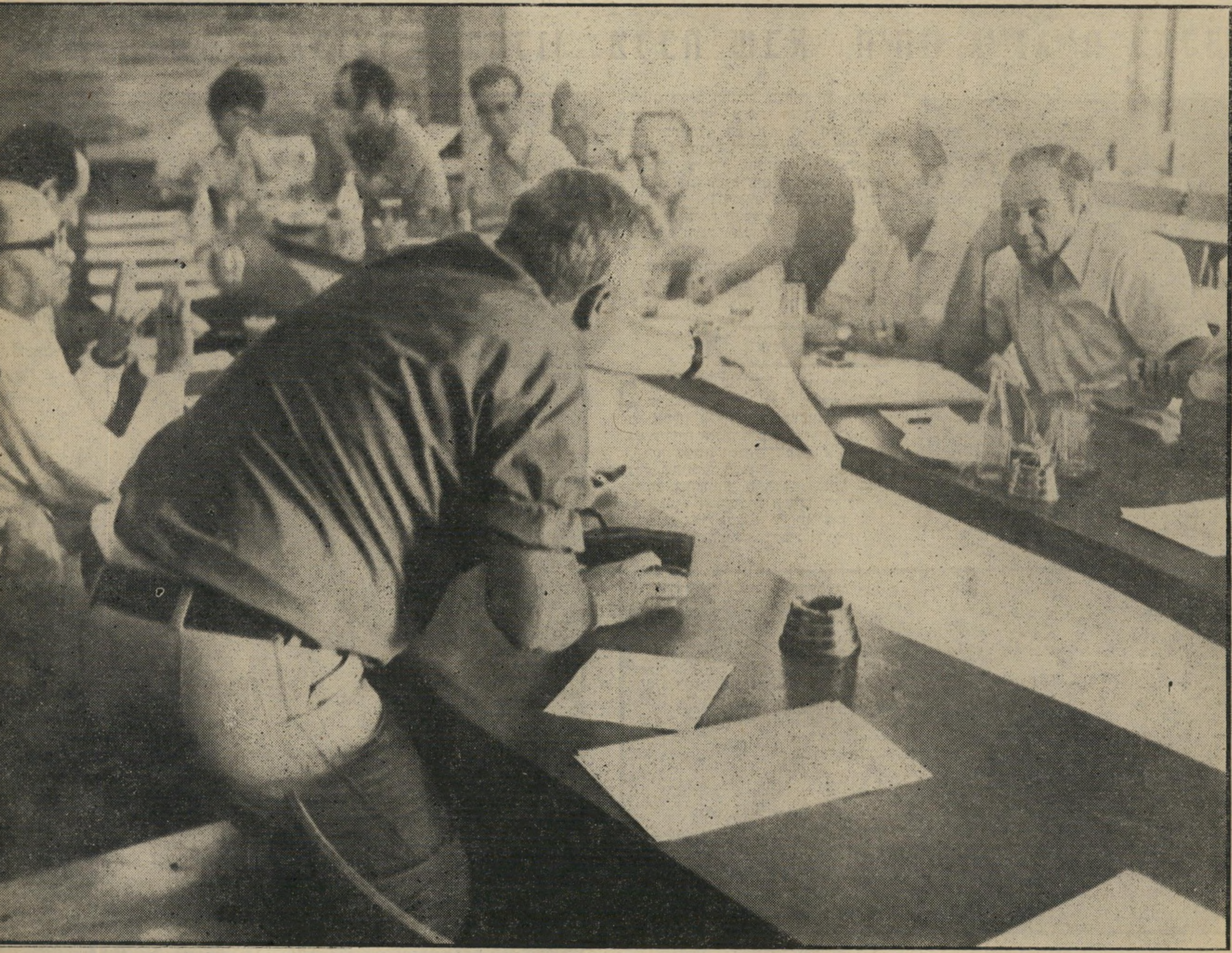

שוק הכיסאות כך מתנהל המשא־ומתן המייגע בין שותפי הליכוד. סביב שולחן ארוך בחדר הישיבות, בקומה ה־14 של מצודת זאב, יושבים כל מנהלי המשא־ומתן. בתמונה נראה אריק שרון (גבו אל המצלמה) כשהוא מושיט מיסמך לשמואל תמיר היושב מולו, והמתבונן באגרוף קמוץ לעבר מנחם בגין היושב מצידו השני של השולחן ומרים את שתי ידיו כלפי תמיר כאומר: „עד כאן!". משמאל לתמיר נראים יושבים: שוסטק, יגאל הורביץ, שמחה ארליך וזלמן שובל.

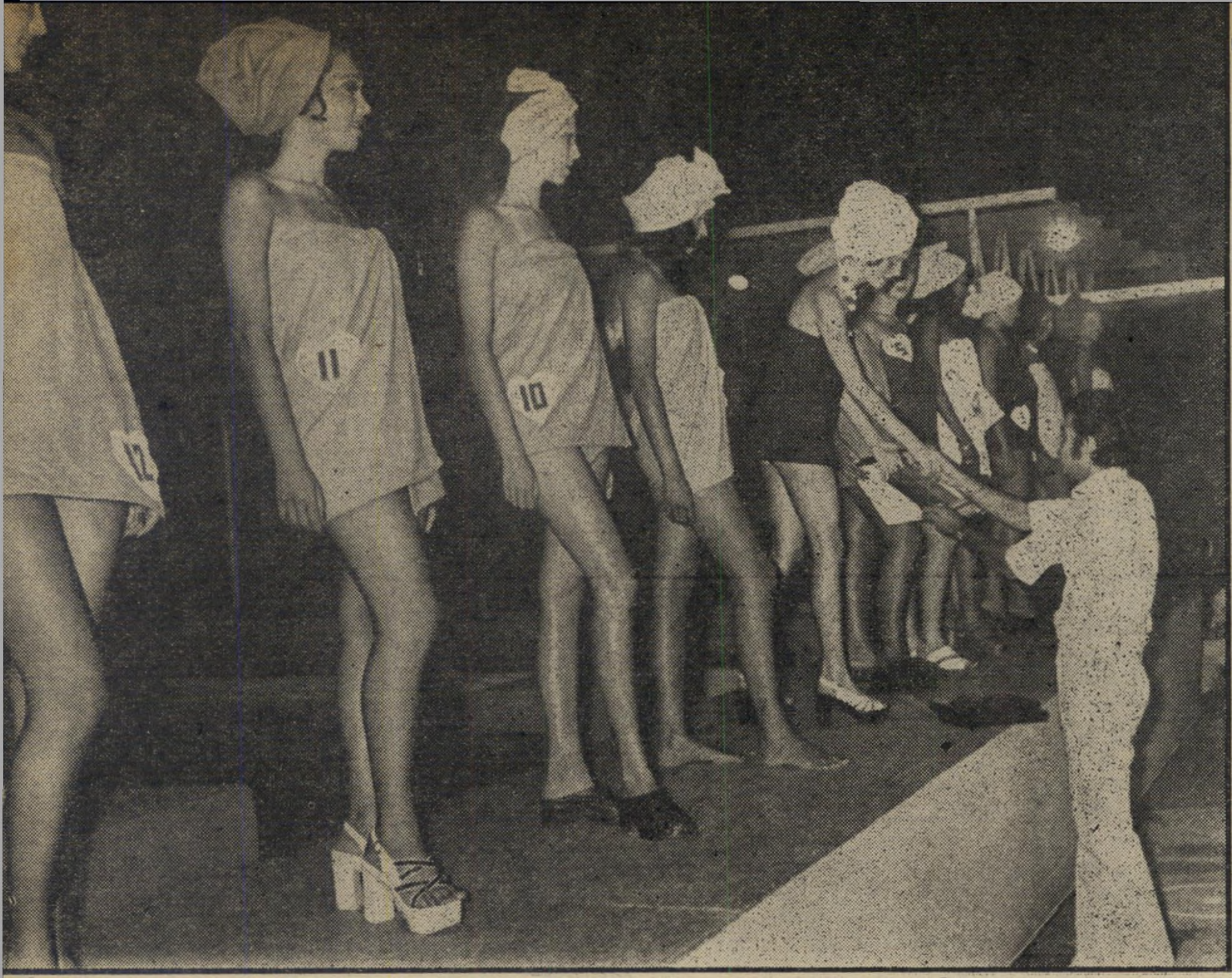

2 פצצות באילת

אורחים רגילים, שניסו למצוא מקום במלון מלכת שבא האילתי בחלק חשני של השבוע שעבר, נידחו באדיבות. במשך שלושה ימים, היה המלון סגור.

לא שהוא היה ריק מאדם. אדרבא, המלון המה פעילות. אלא שהיתה זו פעילות מסוג מיוחד במינו: תכנות לשני נישפי־הענק, שהולידו שתי פצצות חדשות בעיר חדרו־מית: מלכת־שבא ונסיכת ים־סוף.

לא רק במלון שובשו חיי היום־יום.

בשני נשפים מפוארים במלון „מלכת שבא" היתה ג'ינג'ית למלכו

אילתים רבים הוטרדו בצהרי יום השישי האחרון, כאשר עיתוני הצהרים הגיעו לעיר באיחור. הסיבה: לא היה מקום לעיתונים במטוס הרגיל. נפח המיטען נת־פס כולו על־ידי כתר־ענק, בקוטר שני מטר, ומאות זרי־פרחים שהתלוו למומחה מיוחד של פירחי־כץ, שירד דרומה כדי לעטר את בימת הנשפים.

המיטען־הענק וכמאה המלווים, שירדו אילתה מתל־אביב, היו חיל־החלוץ שחכין את אירועי שתי־תיממות העליזות, שהרעי־דו את אילת בליל שישי ושבת האחרונים.

נצורים על אי בודד

בקוקטייל שנערך ביום השישי ב־ערב, עם פתיחת נשף בחירת מלכת שבא במלון מלכת־שבא, בלטו אשר עזר, ראש עיריית אילת, ח"כ עורך־דין דב מיל־מן, רפי נלסון, ומנהלי המלונות האחרים בעיר, שהוזמנו לשמחה.

לאחר שהאווירה התחממה, נפתח האי־רוע עצמו: המועמדות הופיעו תחילה ב־ביגדי־ים, אחר במכנסי לי וחולצות אומן, אחר במגבות מווה. במקביל, הוקרנו כל

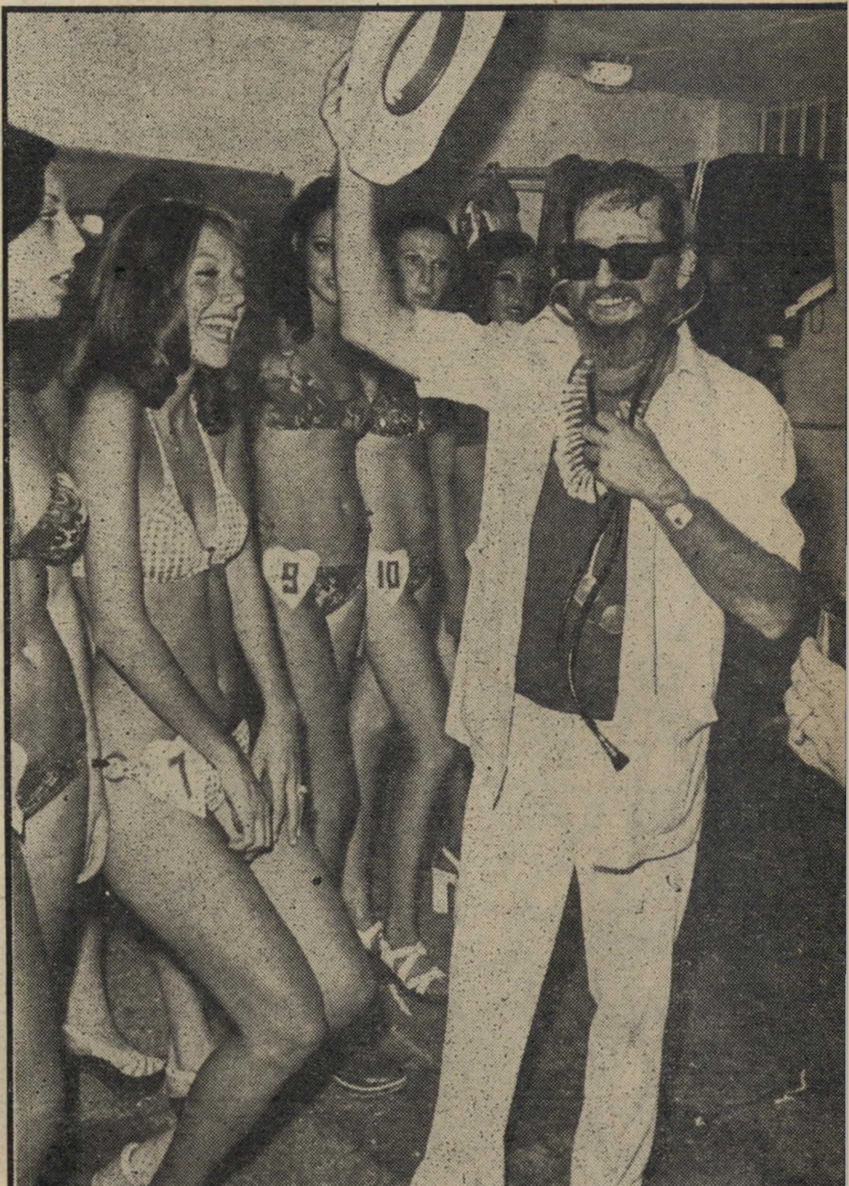

מיצעד היפהפיות עדנה גל... הזרקורינ...
לכתר ענק, עשוי פרחים, יושבים השופטים. בתמ...

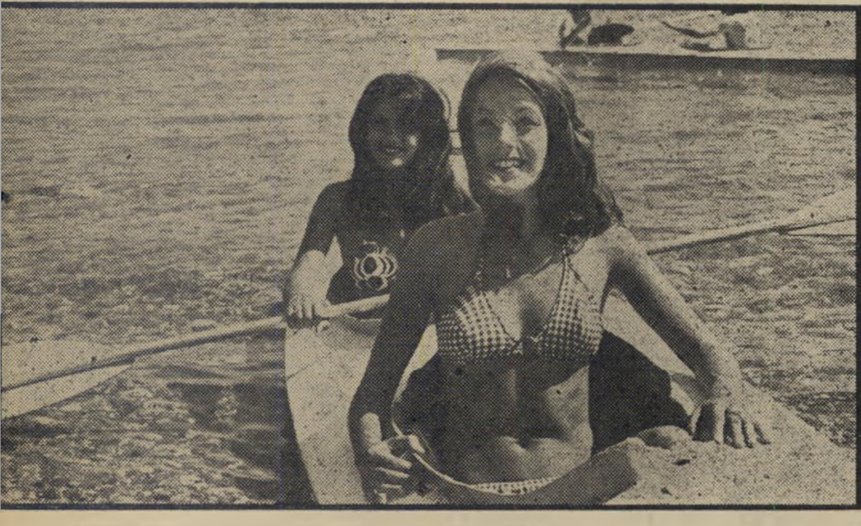

2 בסירה אחת מלכת שבא (מלפנים) ונסיכת ים־סוף שטות בקאייק. בתמו... מימין: רפי נלסון הופיע לתחרויות מצוייד בסטטוסקופ, ז...
שאיפשר לו לבדוק ביסודיות את חזותיהן של המועמדות בתחרות **מלכת שבא ונסיכת ים־סו...**

הודלקו זיקוקים דיי־נור. השעה היתה אחת בלילה, וחצי אילת התעוררה מהם.

מי שהצליח להתעורר למחרת בבוקר, ירד לכפר של רפי נלסון, התגודד מסביב לשולמית אלוני וקורא־העתידות שלום שאול, טבל בים־סוף, שט בסירה, וסתם בילה יום מקסים.

עם ערב, נפתח במלון חגשף השני — זה של בחירת נסיכת ים־סוף.

הפעם, השופטים היו אחרים, המועמדות היו אחרות — אולם האווירה העליזה היתה דומה, ולאחר קרב קשה, זכתה במקום הראשון כוכבה מוזס, שהביסה את שאר היפהפיות והפכה לנסיכת ים־סוף.

כוכבה בעלת היופי האקזוטי, שבחיי ה־יום־יום היא מזכירתו של יוס׳לה מרימו־ביץ, זכתה בכתר ברוב ברור של השופ־טים, כמעט ללא חילוקי־דיעות ביניהם.

עם הכרזת שמה כזוכה בתחרות, הת־

ושחרחורת לנסיכה

המלכה עדנה גלעד מוכתרת בגלימה אדומה על־ידי המיליונר הצעיר (28) אבנר תומר, בעליו של מלון **מלכת־שבא**. בתמונה למטה: עורך **העולם הזה** אורי אבנרי עוטף את נסיכת ים־סוף בגלימת ההכתרה. לשמאל נסיכת ים־סוף, סגניתה הראשונה, סוזי קרן.

הסגנית זיווה ארזי, חיפאית בלונדית בת 17, שזכתה בתואר סגנית שנייה של הנסיכה.

קבלה היפהפייה השחרחורת במחיאות־כפיים סוערות, ועורך העולם הזה, אורי אבנרי עלה אל הבימה, הכתיר אותה ב־גלימה כחולה וכתר תואם.

ושוב, כבלילה הקודם, ברגע שהונח הכתר על ראשה — התפוצץ הלילה בבת־אחת בשלל זיקוקין די־נור, שהאירו את ה־

(המשך בעמוד 22)

ניצבת מול אור
כשברקע, מתחת
ה מימין למעלה:

המתחרות באחת מהופעותיהן במסגרת התחרות — כשהן לבושות מגבות מווה, לראשן תרבושים. למרגלות המיצעד ניצב אלי, ממנהלי חברת מווה, ומעניק להן מתנות מתוצרת החברה, אותה הוא מייצג.

הזמן, על שני מסכים ברקע, שיקופיות־ענק ציבעוניות של כל מועמדת, במקביל להו־פעתה על הבימה, מלווה בזרקור מיוחד.

השופטים, שאליהם היו מכוונים מאמצי המועמדות, ישבו מבודדים על בימה שניב־נתה במיוחד באמצע הבריכה, מעל המים. מבודדים, אולם לא לגמרי: מסלול מיוחד נשמר למלצרים, שדאגו לספק, בסרט נע שוטף, מזון ומשקה לשופטים הנצורים על האי הבודד.

הקהל הפשוט, זה שרכש כרטיסים במחיר 150 ל״י הזוג, שכב על כיסאות־נוח מסביב לבריכה, כשהמלצרים עם המגשים העמוסים לא נותנים מנוח אף לרגע.

מלכה היום, נסיכה מחר

תוצאות כל המאמצים האלה נפלו בחיקה של עדנה גלעד, ג׳ינג׳ית יפה־פיית מתל־אביב שזכתה בתואר מלכת־שבא, **הוכתרה בגלימה אדומה על־ידי בעליו החדש של המלון, איש־העסקים אבנר תומר. ברגע שהוא הניח על ראשה את הכתר המרשים, שעובד במיוחד על־ידי אמן־התכשיטים, אלעזר מרקוביץ —**

הנסיכה כוכבה מוזס (20) ש־זכתה בכתר נסיכת ים־סוף, מנושקת על־ידי הוריה שבאו לחזות בתחרות שהתקיימה במלון **מלכת־שבא.**

שתי יממות של אושר: ביום הן השתוללו בחולות הזהב ובים התכלת, בערב נהנו מהופעות אמני־צמרת, הופיעו בעצמן על מסלול התחרות

הסוסות הצוהלות

נמצאו, בשבת האחרונה, דווקא מחוץ לגדר, בכפר־הנופש של רפי נלסון באילת. בעוד סוסות־הרכיבה של רפי משתזפות באדישות במיכלאה, פשטו ארבע מהמשתתפות בתחרויות על הכפר, עשו בו שמח. בין היתר, גררו את נלסון המיסכן ממיטתו, הושיבוהו בעגלה של הכפר, הסיעו אותו בשטח.

(המשך מעמוד 21)

אפילה והעירו את תושבי הסביבה משנת הישרים שלהם.

כסגניותיה של כוכבה נבחרו זיווה ארזי הבלונדית מחיפה — סגנית מס. 2 — וסו־זי קרן כסגנית ראשונה.

במיסגרת אירועי סידרת מלכת המים 1973, היה נשף בחירת נסיכת ים־סוף האירוע האחרון, לפני נשף בחירת המלכה עצמה, שייערך ב־18 בספטמבר בהיכל־התרבות בתל־אביב.

ואילו טקס בחירת מלכת־שבא, לעומת זאת, היה טקס הולדתו מחדש, למעשה, של מלון מלכת־שבא.

לא היה זה סוד שהמלון, אחד הוותיקים באילת, לא נחשב לאחד המוצלחים בעיר הדרומית, החזיק בקושי בשלושת הכוכבים שלו.

לפני מיספר חודשים קנה את המלון אבנר תומר, הדהים את מומחי הענף כאשר הצליח לבצע את השיפוצים במלון במהירות־שיא, זכה מייד בסיומם לארבעה כוכבים — הדרגה הגבוהה ביותר לה זכה מלון באילת.

נשף בחירת מלכת־שבא נועד לחגוג מאורע זה. בנשף השתתפו שורה ארוכה של אמנים פופולריים, ביניהם יעקב בודו, אילנה רובינא, ולהקת החלונות הגבוהים, כשעל כל השימחה מנצח גדי יגיל.

המנחה

גדי יגיל, שהינחה את שני הנשפים, הצחיק עד דמעות, הגיש תוכנית שונה כל ערב.

השופטים

בתחרות מלכת־שבא, ישובים על במה במרכז הבריכה, סוקרים את המועמדות. מ־ימין: מיכאל בראון, פיה מוריס, רפי נלסון, ג'קי פרגר, שלום שאול ואורי אבנרי.

בפעולה

המתחרות מדגמנות מיכנסי לי וחולצות אומן על המסלול שלאורך הבריכה, ני־צבות בתנוחה המבליטה את סמל לי שעל עכוזן. בתמונה מימין: המאפרת של הלנה רובינשטיין בפעולה על רונית מקובר, נסיכת הים התיכון. בתמונה משמאל: אילנה רובינא, שהגיעה לאילת עם בתה מאיה והמטפלת שלה, זכתה להצלחה אצל הקהל.

רובה ציד

(המשך מעמוד 19)

למפלגתו אם יתמודד עצמאית בבחירות. הרי לפני שבוע כבר דיבר על חמישה מנדטים. השבוע הוא כבר בטוח כי יזכה בשישה מנדטים. אחרי שחזר מפגישה עם פעילי מפלגתו בחיפה ביום הראשון השבוע, יכלו שותפיו למשא־ומתן לפעור את פיותיהם כשהצהיר: „פעילי מפלגתי תובעים ממני שלא לרחם על גח״ל המושפלת.״ תמיר חי כיום בהרגשה שהוא עושה חסד לגח״ל בהסכימו ללכת עימה לליכוד וכי הוא מציל אותה בכך מתבוסה נוראה, ועל כך מגיע לו פיצוי מלא.

אנשי גח״ל, הנאלצים לשמוע דיבורים כאלה מפיו של תמיר, סבורים כי שיווי המישקל הפוליטי שלו התערער. זו היתה הסיבה בגללה פוצצו לפני שבוע את הדיונים על הליכוד. הם נאלצו לבלוע צפרדע ולחזור אל שולחן הדיונים ואף לקבל את תנאיו של תמיר, אחרי שהסתבר להם שדעת־הקהל הימנית רואה בהם את האשמים לפיצוץ הליכוד, ותפנה להם עורף בקלפי.

אבל תמיר לא הסתפק בכך. פולחן האישיות העצמי שלו לא ידע שובעה. בעצם יום הבחירות להסתדרות, שתומכי רשימות הימין נקראו להצביע בעד רשימת הליכוד, פירסם תמיר מודעות ענק של רשימת המרכז החופשי, עם האות ט׳, ותמונות פורטרט חייכניות של עצמו, כשהוא מייחס לעצמו את כל המאבקים שניטשו בשנים האחרונות במדינה, כולל מאבקים שלא היה לו בהם כל חלק.

היה ברור כי תמיר רוצה לנצל את הכספים העומדים לרשותו כדי להגביר את פולחן האישיות של עצמו. ברגע שיוקם הליכוד ייאלץ לשים מחסום לתאווה זו ולא יוכל עוד לפרסם מודעות של עצמו. היתה זו סיבה טובה נוספת עבור תמיר לא להיות מעוניין בהקמת הליכוד ולעשות הכל כדי לדחות את הקמתו ככל האפשר. עבורו היה חשוב יותר הפירסום העצמי מאשר התרומה למערך הימני.

בגין הסכים לסגת מ„הצעתו הסופית״ ולוותר שוב לתמיר, רק אחרי שאריק שרון הצליח לשכנע אותו כי אסור להניח לתמיר ליהנות מפיצוץ הליכוד. כיוון שתמיר עצמו רוצה בליכוד פחות מאחרים, הוא יעשה הכל כדי לפוצצו. אם כך — צריך ליצור מצב בו יפגע תמיר עצמו מהפיצוץ ולא גח״ל. מה שקרה הוא שהשותפים חידשו את הדיונים על הליכוד, רק כדי לחפש דרך לפוצצו מחדש, כדי שיריביהם ינזקו יותר.

חמין בסיר־לילה

לתמיר לא היה איכפת שהנזק הציבורי הנגרם ממשיכת המו״מ יפגע בסיכויי הליכוד בבחירות להסתדרות. להיפך. הוא קיווה למפלה של הליכוד, כדי שיוכל לנפנף בה על מנת לחזק את גירסתו שמוטב ללכת לבחירות בנפרד ולהקים את הליכוד רק אחרי הבחירות. תמיר מאמין שאחרי הבחירות, בהם יביס את גח״ל ויגזול ממנה מנדטים, הוא יוכל להכתיב לבגין וחבריו את תנאי הכניעה.

ביום הבחירות להסתדרות נסב הוויכוח סביב שאלת הבורר שיפסוק בין תביעות הצדדים לכסאות ולעקרונות. היה זה מגוחך לראות שלוש מפלגות שסעיף „בוררות החובה״ חרוט עד דיגלן, מתקשות להסכים לבוררות ביניהן. אותן מפלגות שהציעו לפועלים לאסור את זכות השביתה ולחייב אותם בבוררות שתקבע את משכורתם ואת תנאי עבודתם, לא יכלו להסתדר ביניהם על בוררות מוסכמת.

זה בלבד היה אבסורד שהצביע על המצב האבסורדי לתוכו נקלעו מקימי הליכוד הבלתי רצוי. גם אחרי שביום שלישי השבוע נחתמה סוף־סוף האמנה להקמת הליכוד, בין גח״ל לרשימה הממלכתית בלבד, כאשר שמואל תמיר מחפש תירוצים חדשים כדי להתחמק מהליכוד, הזכירה הפרשה את הצ׳ולנט של אותה יהודיה, שבישלה את החמין שלה בסיר־לילה. כאשר התברר לה הדבר, לחרדתה, מיהרה אל הרב כדי לשאול אותו אם למרות העובדה שהצ׳ולנט בושל בסיר־לילה הוא כשר.

„כשר־כשר!״ השיב לה הרב, „אבל הריח???״

ממוגבות ומתורבשות

צועדות המתחרות על המסלול, כשהן מדגימות מגבות תוצרת מוה בשלל צבעים וגדלים. המומחית של חברת מוה עטפה אותן במגבות, תירבשה כל אחת מהן בצורה ההולמת ביותר את פניה, תוך דקות ספורות. דיגמון המגבות בתחרות יופי, התקבל במחיאות־כפיים ע״י הקהל.

החלונות הגבוהים

השלישייה של אלי מגן, ג׳וזי כץ ושמוליק קראוס שהיא הגילגול השני של להקת **החלונות הגבוהים** המפורסמת, זכתה לרצלחה רבה, נתבקשה על־ידי הקהל לתת עוד ועוד הדרנים.

שי לעדנה גלעד מעניק מיכאל בראון, מנהל חברת **וולה**. ביניהם עומד אבנר תומר, המיליונר הצעיר בן ה־28, הבעלים של המלון האילתי **מלכת־שבא** שעלה לדרגת מלון בן ארבעה כוכבים.

המנצחות

במירוץ: עדנה גלעד, שזכתה בתואר מלכת־שבא, סתי קרן, שזכתה בסגנות, נועה הראל וכוכבה מוזס, שזכתה בתואר הנסיכה, שועטות להנאתן בכפר של רפי נלסון, בין הביקתות הציוריות. רפי עצמו הרגיש כמו דג במים, בחברת עשרות היפהפיות שהוא אירח.

בעיני הקצינים היא היתה נחשקת - אך בעיני בעלה היא שטן

המלט

במיטתה של הפרקליטה

„את אולי עורכת־דין — אבל את מתנהגת כמו עוזרת־בית.״

השופט־המחוזי התל־אביבי שלמה לובנ־ברג לא התכוון לפגוע במעמד עוזרות־הבית, כאשר פלט בכעסו מילים אלה. הוא רק ניסה להסביר לעורכת־הדין ה־ירושלמית אילנה רבינוביץ את דעתו עליה.

היה זה דקות ספורות בלבד אחרי שה־פרקליטה הירושלמית הובאה בפניו, מלווה בשוטרים — לאחר שהוצא נגדה צו־מעצר על ביזיון בית־המישפט. תוך דקות ספורות אלה, הגיע השופט לחוות־דעתו על האשה שניצבה לפניו.

לבעלה של אילנה היה יותר זמן מאשר לשופט. לא דקות ספורות עמדו לרשותו, אלא שבע שנים תמימות. מיום נישואיו לה.

על בסיס היכרות ממושכת זו, אמר השבוע הבעל, בקטריולוג ורוקח ירושלמי, לאחר שפרשת אשתו התפוצצה בעיתונים:

„האשה הזו היא שטן. שטן ולא בן־אדם. מאז ליל החתונה, לא קיימתי איתה יחסי־מין. שבע שנים לא שכבתי עם אשתי אפילו פעם. אמרתי זאת פעמים רבות בבתי־המישפט ובבתי־הדין הרבניים. אבל עם מי לא שכבה אשתי, בתקופה הזו?״

„אדחוף אותך לכנסת!״

סיפר הבעל, גבר שחרחר ונאה, בעל הופעה רצינית, על אשתו הפרקליטה, שהתפרסמה לאחרונה בעיקבות שורת תלונות שהגישו נגדה קבלנים וסוחרים על שהבטיחה לספק להם מלט, קיבלה מהם מיקדמות — ולא סיפקה את הסחורה:

התחתנתי עם אילנה רק מפני שהיא היתה בהריון עם התאומים שלנו. אפילו אז חשתי מה שהיא, ולולא ההריון לא הייתי מסכים לשאת אותה.

למחרת החתונה כבר הצטערתי על ש־התחתנו. היא הסירה את הטבעת מאצבעה, ואמרה לי: „מעכשיו אתה חופשי. אתה לא מעניין אותי יותר. השגתי את מה שרציתי. אבא לילדים שלי, ואת הרכוש שלך.״

מאותו יום, במשך כל שנות נישואינו, היא לא קיימה איתי יחסי־מין עוד.

היא היתה בת 29 כשהיכרתי אותה. גבוהה, יפה מאוד, ילידת רומניה. היא באה מבית עני, וחלומה היחיד בחיים היה לעשות כסף. בכל מחיר, בכל דרך.

ההורים שלי לא רצו אותה. אמי רופאה, ואבי סופר. הורי באו איתי לארץ מרוסיה כשהייתי בן שנה.

כשהיכרנו, היא נדבקה אלי וסובבה לי את המוח. „אתה כל־כך מוכשר,״ היא אמרה לי. „אני אדחוף אותך למעלה. אני אדחוף אותך לכנסת.״

למחרת נישואינו, שאלתי אותה מה עם ארוחת־בוקר. „אתה טועה,״ היא ענתה לי. „לא התחתנתי איתך בשביל לבשל לך.״

עד כאן, סיפורו של הבעל.

הקורבן מכונית האופל של בעלה של הפרקליטה, לאחר אחד הקרבות המש־פחתיים: „אשתי חיבלה במכוניתי ארבע־חמש פעמים,״ סיפר הבעל. „המישטרה לא עשתה דבר, למרות תלונותי. אשתי התפארה שהמישטרה נמצאת בכיסה.״

ריחות זוועה מלאי גועל

פרטים נוספים על דמותה המוזרה של הפרקליטה הירושלמית, בעלת העסקים המסועפים, גילה הבעל ב־תביעה שהגיש לבית־הדין הרבני האזורי בירושלים, ואשר בה ביקש מבית־הדין לחייב את אשתו לקבל ממנו גט ללא כל תנאים.

כתב הבעל בתביעתו:

אשתי עורכת־דין במקצועה. כל ערמו־מיותה וניפנופיה בדגל ידיעת החוק מכוו־נים להטיל פחד ומורא, לרוב בלב אנשים נפחדים ואפורים כמו סמלי־משטרה שמו־פיעים דרך־קבע בביתנו, או בלב עדים נפחדים מלומר את האמת.

אחד מעורכי־הדין שאיתו התיעצתי אמר לי גלויות:

„לדיינים ידועה יפה הסחורה שאתה מת־דיין איתה.״

הבאתי בפני בית־הדין הרבני את העוב־דות הבאות:

- יום לאחר נישואי לאשה הודעתני מפורשות, שהשיגה את שרצתה — דהיינו, להינשא לי על־מנת לחשתלט בעתיד על רכושי.
- מאותו יום, דהיינו, מיד לאחר ני־שואי ובמשך כל שנות הנישואין, ללא יוצא מהכלל ועד היום, לא קיימה ולא מקיימת איתי יחסי אישות. לא בישלה, לא כיבסה לא גיהצה עבורי. כל חיי מתנהלים בהכרח מחוץ לבית ואף לישון במנוחה מונעת ממני על־ידי כך שקמה באמצע הלילה או בשעות הבוקר הקטנות (למשל ב־5.30 בבוקר בשבת), מקימה רעש בדפיקת דלתות וצלחות או ע״י שמפיצה ריחות זוועה בכל הבית שאיש שומר תורה ומצוות שהע־ליתי לדירתה, ואשר הריח אותם, כמעט שחתעלף מרוב גועל.

הערצה לזונות

האשה הסרת ערכי מוסר לחלוטין ולה דעות מסמרות־שיער וקורעות־לב. היא סוגדת לכסף כפי שהחוטאים סגדו בשעתו לבעל. היא מעריכה זונות ומעריצה גנגס־טרים. לדבריה זונות הינן נשים ככל הנשים אולם הן עולות על כלל הנשים בכך שהן יודעות לגבות אתנן מתאים ואילו האחרות מעניקות חסדיהן בחינם. גנגסטרים יודעים איך לעשות כסף ובפ־ניהם מורידה היא את הכובע ולא בפני פקידים זוטרים או בכירים או אנשי מקצוע העובדים מן הבוקר עד הערב חדשים ושנים על מנת שכעבור עשרות בשנים יגיעו למה שהגנגסטר המוצלח מגיע במכה אחת.

למען ילדיה, כך הכריזה בנוכחות הרב י. קצנלבויגן מהמועצה הדתית, מוכנה היא

לגנוב ולשקר. בבית הוסיפה שגם לזנות ולגזול, אולם רק לא לעבוד ככל בני האדם הישרים, שהם לדבריה מטומטמים.

ערומה עם זר

פרשת בגידותיה ויחסיה האינטימיים עם אנשים שונים קשה כלל להעלות על הנייר. היא חיה למעלה מחמש שנים בדירתו של ד"ר — — — שברח ממנה לחוץ־לארץ אחר שהביאתהו כמעט עד לידי שיגעון. באותו זמן הכירה אותי, והסתירה הכל ממני.

● תקופה קצרה בלבד אחר נישואי תפשתיה בביתי עם גוי אנגלי בשם סילייטו, כשידיה בחוץ, שמלתה מורמת כלפי מעלה, ויחדיו שותים וויסקי בביתי.

הפתעתי אותם כשבאתי באמצע העבודה הביתה. עם הגוי הנ"ל קיימה יחסי אישות, בילתה בבתי־מלון כמו הילטון בתל־אביב ואינטרקונטיננטל בירושלים. להצדקתה בבית־הדין, בהרכבו הקודם, טענה שסילייטו לא היה אלא „קליינט" שלה.

כל אותה עת, מרגע שנישאה לי ועד היום, המשיכה לאחוז בדירות מספר בכל חלקי העיר. כל זאת — על־מנת „לבלבל את האוייב", כדי שאי־אפשר יהיה לעקוב אחריה ולתפוש אותה.

על־מנת לקיים את האפשרויות הנ"ל ולעמוד בנטל ההוצאות שחיים מצין אלה הצריכו, לא היססה האשה לקיים יחסי־אישות עם כל המרבה במחיר, ובתור עורכת־דין ערמומית, חסרת־מצפון ונוכלת לא היססה להשתמש בכל ארגומנט ודרך על מנת לתבוע ולגייס כספים מכל מקור ובכל דרך.

מאהב צעיר

עד העדיה שהרעבתי אותה ואת הילדים ולפיכך הגישה תביעה למזונות וכל פעם בקשות להגדלת מזונות.

מאנשים שונים היא גזלה את כספם והללו הגישו תביעות נגדה.

מלבד בגידותיה התקופתיות והמקריות חיה האשה חיי־קבע זה למעלה משנה, עם גבר בשם יוסי קופלמן הצעיר ממנה בעשר שנים, ושעבורו מחזיקה היא בדירה בת 3 חדרים ברחוב טשרניחובסקי 35, קומה ג'. שפלותה כלפי וזילזולה בי מגיעים לידי כך שאינה מסתירה כלל את העובדה הנ"ל ממני, ורק דואגת שלא אוכל להוכיח מעלליה מבחינה משפטית ובאמצעות עדים.

בפני בית־הדין הובאו עדויות של אנשים שומרי־תורה ומצוות שראו את האשה נכנסת ובאה כמה פעמים בשבוע, ולפעמים אף כמה פעמים ביום, למלון יהודה ברחוב יפו ירושלים, ששימש לזנות ושבינתיים נסגר ע"י המשטרה, ובעליו הזקן, אסולין, נדון למאסר על בעילת קטינה.

הזקן אסולין קיבל מחסדיה והיא היתה עבורו, כפי שהתבטא בפני אשתו, „האור שבחייו" — וזאת תמורת הלוואות שסידר לה מערבים עשירים, קליינטים של הפרוצות מבאות המלון. בעלת המלון צעקה עליה פעם: „לא ראיתי בחיי עורכת־דין זונה שכמותך."

למרות שלא קיימתי ואיני מקיים יחסי אישות עם האשה מיום נישואי, לוקחת הנ"ל בקביעות גלולות למניעת הריון מסוג מינובלר. ידוע לי אף הרוקח שאצלו קנתה האשה גלולות אלה.

הבאתי לידיעת בית־הדין העתק מכתב שנפל לידי במקרה, מחברת שידוכים המיועד לאשה, עם רשימת כתובות מועמדים. מתוך המכתב מתברר שהאשה חייבת כסף לחברת השידוכים „היכרויות והתכתבויות." מאחר והיא מקבלת מהם כל הזמן כתובות מועמדים ומשתמשת בהם לצרכיה.

בודדה בשטח הגדול

ד"ר בן־עמי פייט, מרצה באוניברסיטת ת"א, שלח אלי מכתב שבו הודיעני שביום השישי, 28 לאוגוסט 1970, בחצות־הלילה, ראה את אשתי מטיילת בשטח הגדול ביפו העתיקה. הוא הופתע ומצא לנכון להודיעני על כך.

בידי מכתבים רבים נוספים המצביעים על קשרים אינטימיים מצידה עם גברים שונים — כל זאת בתקופת נישואי.

בכתב תביעתה למזונות נגדי טענה האשה שהכנסתי עולה על 5,000.— ל"י לחודש. הבאתי מיסמכים על הכנסתי — והיא טענה ששיחדתי את מס ההכנסה. הבאתי מיסמכים שאכן השארתי לה כסף, והיא ביזבזה סכומי־ענק, והיא טענה שהמיסמכים מזוייפים. לישכת־הסעד קבעה על סמך חקירה יסודית על־יחסי ודאגתי לילדי. האשה טוענה ששיחדתי את פקידי לישכת־הסעד.

נגד האשה נפתחו לפחות 4 תיקים פליליים והיא הורשעה כבר על אחד מהם לפחות, והשאר מחכים להחלטות השופטים.

גזל של 48,000 ל"י

עד כאן דבריו של הבעל בפני בית־הדין הרבני.

אור נוסף על הפרקליטה המיוחדת־במינה, שפך הבעל בתביעה אחרת, אותה הגיש לבית־המשפט המחוזי בירושלים נגד מאהבה הצעיר של אשתו, סרן יוסף קופלמן, ששירת אז במיפקדת כוחות צה"ל ביריחו.

וכך נאמר בכתב־התביעה:

התובע מסוכסך עם אשתו מזה שנים אחדות, ובמסגרת התדיינויותיו עם אשתו בבית־הדין הרבני הוטל עליו לשלם לאשתו עבור ילדי הזוג מזונות בסך —.450 ל"י לחודש.

אשת התובע הינה עורכת־דין במקצועה, ומשתכרת —.2,000 ל"י לחודש מעבודתה.

לפני 18 חודש החל הנתבע (קופלמן) מתגורר בקביעות עם אשת התובע בדירה ברחוב טשרניחובסקי מספר 35 בירושלים, ומאז ועד עתה ממשיך הנתבע להתגורר עם אשת התובע בדירה הנ"ל. על אף זאת, ממשיכה אשת התובע להתגורר גם בבית התובע, וליהנות כחפצה ממשקהבית ומן המיצרכים שבדירת התובע.

מאז החל הנתבע מתגורר עם אשת הנתבע בדירה הנ"ל, החל הנתבע מעביר שלא כדין לרשות עצמו ולשימושו את:

א) הכספים שמרוויחה אשת התובע.
ב) דמי־המזונות שהתובע משלם לאשתו עבורה ועבור 2 ילדיו מדי חודש. ג) מיצ־

(המשך בעמוד 26)

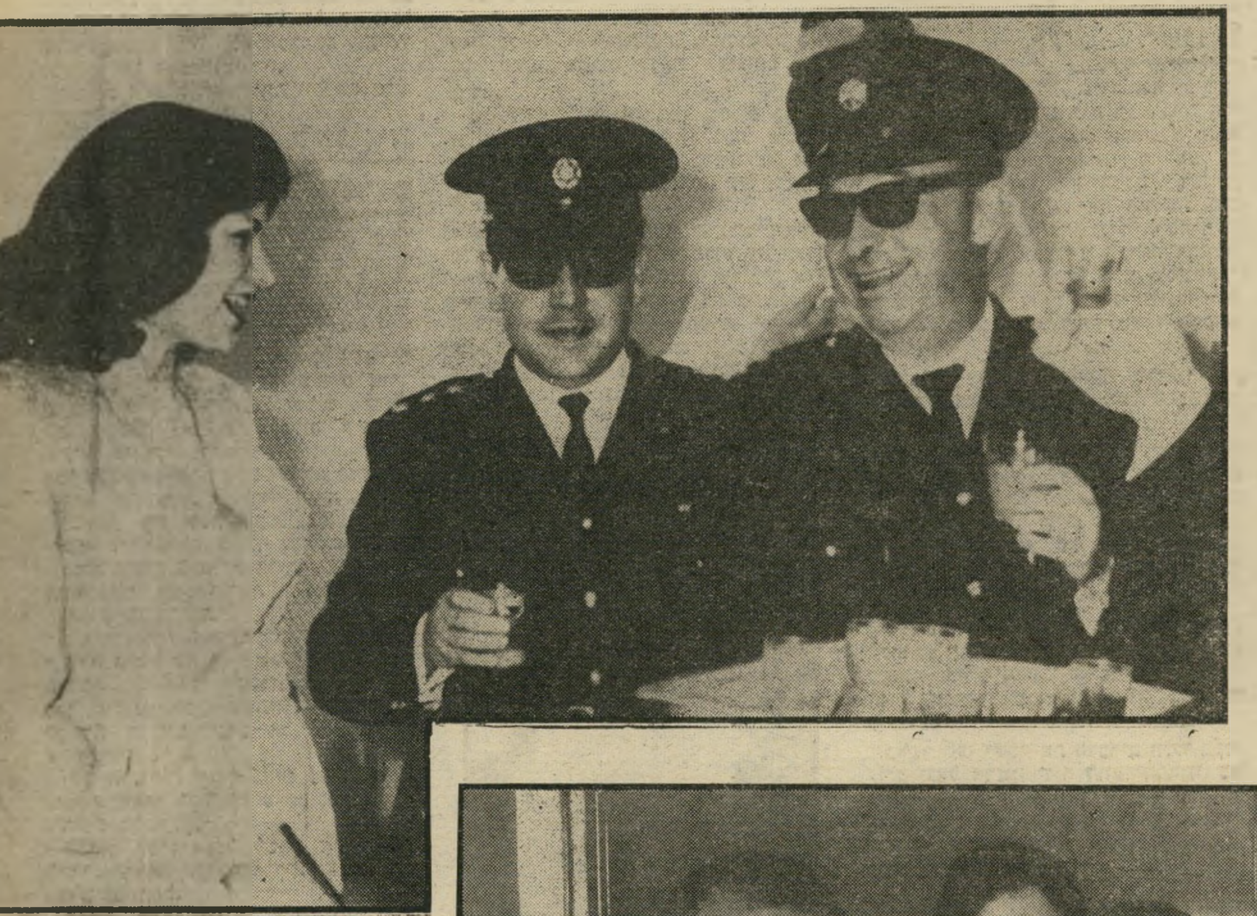

ידידת השוטרים

אפריל 1967: עורכת־הדין אילנה רבינוביץ בטקס ברית־המילה של בנה, בחברת ידידיה, מבין צמרת מישטרת ירושלים: סגן־ניצב אברהם תורג'מן וסגן־ניצב שמואל מרקוביץ, ראש ענף סיור ומיבצעים במחוז.

עצירת השוטרים

ספטמבר 1973: עורכת־הדין אילנה מרקוביץ שוב בחברת שוטרים — הפעם כשהם מביאים אותה, עצורה על ביזיון בית־הדין, לביה"מ. לידה מפקח־משנה ליאון גוטמן, ראש יחידת חליווי של שוטרי היכל־הצדק.

(המשך מעמוד 25
רכים שונים וכלי־בית מביתו של התובע בהיקף ובשווי של —.200 ל״י לחודש.

הכספים שמרוויחה אשת התובע, דהיינו סך —.2000 ל״י לחודש, שייכים לתובע והוא רשאי לקבלם לידיו מאחר והם „מעשה ידיה״ של אשת התובע, ואין לנתבע שום זכות לקחת ולהשתמש בכספים אלה. עד היום לקח הנתבע כנ״ל סך של —.36,000 ל״י.

דמי־המזונות בשיעור של —.450 ל״י לחודש אותם משלם התובע לאשתו שייכים לילדי הזוג ואין לנתבע שום זכות לקחת ולהשתמש בכספים אלה.

בסך־הכל לקח הנתבע מאת התובע וילדיו שלא כדין, בדרך של גזל, סך כולל של —.48,100 ל״י, ללא הסכמתם ובניגוד לרצונם של התובע וילדיו.

הנתבע חייב להחזיר לתובעים את מלוא הסכום שגזל מהם.

לקוחות מוזרים

עד כאן, מתוך התביעה. אולם הבעל לא הסתפק בכך, שלח גם תלונה לראש אכ״א במטכ״ל, פירט בה האשמות חמורות נגד מאהבה של אשתו.

כתב הבעל בין היתר:

מזה תקופה ממושכת, קרוב לשנתיים, חי הנ״ל (קופלמן) בדירה שכורה ומרוהטת בת 3 חדרים בירושלים ברחוב טשרניחובסקי מס׳ 35 ירושלים, קומה ג׳, שהוא איזור אריסטוקרטי ידוע, כשרק דמי־השכירות החודשיים עולים על משכורתו החודשית. הדירה הזאת נלקחה בשכירות ע״י אשתי, בסכום העולה על —.800 ל״י לחודש. בנוסף לכך יש הוצאות נוספות ורבות להחזקת הדירה הנ״ל וקיום אורח־חיים פזרני ורמת תוצאות גבוהה סביב אותה הדירה.

אשתי איננה יודעת ערבית ומעולם לא היו לה שום גישה ושום קשרים אל הציבור הערבי. מאז החלו הקשרים ההדוקים בין סרן קופלמן לבין אשתי, החלו זורמים לקוחות ערביים רבים אל משרדה של אשתי בירושלים.

רוב הלקוחות הנ״ל באים מן השטחים. מהם שנשפטו לתקופות מאסר ארוכות על פעילות בפתח...

הצעתי לסרן הנ״ל לשאת את האשה, לאחר שהיא תתגרש כדין. אולם הוא מסרב ומתחמק.

מאחר והמצב שנוצר והתנהגותו הכספית והאישית של הסרן הנ״ל חורגים הרבה מעבר לתחום הצר של יחסים או סיכסוכים בין בעל ואשתו או של הרפתקת־אהבים השייכת רק לתחום הפרטי — נראה לי כי הדבר הינו חריג חמור הפוגע בטוהר המדים של צה״ל ומחייב חקירה והסקת מסקנות כלפי הנ״ל.

כיצד הצליחה אילנה להמשיך במעלליה עת כה ממושכת, בלי שהוטרדה על־ידי המשטרה, כשהיא חוזרת ומתפארת תמיד כי היא מחוסנת בפני המשטרה?

ידידותה לא רק עם קציני צה״ל, אלא גם עם קציני־משטרה ירושלמיים, בחלקם בכירים, היתה מן המפורסמות.

כתב בהזדמנות בעלה של אילנה למנכ״ל המישטרה, רב־ניצב שאול רוזוליו:

היום בסביבות השעה 15.30 אחה״צ תקפה אשתי, אילנה רבינוביץ, לעיני עשרות אנשים, תחילה אותי (שהייתי עם ילדתי הקטנה) לאחר מכן את השוטרת מס. 28742 שקראתי לעזרה, ואשר היתה עדה להשתוללותה של הנ״ל באמצע הרחוב, לאחר מכן תקפה הגב׳ הנ״ל את יורם ריגר, מחברת טקסי נשר, שניסה למנוע בעדה להיכנס למשרד. לאחר מכן את ישראלי שמואל.

המשטרה הוזעקה ע״י אחד מעשרות הנאספים. בניידת היכתה בי אשתי לעיני השוטרים — כשהללו מחרישים.

היא הובאה למפקדת המרחב במגרש הרוסים, שם השתוללה והאשימה אנשי משטרה שונים (את מר תמרי, את סמל 2180 ועוד את מר ריגר הנ״ל כיד הדמיון הטובה עליה). היא סירבה להישמע למר קאליש, והנ״ל התרפס בפניה (פנה אליה בלשון: ,עשי לי טובה׳, ונהג בה ביראת כבוד). סירבה להישמע לסמל 2180 לצאת מהחדר.

השוטר התחנן

לבסוף הואשמה בתקיפה, ונתבקשה לגשת כדי לתת את טביעות אצבעותיה.

היא סירבה. הקצין שושן הופיע וביקש ממנה לגשת מייד ולתת טביעות אצבעות. בלשון תקיפה ובצעקות אמרה לו שאין לו רשות לצוות עליה.

הקצין שושן, שתחילה היה תקיף, התקשר עם מר תורג׳מן. וראה זה פלא; זה נתן את ההוראה שלא לקחת ממנה טביעת אצבעות — למרות שהואשמה בתקיפה.

מר תורג׳מן לא נהג בשעתו כך כלפי. הוא לא נהג כך כלפי אחרים. אולם כלפיה נהג.

האשה הנ״ל קיבלה עידוד לתוקפנותה ולציפצופיה על המשטרה — מצמרת המשטרה עצמה.

בידי צווים מבית־המשפט שהאשה מצפצפת עליהם — והמשטרה משתעשעת לה בפירושיהם, במקום לדאוג לביצועם ולכבדם.

מר קאליש ומר תורג׳מן נוהגים באשה זו כאילו היתה נשיאת לישכת עורכי־הדין. אם כזאת התנהגותם כלפיה, מה אפשר לדרוש כבר מפיקודיהם, שעושים זה שנים רצונה?

אני שואל כפי ששאלוני קציני־מישטרה: מדוע אין אוסרים אותה? מדוע לא עצרו אותה היום? מדוע לא נלקחו טביעות אצבעותיה? מדוע הורשתה ללכת מהמשטרה במגרש הרוסים לפני שנחקרה — שעה שבתיק אצל מר שאבי מצויין שהמשטרה נשלחה אליה 10 פעמים על־מנת לאתרה וחזרה כלעומת שבאה, כיוון שלא מצאה

אשת־החברה בזיוועים חברתיים

בלטה תמיד אילנה כאשת־שיחה ערה, ידעה לקשור את הקשרים המתאימים.

אותה? האם מר שאבי פועל בנפרד ומר תורג׳מן פועל בנפרד, כך שהאחד מחפש והשני משלח?

עד כאן, מיכתבו של הבעל.

צעקות בלילה

„**במשך שבוע** שלם נהגנו ללכת, אני והמשפחה שלי, לדירה שלה, וצעקנו לה שתחזיר את הכסף. כמעט פירקנו לה את העצמות, אבל היא בכלל לא מפחדת מאף אחד.״

סמיר אבו־עבד, בעל חנות לחומרי־בניין מראמאללה, נימנה עם לקוחותיה המאוכזבים במקצת של אילנה רבינוביץ׳. „היא מסתובבת הרבה בין הקבלנים והסוחרים הערביים,״ המשיך לספר. „מחפשת קונים למלט וברזל לבניין. כולם יודעים שחסר עכשיו מלט, ומאמינים לה.״

לדבריו, הציעה לו רבינוביץ׳ אלפיים טון מלט. אבל הוא הזמין רק אלף טון, השליש בידיה 42 אלף ל״י — 20% מהמחיר המוסכם.

בחוזה שנחתם ביניהם, התחייבה הפרקליטה הירושלמית לספק לו את המלט בתחילת מרץ השנה. כאשר בא לקבל את המלט, דחתה אותו בלך־ושוב במשך שבועות. כאשר הבחין סוף־סוף כי הכל עורבא־פרח, דרש בחזרה את כספו.

אילנה רבינוביץ׳ מסרה לו 25 אלף ל״י בצ׳קים שהיה להם כיסוי, ועוד צ׳קים דחויים ע״ס 17 אלף ל״י — להם לא היה כיסוי.

„נמאס לי כבר,״ נאנח סמיר. „למה המישטרה עובדת כל־כך לאט למה לא עושים שום דבר נגד האשה הזאת — והיא תופסת כל־כך הרבה אנשים?״

שלילת רשיון!

לדברי בא־כוחו, עו״ד אפריים יששכר, הוגשו נגד אילנה רבינוביץ׳ הרבה תלונות במשטרה. „אף אחד לא מטפל בתיקים,״ הוא קובל, „אני מתרעם על המשטרה. פניתי בעניין המלט למשטרת ירושלים, וסירבו לקבל את התלונה. מהשוטרים שמעתי שהוגשו נגדה הרבה תלונות. לאו־דווקא בענייני מלט. כאשר ביקשתי מקצין מחלקת־רמאויות במשטרת־ירושלים לבדוק ולאמת את תלונתו של מרשי — היפנה אותי הלה למשרד המסחר והתעשיה.״

לדברי ישכר, רק לאחר שהיפנה את תשומת־ליבו של מפכ״ל המשטרה — הסכימו לטפל בתלונתו.

גם לישכת עורכי־הדין אינה יוצאת נקייה מתחת ידיו; „אני פשוט לא תופס איך זה שלא שוללים ממנה את רשיון העורך־דין שלה. הרי לא תלונה אחת הוגשה נגדה. היא לא נענית להזמנות להופיע בפני בית־המישפט, ונתבעה על בזיון בית־המישפט.

„עצם העבודה שגברת רבינוביץ׳ עוסקת בעריכת־דין עומדת בסתירה ובניגוד לחוק לישכת עורכי־הדין, האוסר על חבריה לבצע עיסקות מסחריות שלא במסגרת מיקצועם.״

כאשר טען ישכר את הדברים הללו בפני עו״ד יגאל ארנון, יו״ר הוועד־המחוזי של לישכת עורכי־הדין בירושלים, ענה לו הלה: „אני בטוח שגם לאחר שלילת הרשיון, תמשיך גברת רבינוביץ׳ להציג עצמה כעורכת־דין.״

לחצים ואיומים

הרפתקאות דומות עברו גם על הקבלנים הירושלמים אברהם ויצחק כדורי. מספר אברהם:

„היזמנו אצלה 30 טון מלט, חודש לאחר תאריך התחייבותה, לאחר לחצים ואיומים, היא סיפקה לנו 22 טון בלבד. היא חייבת לנו עוד 8 טון, ותמיד ניסתה להתחמק. כל יום אמרה: ,תבוא מחר.׳ חשבתי לעצמי שבשביל זה לא כדאי לתבוע אותה לדין, כי תמיד קיוויתי שהיא באמת תיתן מלט למחרת.״

„פעמיים הוליכה שולל״

בתחילת יוני השנה הגישו שני קבלנים מכפר־סבא, יצחק בוקריה ואליהו גלט, תביעה לביהמ״ש המחוזי בת״א, באמצעות עורך־דינם, משה זינגל, לפיה ביקשו לחייב את אילנה רבינוביץ׳ להציג תעודת יבואן־מוסמך של מלט.

לדבריהם, בכתב התביעה יזמה עורכת־הדין הירושלמית פגישה עימם בפברואר השנה, לאחר שהציגה עצמה כיבואן־מלט בעל רשיון־ייבוא, הציעה לספק להם מלט אפור.

בו במקום נחתם הסכם בין הצדדים על נייר־מכתבים הנושא את תוארה כעורכת־דין ומוסמכת למשפטים. בהסכם התחייבה גברת רבינוביץ׳ לספק עד ה־5 במרץ השנה 350 טון מלט, תמורת סכום של 63,600 ל״י. עם החתימה, קיבלה מיקדמה של 18 אלף ל״י. כעבור יומיים התחייבה לספק 200 טון מלט נוספים, ועל כך קיבלה סכום נוסף של 16 אלף ל״י. היא לא כיבדה את התחייבויותיה.

היא גם לא צייתה לצו ביהמ״ש להופיע בפניו, בעקבות כתב־התביעה הנ״ל. בסוף יוני השנה, הוציא נגדה ביהמ״ש המחוזי בת״א צו עיכוב־יציאה מהארץ. בבקשה

הסוחרת הפרופיל הנאה של עורכת־הדין הירושלמית אילנה רבינוביץ, מגלה גם קווים נוקשים, ההולמים את תיאורה כסוחרת.

למתן הצו טען זינגל, כי „פעמיים הוליכה עורכת־דין רבינוביץ׳ את המבקשים שולל, הודיעה להם על הופעת ספינות נושאות מלט — דבר שהוברר כשקר גס.

„מאז 19.2.73 ועד היום מחזיקה גברת רבינוביץ בכספים של המבקשים ואינה מספקת את המלט. וגרוע מכל — היא מסרבת למסור להם מידע אלמנטרי אם אכן מסוגלת ומוסמכת היא כדין לספק ולייבא מלט ואם כן מתי, באיזו אניה ובאיזה נמל תפרוק את המלט.״

עוד טען זינגל כי אילנה רבינוביץ הוליכה שולל באותה דרך 11 קבלנים וסוחרים נוספים ברחבי הארץ, ביניהם יוסף גולן, בעל החברה הקבלנית הגדולה ביותר ברעננה, ועוואד עלימה מכפר־קרע, סוחר בחומרי־בניין, הצליחה להוציא מהם עד כה כמיליון לירות.

„נודע לנו,״ טען זינגל, „כי גברת רבינוביץ׳ מתכוונת לעזוב את הארץ לצמיתות, עקב החובות הרבים שצברה ועקב הפרת התחייבויותיה.״

„אני רמאית!״

בתגובה להאשמות שהועלו נגדה, טענה השבוע אילנה רבינוביץ׳ בשצף־קצף: „אני רמאית! ומה עם מאות האנשים ששילמו עשרות־אלפי לירות לנשר — ולא ראו מאז אפילו שק אחד של מלט? אני לקחתי רק כמה מאות לירות מקונים כדמי־עמלה.

„יש מגמה מכוונת מלמעלה להתנפל סתם כך על יבואני־המלט הפרטיים, שהם דווקא הכי הגונים.״ בניגוד לטענות נגדה, כאילו הציגה עצמה כ„סוחר מלט בעל רשיון ייבוא חוקי,״ וכי פירסמה מודעות בעיתונות בדבר „מכירת מלט במחירים הרשמיים״ — ואחר הפקיעה אותם ב־100% — טענה אילנה: „אני לא מבינה מה רוצים ממני. אני רק עורכת־דין ומתווכת של יבואני־המלט הפרטיים, ולא מתעסקת ישירות בייבוא.

„אינני אשמה שחל איחור של חדשיים באספקת המלט. כל ילד יודע שקיים מחסור חמור במלט. אבל אינני פוחדת מהלינץ׳ שנעשה לי בעיתונות — אני נקיית־כפיים, וכבר הכנתי תביעה נגדית, שתביא להענשת משמיצי.״

ומדוע לא כיבדה את צווי־ביהמ״ש להופיע בפניו?

„אני מצפצפת,״ הסבירה אילנה.

במדינה

(המשך מעמוד 18)
חרים סירבו לקבל טיפול, נשארו לשבות.

עבריינים ידועים. השבוע, כאשר נסתיימה שביתת־הרעב של הארבעה בעיירת־הפיתוח שדרות, אפשר היה לסכם אותה כאחת המוזרות שאירעו בארץ.

שמעון בן־סימול (20), דויד אליהו (20), מימון פדידה (38) ואברהם לוסקי היו כולם עבריינים ידועים וותיקים, שהשתחררו לא מזמן מהכלא. הפעם, החליטו עם שיחרורם, לשבות.

לשביתה המאוחדת היו מטרות שונות. בן־סימול תבע, לא משנה בעצם ממי, 4,000 ל״י לתשלום חובותיו וסידור־עבודה באבו־רודס. אליהו תבע את מימון נישואיו. פדידה תבע כרטיס־טיסה לגרמניה. לוסקי תבע דירה מרוהטת.

אונס קטינות. כפי שהסבירו זאת השובתים, נועדו תביעותיהם לאפשר להם להשתקם, אחת לתמיד. הגיב יהונתן יפרח, ראש המועצה:

„הארבעה מבקשים דברים בלתי־סבירים. לבן־סימול עבר פלילי עשיר, החל באונס קטינות והורדן לזנות וכלה בעישון סמים.

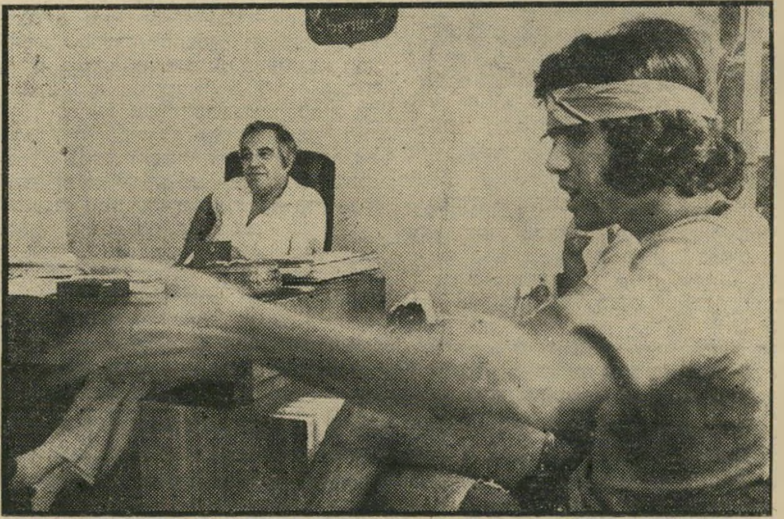

שוכת בן־סימול וראש־מועצה יפרח
דרישות מוזרות

פעמים רבות ניסינו לעזור לו במציאת עבודה — ולשווא.

„אליהו למד בזמנו חינם מקצוע, בעזרת המועצה, הבטיח לחזור למוטב. לשווא.

„גם לשניים האחרים רקע דומה.

„מה שהם מבקשים איננו שיקום העבריין. אם נסכים להם, מחר תשבות פה חצי העיירה.״

פשרה. השבוע, נסתיימה השביתה בכל זאת, מבלי שהשובתים ימותו ברעב. היא נסתיימה, כדרכן של שביתות, בפשרה: לבן־סימול הובטחה עבודה באבו־רודס, והקפאת תשלום חובותיו למשך שנה. מימון התפשר על כרטיס נסיעה באוניה. דויד אליהו קיבל דירה וריהוט חדש בשווי 2,000 ל״י.

עיתונות

סוג חדש של קשרים

עיתון ערבי ממיזרח ירושלים, מצטרף לשירות של עיתוני ישראל

אחת המהפכות הפירסומיות שהתחוללו בשנים האחרונות בישראל היתה הנהגת הלוח הכפול בשניים מעיתוניה היומיים של ישראל: הארץ וידיעות אחרונות.

השבוע הפך הלוח הכפול למשולש. הצלע השלישית שנוספה לו היתה מיוחדת במינה: היה זה היומון הערבי אל־קודס שהצטרף למיבצע.

המיוחד שבכך לא היה צירופו של עיתון ערבי להסדר, אלא זהותו של העיתון שהצטרף. עד למלחמת ששת הימים היה אל־קודס עיתון ירדני שהופיע במזרח ירושלים, בעל דיעות לאומניות קיצוניות, שבעליו ועורכו היה ממקורבי המלך חוסיין. באמצעות עיתון זה היה חוסיין מפרסם את הודעותיו הרשמיות לתושבי הגדה המערבית. בעליו של אל־קודס, מוחמד אבו־זולוף, יליד יפו, נמנה עד היום עם תומכיו של חוסיין.

עיתונו, הנפוץ בכ־30 אלף טפסים ליום, נמכר לא רק בערי הגדה המערבית. הוא מקובל באותה מידה בין ערביי ישראל, ואפילו יהודים קוראי ערבית מעדיפים אותו על העיתונים המפלגתיים הישראליים בערבית.

בלי שידוכים. מבחינה מעשית היווה ההסדר המשולש החדש, פתיחת אמצעי קשר חדש בין ישראליים לערביי הגדה. כיוון שבשטחים המוחזקים יש ביקוש גדול פי כמה למוצרים כמו רהיטים משומשים, או ציוד חשמלי מייד שניה, מאשר בישראל, עשויות המודעות הקטנות של הישראלים בעיתון הערבי לפתח סוג חדש של קשרים.

באותה מידה יוכלו עקרות בית ישראליות שמודעותיהן תפורסמנה באל־קודס, לצפות להיענות מצד ערביות למודעות שלהן המבקשות עוזרות־בית, למשל. לעומת זאת, כמעט ברור שהמדור שידוכין המתפרסם בלוח הכפול, לא יופיע אצל השותף הערבי.

קשה גם לצפות שערבים מהשטחים המפרסמים את מודעותיהם באל־קודס, יבקשו שאותן מודעות תפורסמנה גם בהארץ וידיעות־אחרונות. בשטחים המוחזקים השתררה פסיכוזה נגד פירסום מודעות. היה זה אחרי שבעלי עסקים בגדה המערבית שוכנעו לפרסם את עסקיהם במדריך הטלפונים המסווג, דפי זהב. בשנה הראשונה עשו זאת רבים. שנה אחר־כך ביטלו רובם ככולם את מודעותיהם והשתתפותם.

הסיבה: בעקבות הפירסום החלו שלטונות מס־ההכנסה להתלבש עליהם בצורה מסודרת. מאז פשטה האמונה בגדה: מודעה היא הזמנה למס ההכנסה.

דרכי חיים

כוכב מנצנץ

בכפר־ירוחם

אגדת סינדרלה במהדורה ישראלית התממשה לגבי נער מכפר־ירוחם

דוד שושן לא חלם מעולם להיות כוכב קולנוע. לכל היותר חלם לראות עוד סרט קולנוע, מאלה המגיעים באיחור רב עד לעיירת הפיתוח הדרומית כפר־ירוחם, שבלב הערבה בדרך לאילת.

אבל יום אחד הגיעו צלמי הטלוויזיה הישראלית עד לעיירה הנידחת. הם ירדו לשם כדי להכין כתבה במיסגרת יומן אירועים, על קבוצת צעירים ישראלית שנטלה על עצמה בהתנדבות לשבת שנה בעיירה ולטפל בנוער המקומי. חיים גיל, במאי הכתבה, ראיין מיספר ילדים, מאלה שהמתנדבים טיפלו בהם ובמשפחותיהם. כך יכלו כמה מילדי כפר־ירוחם לראות את פניהם על מסך הטלוויזיה בפעם הראשונה. הם סיפרו אל מול המצלמה על חייהם וחלומותיהם.

אחד מהם, למשל, הצליח להגשים חלום גדול: הוא ערך ביקור בעיר הגדולה, דימונה, ואף ראה את תחנת הרכבת שם.
(המשך בעמוד 32)

ביקורת

ידידך כועס — אבל לא נורא — זה יעבור לו. בשבוע זה מראים הכוכבים שינוי דראסטי. מה שחשבת שלא יהיה בסדר — יסתדר בסופו של דבר. בכל השטחים. זהו כנראה השבוע שלכם, בני טלה. בלו היטב, טיילו הרבה, בעיקר בחיק הטבע ונצלו את החיים. אל תשימו לב למה שהשכנה ממול אומרת. מה היא כבר מבינה? חוץ מזה, הקינאה מעבירה אותה על דעתה.

* * *

לשור זה שבוע של שיחרור מלחצים מעיקים, בעיקר פיזיים. הלבטים אם להיענות או לסרב ייפתרו אם תפגשי בן מזל שור בסוף השבוע. אל תסרבי. בן שור שזכה להצלחה בשבוע שעבר עלול למצוא עצמו מבודד. גלי יותר עורמה בעסקים ותצליחי להתגבר על כמה מיכשולים המטרידים את מנוחתך. בת שור הרבי להמר השבוע. הישמרי מאדם בחליפה בהירה.

* * *

שבוע נפלא מחכה לך. בייחוד ביחסיך התולכים ומשתפרים עם בת־זוגתך שהחליטה לחיות בסדר איתך. קבל אותה בזרועות פתוחות. במישור הפיננסי הכל מתנהל כשורה. המשיך לבזבז, אתה בין כה וכה עומד לזכות בבת אחת בסכום ניכר של כסף. המשך לעבוד בנאמנות ובמסירות. הבוסים שלך מעריכים את זה. לך, בת תאומים, מצפה שבוע שכולו רצוף תענוגות. נצלי את זה.

* * *

ימים קשים אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא המאמץ הדרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על פני כל ימות השבוע. אל תשקיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך בנקודה אחת ויחידה. אתה תידרש להחליט מה עדיף.

* * *

תתפלא על שכל כך הרבה אנשים מתקשים להבינך. הצרה איתך, שאתה נמנה על ה„זאבים הבודדים" ואינך מרבה לשתף לאחרונה את הקרובים לך בבעיות המעיקות עליך באמת. צפוייה לך השבוע פעילות הקשורה בעבודת־כפיים. מעשהו של אדם יקר לך יכאיב לך למרות שלא התכוון לכך. תצטרכי לעודד את בן־זוגך בפעילות, שבסופו של דבר תביא אושר לשניכם גם יחד.

* * *

ככוח־ההרגל — כן כוח־האהבה: שניהם מושכים אותך לפסים בהם התרגלת ללכת, בעבר, גם שעה ששברת את הראש בנתיבות הללו עצמם. במילים אחרות: אתה עלול להיכנס לאהבה בלתי־נוחה, בלתי־פורייה, מתסכלת — ולהיכנס אליה עם הראש והרגליים. זיכרי שהאיש שנפגש בדרכך אינו כפי שאת רואה אותו — זאת אומרת, אם את בכלל מסוגלת לחשוב. לבשי כחול או ירוק. תעמדי בפני בעייה בקרוב, נישואין או נסיעה למרחקים.

המצב מעורפל ביותר, אל תמשיך לגשש באפילה — אלא דרוש הסברים, ותבע ביצוע החלטות שיעזרו לך ולסובבים אותך לצאת מן הסבך. אם אתה ממונה על אחרים — מוטב שהשבוע תהיה פחות קשוח, ויותר נוח, גם צעד מסוג זה יגרום לתזוזה מועילה לעניינך. בת מאזניים — הזנחת לאחרונה את נושא הופעתך. את ודאי אינך יודעת, שהופעתך החיצונית היא כרטיס־הביקור שלך. אם את יפה — נצלי זאת!

* * *

העננה הגדולה שעלתה והוסרה מעליך, עדיין מאפשרת לך לזוז במלוא החופשיות הרצוייה לבני מזל עקרב אופייניים. על כן דע לקחת את הכל בשקט, בשלווה יחסית, וללא חיפזון. זהו שבוע של תיכנון ושל זיכרון, שבוע של עבודת־בית ולא של ביצוע־חוץ. רעים יבואו לביתך.

* * *

נו, עוד שבוע מאומץ שכזה. אבל אם אתה עושה את כל המצווה עליך על־ידי ממוניך או הבוסים שלך — יבוא הפסדך (בזמן) על שכרך (ביוקרה ובהתקדמות). אל תבזבז! עד לשבוע הבא אתה חייב לקמץ בהוצאות ובהחלטות. לעומת זאת, זוהי תקופה מצויינת להגות תוכניות, לחשוב דברים חדשים. לבשי אדום.

הורוס קופ

לא השבוע! שום טיולים! לא לנסוע! מעבר לזה — הכאב עדיין לא פג וקשה לך לשכוח: נסה לפחות ללמוד לקח. ואם יצאת בשלום מן הסבך הקודם — זכור שנכונו לך עדיין פיתולים רבים, עד שתראה את האור, פרנסה חדשה, או מקום עבודה חדש; עשויים להרים את המוראל. קניות קטנות מוכיחות את עצמן — בתנאי שלא תעשי חובות. לבשי אדום וורוד והיי סבלנית, אם כי גם לסבלנות יש גבול. אבל זה ישתלם בסופו של דבר.

* * *

לא. הדרך הנכונה אינה להגיד את הכל בפרצוף. אף לא למקורבות אליך ביותר. עם חברות את חייבת לנהוג דיפלומאטיה. על אף שזה שנוא על בני דלי, שינאת־מוות. גם עם זרים: בייחוד הבוסים והמספקים עבודות, חייבים להבין לרוחך, ולמדנת־חושייך — את צריכה להבינם.

* * *

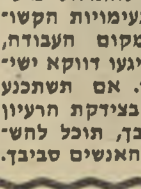

נשקפת הצלחה במישור הפיננסי. כספים עשויים להגיע אליך הרבה יותר מהר ממה שציפית. לעומת זאת, עלולות להתרחש מיספר אי־נעימויות הקשורות במקום העבודה, מבלי שיגעו דווקא ישירות לך. אם תשתכנע בעצמך בצידקת הרעיון שנולד בך, תוכל להשפיע על האנשים סביבך.

תיאטרון

תיאטרון

שתום־עין

בארץ העיוורים, שתום־עין הוא מלך. בתיאטרון הישראלי, כטוב בעיניכם הוא מאורע. אולם מי שמסיק מכך כי ראייתו של שתום־העין, או הצגת כטוב בעיניכם, הן מושלמות — מוטב שיילך בעצמו לרופא־עיניים.

אמנם פיטר ג'יימס יודע, ככל במאי בריטי המכבד את עצמו, כי שקספיר אינו מוצג למוזיאונים, והוא מנער את כל שכבות האבק, שמתחתן הסתירו את וילייאם הזקן בתיאטרון הישראלי.

אבי עוז, היוצא לבריטניה לעשות דוקטורט בתיאטרון, תירגם את המחזה כך שייהא מובן גם לקהל (כפי שהוא צריך באמת להיות) ולא רק לאיסטניסים מנופחים המדברים בחרוזים פנטמטריים.

ואם לא די בכך, הלבישו את השחקנים בבגדים מודרניים, והעבירו את העלילה לימינו. פרדריק החמסן הוא מעין סנדק אלים, שגירש את אחיו (מסנדקותו?). ז'אק העצוב הוא נער־שעשועים ריקני המבדר יותר משהוא מעורר־מחשבות. במחזה שהוא כולו כפילויות (חיי־חצר מול חיי־טבע), כמעט ואפשר היה לראות בו את ליצן היער — אם כי קשה להניח שגם שקספיר חשב כך, משום שהוא הרי הביא לאותו היער ליצן של ממש.

אבל מה זה חשוב. העיקר שזה עובד וזה משעשע, ושעודד תאומי (ז'אק), ויוסי גרבר (הליצן), מלוטשים, מהוקצעים ושולטים היטב בתפקידיהם.

מה שברור פחות, זה כיצד הפכו תפקידים אלה להיות ראשיים במחזה. הרי שקספיר כתב, כמדומה, את כטוב בעיניכם מסביב לדמויותיהן של רוזאלינד הנאווה והאצילית, סיליה דודניתה, ואורלנדו הצעיר המאוהב.

אבל כאשר סיליה (דינה לימון) נראית כמו צברית קונדסית, אורלנדו (יוסף חזקיה) זועם יותר משהוא אוהב, ורוזאלינד (תיקי דיין) מזכירה שילוב בין פיטר־פאן מוכה סנוורין, (כשהיא מאוהבת), לבין מין באגס־באני משתובב (כשהיא מתלוצצת) — לא נותר אלא להתנחם בהערות המפוקחות שבצד הגרעין העלילתי.

הביקורת הישראלית יצאה מכליה במקהלת־הללויה, הקהל מחא־כפיים בהתלהבות, ושירי־ההלל השתפכו ברחוב. מסתבר שאופנת הרטייה השתלטה גם על התיאטרון הישראלי, ומהיום והלאה ראייתו של כל שתום־עין נחשבת כראיה מושלמת.

שפר ותאומי ב„כטוב בעיניכם"
„באגס־באני" במקום שייקספיר

ספרים

„טנגו אחרון בפריס", מאת רוברט אלי. תירגום: נורית יהודאי. הוצאת „תמוז". 157 עמודים.

אחד מחוקי־היסוד של „איך להצליח מבלי להתאמץ" הוא לרכב על הצלחתו של הלהיט האחרון. מאז המיתוס של סיפור אהבה — שתוליד סרטים דומים, מירשמים דומים בספרות, בכותנות־לילה, בפיזמונים ובגופיות־טריקו — קם רק מיתוס אחד שהצליח לעלות עליו בהדיו השערורייתיים: הטנגו האחרון בפריס.

מיתוס הטנגו גרר אחריו סידרת מחרוזות משוגעים, החל בטנגו האחרון ברומא וכלה בוולאס הראשון בברלין (ואם כל הסרטים הללו לא הופקו עדיין בפועל, הרי שזכויות על השמות נרשמו כבר.

מן הראוי להזהיר כאן את מי שיחשוב שקריאת הטנגו בעברית תעזור לו לגלות דברים שלא הבין בסרט. (הכוונה איננה לחמאה המפורסמת, כי אם למשמעות הפוליטית, לבעיות הפסיכולוגיות או לפירוש הפחד הנורא מן המוות, המוביל את הגיבור ליחסי־מין מיוחדים במינם).

הסיבה פשוטה: התסריט קדם לכתיבת הספר — וכל מעלותיו של הסרט פשוט נמוגו ואינן בסיפור. אמת שגם לרומנים למשרתות יש זכות קיום — אבל מקומם הנכון הוא בשבועוני־נשים. כך יגיעו לידיים הנכונות, ולא יתיימרו לרקוד ריקוד מסובך כמו הטנגו, לפי הכוריאוגרפיה הקולנועית של ברנארדו ברטולוצ'י.

מריה שניידר ב„טנגו אחרון"
רומן למשרתות במקום יצירה

■ ■ ■

„בעירום באת הזרה", מאת פנלופ אש. עברית: נורית יהודאי. הוצאת „לדורי", 205 עמודים.

עיתונאי אמריקאי ממולח וכמה מידידיו, כולם בעלי חוש־הומור בריא, החליטו כי מה שעושה ז'קלין (מכונת האהבה) סוזאן, יכולים לעשות גם הם, וכתבו ספר זה תחת חשם המשותף והבדוי: פנלופ אש.

גיבורתם, ג'יליאן בלייק משכיבה בתאוות הנקם שלה בבעלה הבוגדני, את כל גברי תל־החלומות שבו היא מתגוררת, בלי הבדלי גזע או דת (הרב המקומי הוא אחד מקורבנותיה).

לזכות חבורת המחברים יש לומר שיצירתם גסה ואוולית לא פחות ממיטב כתבי הגברת סוזאן, ומכאן, ההצלחה מובטחת.

הפרס כפליים
2 בלוטו
מינימום פרס ראשון
150,000 ל״י
ומצטבר עד
500,000* ל״י
*הזכיה בפרס הראשון לכל טופס אינה יכולה לעלות על מכסימום של 250,000 ל״י
פרטים בדוכני המכירה

WELLA
NEOPON
שיער יפה זה לא מקרה!
NEOPON
השמפו המיוחד
המיוצר
על בסיס
תמציות צמחים
מזין
מחזק ומבריא
את השיער
ועור הראש
שמפו מרוכז
יעיל וחסכוני
להשיג בפרפומריות
ובבתי מרקחת
"וולה" - מוניטין בינלאומי לקוסמטיקת השיער

אגד המחלקה ליחסי ציבור
דחוף
קשה לנהוג בכביש עמוס - להבא סע באוטובוס

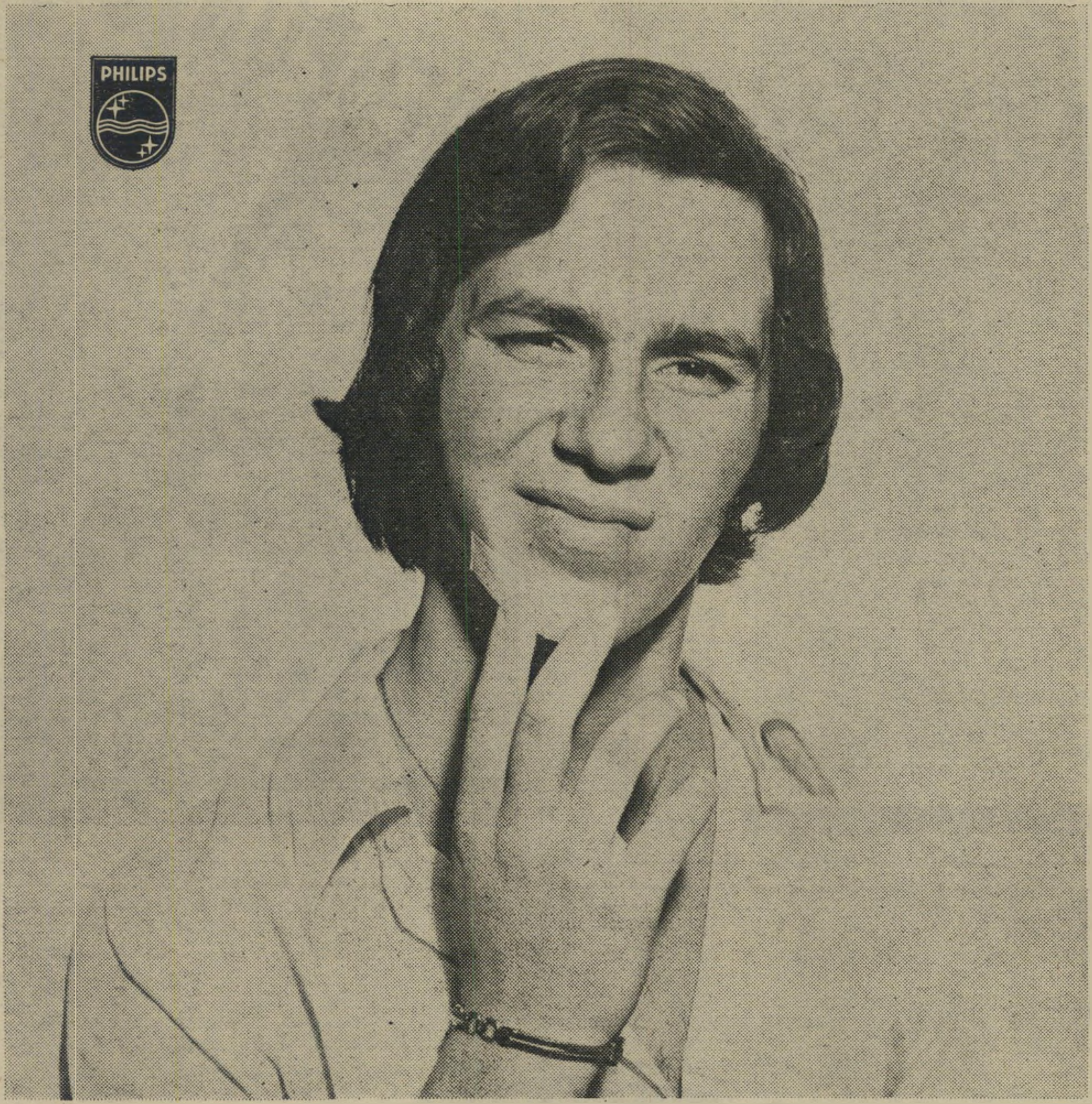

למה לך ללמוד להתגלח על זקנך?

אורי כץ * פרסום מב.

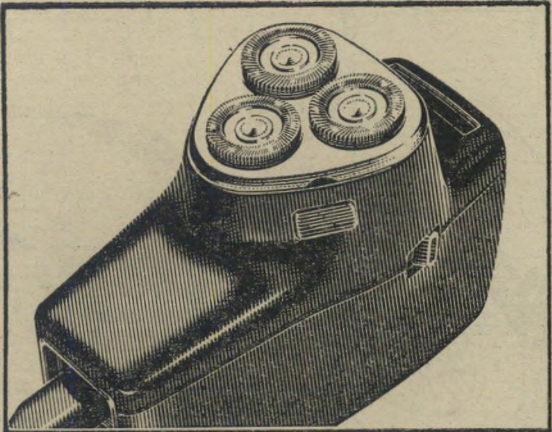

אתה בודאי מתגלח צעיר ללא „נסיון גלוח". אם הנך מתגלח במברשת, סבון וסכין גלוח אתה לא פעם נחתך ובנוסף לכל זאת אתה מבזבז הרבה זמן.

לשם מה הסבל והטרדה כאשר פיליפס מציעה לך גלוח חד חלק. מהיר, נוח, יבש, בקיצור גלוח מהנה.

הצטרף גם אתה לעשרות מליוני הגברים בעולם המתגלחים במכונת גלוח של פיליפס.

PHILIPS

פיליפס תמיד שווה יותר

(המשך מעמוד 11)
זה, היה חסר־תקווה מלכתחילה. צים מוכה שם שוק על ירך מבחינה לוגיסטית ואירגונית כאחת. האניות שהביאה צים לתחרות הן בעלות כושר טעינה של 1200 מכולות ומהירות של 23 קשר ימי. היפנים הכניסו לקו אניות המטעינות 3000 מכולות, במהירות 30 קשר. עצם הרעיון של התחרות ביפנים, בתנאים כאלה והרחק מהבית, הוא לא רציני.

רווח בתנאי־חירום

לוא רצתה, יכולה היתה צים ללמוד מדוגמתה של אל־על, שעמדה בפני דילמה דומה, פתרה אותה בצורה שהוכיחה עצמה: מנכ״ל אל־על, מרדכי בן־ארי, הבין כי אל־על לא תוכל להתחרות בענקי־התעופה הבינלאומיים ללא קשר־הטבור עם ישראל.

התוצאה: אל־על מנצלת את היתרון היחסי שלה — הנוסע היהודי — מקיימת קווים רק מישראל, שומרת על צי אווירי מספיק לשעת־חירום — וגם מרוויחה, למרות התנאים הקשים בתעופה הבינלאומית.

צים, לעומת זאת, מנסה להפוך לחברה

מנכ״ל לשעבר וידרא
בעיקבות השינוי — שואה?

עולמית — בניגוד לדעתם של כל המומחים, ובמחיר סיכון מיליארדים של משלם המיסים.

אם לא יעצור אותה מישהו בזמן — כעת — היא עלולה עוד להגשים את תוכניתה, להזמין 16 אניות נוספות — אחרי ה־17 שכבר הוזמנו.

מובן שהנהלת צים יכולה להרשות לעצמה חופש־פעולה כזה בתנאי אחד: כל עוד מאזנה של צים משרה את הרושם כי החברה רווחית — דהיינו, כי דרכיה מצדיקות את עצמן.

משום כך, מעניין לערוך ניתוח קטן של המאזן הזה.

מיכתב מעורר סערה

היה זה לפני תשע שנים שצור נתמנה כיו״ר מועצת־המנהלים של צים. ספיר פרש אז מתפקידיו כשר־המסחר־והתעשייה ושר־האוצר, חיים צדוק נתמנה כשר־המסחר־והתעשייה החדש. צור, שהיה עד אז מנכ״ל מסחר־ותעשייה, נטש יחד עם ספיר, עבר לצים.

צים נוהלה אז על־ידי נפתלי וידרא, שטיפח את החברה מאז היווסדה ב־1945 על־ידי הסוכנות היהודית וההסתדרות הכללית, ביוזמת דויד רמז המנוח.

זמן קצר לאחר מינויו, פירסם צור מכתב שגרם לסערה רבתי בארץ.

במכתבו קבע צור כי מאזני צים אינם מגלים את האמת, וכי במקום הרווחים המופיעים בהם — יש לחברה למעשה הפסדים של למעלה ממאה מיליון ל״י.

היה זה סמוך לפירסום הפסדי־ענק אחרים: 33 מיליון בכימיכלים ופוספטים, 120 מיליון בים־המלח, פשיטות־הרגל של אלרן ופויכטונגר, 120 מיליון של רסקו.

בעיקבות הסערה הציבורית שהתחוללה, הצליח צור להדיח את וידרא, מינה במקומו את נאמנו, מאיר גירון, שניהל לפני כן את בתי־הזיקוק — אשר צור היה יו״ר מועצת־המנהלים שלהם.

מאחורי המסך הסודי

מאז, חלפו שנים. מאחר שאיש לא יצא יותר במכתבים דומים, נראה היה בציבור כי אין בעיות בצים.

אלא שבדיקת המאזן הוורוד העלתה כמה מימצאים מעניינים:

● 14 מיליון הל״י שחולקו כדיבידנד, במאזן 1972 — לא חולקו מתוך רווחים תפעוליים, אלא ממכירת אניות — דהיינו, מתוך ההשקעה, למעשה.

● הוצאות הנהלה וכלליות גדלו בשנת המאזן מ־24 מיליון ל״י ל־54 מיליון — גידול של 60 אחוז בקירוב. וזה, בימים שצור כינה כחבלה את מאבקם של הימאים השובתים להעלאת שכרם.

● סכום של 9.5 מיליון ל״י, שנתקבל על חשבון הפלגות בעתיד, הוכנס לרווח של מאזן 1972 — שהסתכם כולו ב־23 מיליון ל״י.

● ההון החוזר השלילי של החברה גדל בשנה זו ב־13.4 מיליון ל״י — לאחר שבשנה שלפניה גדל ב־48.6 מיליון. פירוש הדבר: צים חסרת אמצעים נזילים עצמיים, לוותה כספים לשם מימון שוטף.

● לא נוכה פחת מעליית ערך שווי הצי בסך 127 מיליון ל״י.

● הריבית ששולמה על ההשקעות בבניית האניות — בסך 8.3 מיליון ל״י — לא צורפה להוצאות — מה שהיה מקטין את הרווח — אלא להשקעות בבנייה עצמה.

הטבות לגרמנים

אולם אפילו שיפוצי המאזנים במיליונים כבדים היו כאין וכאפס לעומת פרשת מכירת מחצית מניות צים לחברה לישראל של המשקיעים הגרמניים — חברה שצור הוא מנהלה הכללי.

רעיון המכירה עורר התנגדות עזה. אפילו נאמנו של צור, מאיר גירון, התפטר מתפקידו בגלל זה, ובמקומו מינה צור את משה קשתי, שניאות להוציא־לפועל את מדיניותו.

עתה מתברר, כי תמורת מחצית השליטה בחברת הספנות הלאומית, שילמו הגרמנים 45 מיליון ל״י בלבד. תמורת סכום מגוחך זה, זכו בשליטה ברכוש של מיליארדים.

ועוד: בהסכם סודי, התחייבה צים כי אם הגרמנים ירוויחו פחות מ־19 אחוז על השקעתם — תעביר צים לממשלה תוספת מיוחדת של 4.5 מיליון ל״י — והממשלה תעביר סכום זה לגרמנים.

ועוד: צים נהנית מהלוואות ארוכות־טווח, גם מממשלת־ישראל וגם מהגרמנים, למימון בניין האניות שלה. לממשלת־ישראל משלמת צים 5 אחוז ריבית בלבד. למשקיעים הגרמניים משלמת צים 9.25 אחוז — פי שניים מאשר לממשלה, ואף יותר מהמקובל בשוק האשראי הבינלאומי.

אולם עניין מכירת צים לגרמנים הינה פרשה בפני עצמה — שכבר נעשתה. פרשה שעדיין לא נעשתה, היא ההשקעה הצפוייה במכולות.

ורבים שואלים עצמם עתה, בחוגי הספנות והכספים בארץ, אם יעצור מישהו — כמו ועדת־הכספים של הכנסת או השרים הכלכליים — את צים בזמן, יבדוק את שיקוליה — או שגם הפעם יתעוררו כולם מאוחר מדי, לאחר שהמיליונים כבר ייעלמו.

תשבץ העולם הזה 1880

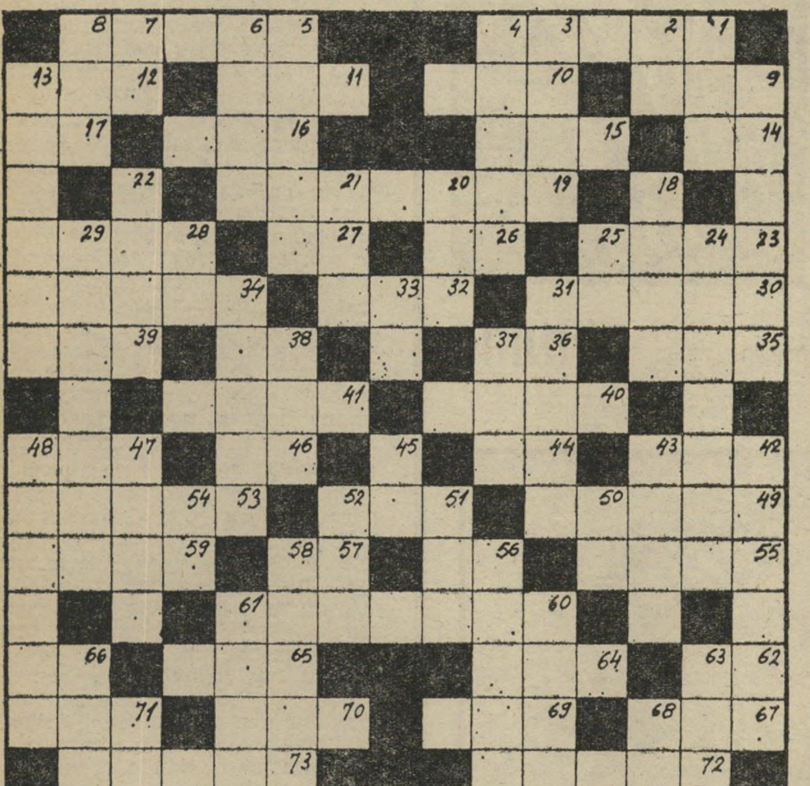

מאוזן:

1) אחד המזלות. 5) מוזת ההיסטוריה. 9) עדה. 10) בן אדם. 11) מכר את בכורתו. 12) מום. 14) מצבה. 15) אריס פאודלי. 16) כלי תפירה. 17) מקום נישא. 19) קוזקים אוקראינים שמרדו בשילטון הפולני וערכו פרעות ביהודים. 23) שקט, שלו. 26) מה שאבותינו אכלו במידבר. 27) תואר כבוד אנגלי. 28) מלך ישראל שחטא. 30) שסתום בכלי נשיפה. 32) ביזבוז לשים כזה מזהב באף חזיר. 34) שדעתו נטרפה. 35) ברוטו פחות טרה. 36) קידומת שם הולנדי. 38) מילת ברירה. 39) נאד, שק עור למים. 40) חרק עוקצני. 41) חופש מעבודה. 42) כלי נשק קדום. 44) מוקיון. 46) דב ספרותי. 47) אסיפה. 49) כינוי לשבט בנימין. 51) ערם זה על זה, בעיקר שטויות. 53) דל. 55) זמר ישראלי החי שנים רבות בארצות־הברית. 56) תו נגינה. 57) גבוה. 59) הפסקה קצרה. 60) חיילים עותומנים ששלטו במצריים עד שהגיע נפוליון. 62) אני. 64) וניל. 65) ממתק עשוי ממשמש מיובש. 66) גנרל דרום ויאטנאמי. 67) כפן. 69) בן צאן. 70) אחד המזלות. 71) חוט דק. 72) חצי קוטר. 73) לבריאות!

מאונך:

1) בסיס הדרכה (ר״ת). 2) גבעה. 3) בירת מדינה במזרח הרחוק. 4) שטויות. 5) חבל ארץ עליו רבו הודו ופקיסטן. 6) חיל. 7) חוטם. 8) כוכב שבת בהיר בקבוצת נבל. 9) כלי עבודה חקלאי. 13) בעלת צורה ריבועית. 18) משפחת עמים אפריקניים שלשונה סוואהילית. 20) שלנו. 21) כישוף. 22) כפוף. 24) שונא יהודים. 25) נרו יאיר (ר״ת). 28) נור. 29) מגיבורי מילחמת טרויה, נרצח בידי אשתו בשובו מהמילחמה הביתה. 31) צוק סלע על גדות הריין, עליו ישבה לפי המיתולוגיה נימפה שפיתתה מלחים בשירתה. 33) רשע. 34) סופר צרפתי („אקלימים”). 37) מין מסמר. 38) צד, מחלקה. 42) משקיף מהצד, בעיקר במשחקי קלפים. 43) ללא הכרעה. 45) ענן. 47) בית חרושת ישראלי לטקסטיל. 48) מלך אשור. 50) נזכר לעיל (ר״ת). 51) שמחה. 52) מצביאה של דבורה הנביאה. 54) מגיע. 56) עיר במדינת טנסי. 58) במאי ישראלי (הוא הלך בשדות). 60) כהן דת בימי תלמי הראשון שחילק את ההיסטוריה המצרית העתיקה לשושלת — הלוקה המתקיימת עד היום. 61) עיר בהודו. 63) מרוב עצים קשה לפעמים לראות אותו. 66) פליטת מזון דרך הפה. 68) עוף. 71) אלוהי הרע המצרי.

חשבץ 1880

זותי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, היסור, כפל וחילוק, יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

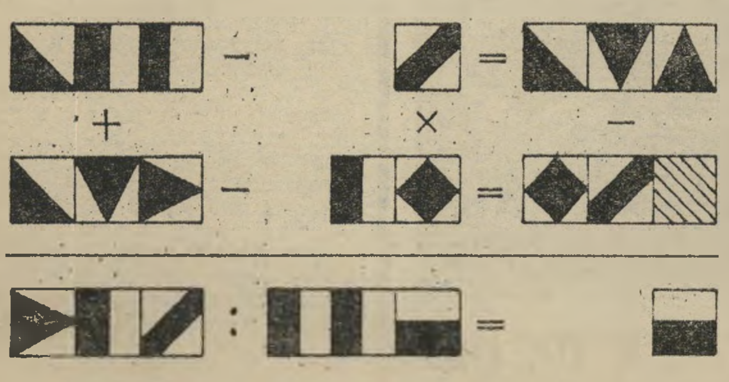

במדינה

(המשך מעמוד 26)

בין ילדי ירוחם שהופיעו על המסך היה גם דוד שושן, 14. היו לו עיניים עצובות והוא סיפר בקול של מבוגר על מישפחתו מרובת הנפשות, שאביה נטשה בשעתו, על חוסר התוחלת בחיים בכפר ירוחם ועל תוכניתו ללמוד במוסד בשנת הלימודים הבאה.

הבלשים עצרו ברחוב. בין אלה ש־חזו בתוכנית היה גם במאי הקולנוע בועז דוידזון. אותה שעה היה בועז עסוק ב־חיפוש אחר ילד בגיל 11 לערך, לסירטו החדש צ׳רלי וחצי. הנער היה צריך לגלם, לצידו של הכוכב יהודה ברקן, תפקיד של ילד־עבריין, נער במצוקה אופייני.

במבט ראשון נראה היה כי דוד שושן נולד כאילו לתפקיד. זהותו אותרה באמ־צעות בעל קולנוע מקומי בכפר ירוחם. הוא הובא לתל־אביב, השתתף במיבחני־בד שנערכו לכמה תריסרי ילדים, רובם שחקנים מיקצועיים בתיאטרוני ילדים, או בנים לאמהות מצפון תל־אביב המשתו־קקות שילדיהם יתגלו ככוכבים.

ההתמודדות היתה קשה. לשושן, בן למישפחה יוצאת מרוקו שהמיבטא המא־רוקאי טבוע בדיבורו, לא היה כל ניסיון קודם במישחק. הוא נראה כילד בן 11 לכל היותר. למרות שמלאו לו 14 שנים טרם נחגגה חגיגת הבר־מיצווה שלו („אולי בשנה הבאה יעשו לי בר־מיצווה.") אבל הוא היה כישרון מלידה ובעל אמ־ביציה יוצאת־דופן. הוא זכה בתפקיד.

שושן הובא לתל־אביב, בה ביקר עד כה לעיתים נדירות. הוא קיבל הכשרה והדרכה לקראת התפקיד שהוא עומד לגלם בסרט לצידם של כוכבים מנוסים כמו ברקן או זאב רווח. אולם נראה היה

תגלית שושן
לראות תחנת־רכבת בדימונה

שהוא יודע יותר על נוער במצוקה ועל עבריינות נוער מאשר יוצרי הסרט. הוא לא היה צריך להתאמץ כדי להיכנס אל התפקיד.

באחד הימים, ערב ההסרטה, טייל עם מלווהו ברחוב מרכזי בתל־אביב. כשחצו מעבר חצייה ברחוב דיזנגוף, עצרה לידם מכונית פרטית ומתוכה קפצו שני אנשים בלבוש אזרחי. הם הציגו את עצמם כ־בלשי המדור המרכזי. אחרי שביקשו מ־המבוגר להזדהות, שאלו: „מי זה הילד הזה?"

„הוא ילד מכפר־ירוחם," השיב המלווה.

„מה הוא עושה בתל־אביב?" חקרו הבלשים.

„הוא בא להשתתף בסרט," אמר ה־מלווה.

התירוץ לא נשמע משכנע באוזני ה־בלשים. רק אחרי שבירר בעזרת תעו־דות ומיסמכים את נכונות הדברים, הני־חו לשניים ללכת.

„מה פתאום עצרתם אותנו?" נשאלו.

„אתמול בלילה," סיפרו הבלשים, „היו התפרצויות כאן בסביבה. אנשים סיפרו כי מבוגר וילד עשו את זה. אתם נראתם בדיוק כמו אלה שתיארו השכנים."

השבוע החל דוד שושן לעמוד מול המצ־למות, כשהחלו צילומי סירטו של דוידזון. „הבעייה תהיה רק," אמר הבמאי, „כאשר יגמר הסרט. מה יעשה אז הנער הזה, שיצטרך לחזור מאור הזרקורים לכפר־ירוחם?"

רומי רוצה לאהוב מי שמתחשק לה

הטוב הרע, והנערה

ההתחלה רומי שניידר, ב־תחילת הקאריירה הקולנועית שלה, כסיסי, הנסיכה האוסט־רית בסידרת סרטי הסכרין בהם הופיעה.

עם אלן דיילון רומי שניידר עם אלן דיילון, הגבר הראשון בחייה. במשך תקופה ארוכה ראו בהם צמד הכוכבים הרומנטי של אירופה, עקבו אחר התפתחות אהבתם, שהתמוטטה כאשר נשא דיילון אשה אחרת.

עם הארי מייאן בעלה לשעבר של רומי שניידר, מפיק ובמאי תי־אטרון ממוצא גרמני המתגורר בפאריס, לו נישאה רומי אחרי אהבתה הנכזבת לאלן דיילון. הם נפרדו בתום 7 שנות נישואין.

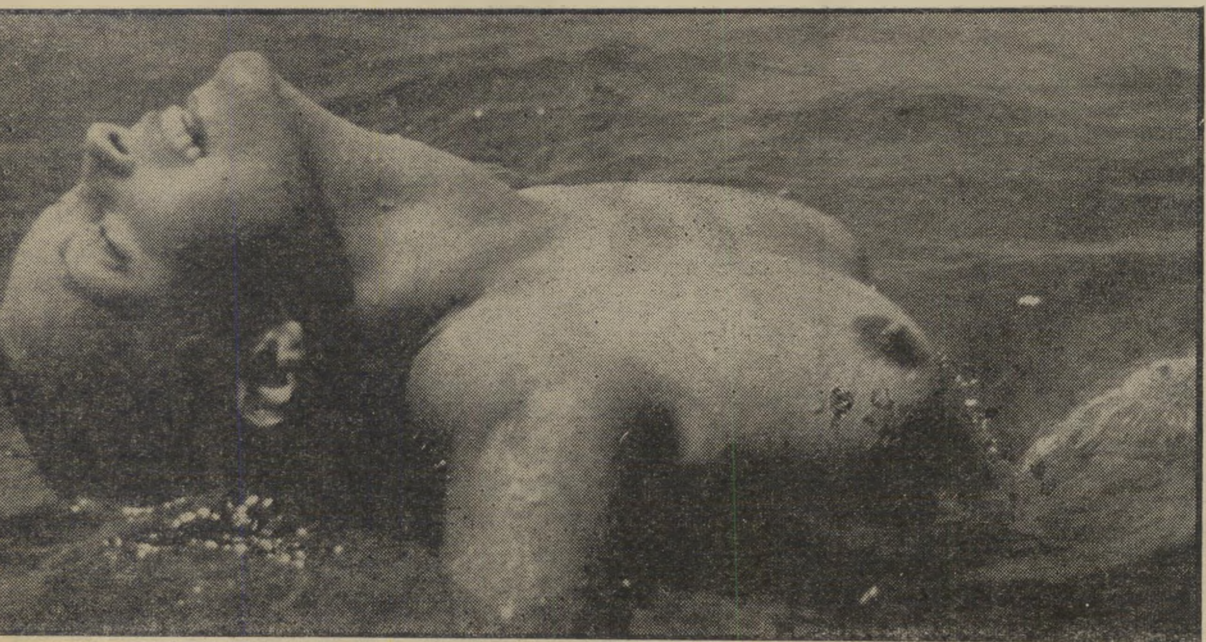

טעם החיים רומי שניידר בצורה מקורית מאוד: פירסום סידרה של צילומי עירום, שנועדה להוכיח כי גם בגיל 34 יש לה עוד מה להציע. את פרידתה מבעלה, הארי מייאן, בתום שבע שנות נשואין, חגגה תמורת שיחרורה מהארי מייאן, שילמה לו רומי שניידר מיליון וחצי מרקים, השווים היום בערך שניים וחצי מיליוני לירות.

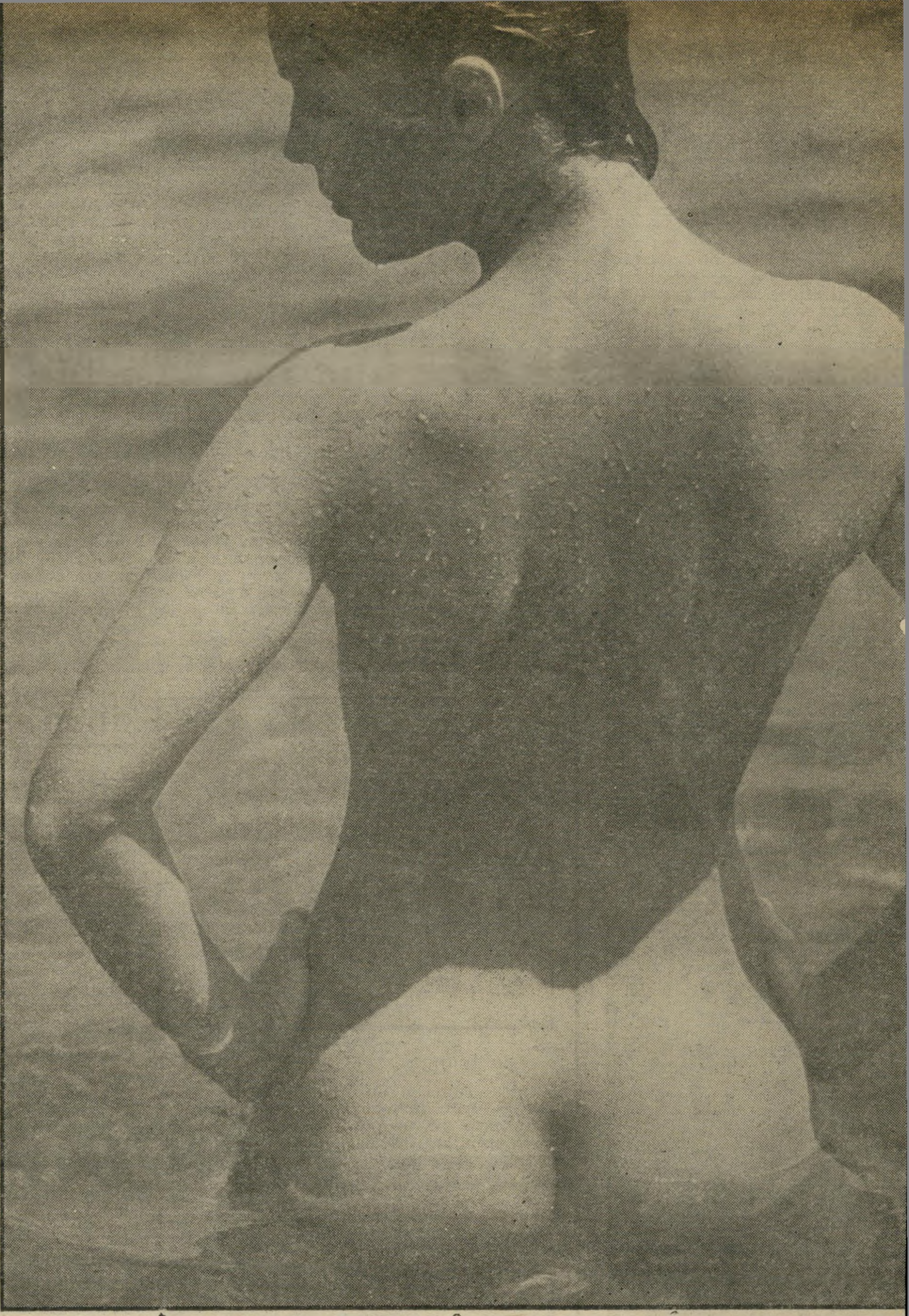

נקמה בבעל?

בשבע שנות נישואיה יכלה רומי שניידר לתת פורקן ליצר הראוותנות שבה בהופעה בחולצות שקופות. עתה, אחרי שהתגרשה מבעלה הגרמני, הארי מייאן, היא חוגגת בעירום, כאילו כדי לפצות את עצמה על שבע שנות כיפתור בחברת בעלה הקפדן, שהוא מפיק ובמאי תיאטרון גרמני, היושב בפאריס.

פעם היא היתה סיסי, היורשת החמודה של האימפריה האוסטרית על בד הקולנוע. הכל התמוגגו מחיוכיה המתוקים, ובין מנת שניצל לעוגת קצפת וינאית, כינו אותה „החמודונת של הקולנוע הגרמני.” רומי שניידר, בתם של השחקנית מגדה שניידר, כוכבת מבוקשת בשנות השלושים, ושל השחקן וולף אלבד־רטי, היתה מאוד שבעת רצון. סוף כל סוף, להיות כוכבת בגיל 16, זה לא עניין של מה בכך.

אלא שאפילו לאוזני הילדים מגיעים לעיתים הדים מחוץ לגבולות ארצם. כאשר יצאה רומי לפאריס וגילתה שעיר־האורות מתייחסת לסרטיה כאל פטל מתוק להפליא, ובעיקר כאשר הכירה את אלן דיילון, החלו פני הדברים להשתנות. מצד אחד, גוון תפקידה השתנה עד כדי כך שהופיעה, אמנם בהתנדבות בסרט אומנותי כמו בהמשפט של אורסון וולס, לפי קאפקא. מצד שני, הפופולריות שלה ירדה במיקצת, בעיקר בארצות הדוברות גרמנית, שראו בהרפתקאה הפריסאית, בגידה במולדת.

העניין עם דיילון, אמנם עלה על שירטון. הגבר נשא לאשה את נאטאלי (לא להרבה זמן) אחרי רומן ארוך ומפורסם עם רומי, וזו האחרונה, אולי כדי להטביע את יגונה, אולי מתוך כוונות טהורות, נישאה להארי מייאן, מפיק ובמאי תיאטרון גרמני, היושב בפאריס. תחילת נישואיהם עמדה דווקא באנה ורוד. אבל סרטיה של רומי ניכשלו, הזוג עבר להתגורר בברלין, ונדמה היה ששום דבר לא יפריע לרומי יותר במילוי תפקידה כרעייה נאמנה, הדואגת לנעלי הבית ולמקטרת של הבעל.

אבל האושר לא יכול היה להימשך זמן רב, משום שמקסמי פאריס משכו את רומי בעוצמה רבה. היא חזרה להופיע עם מחזרה המפורסם דיילון בבריכה, סרט על משולש אהבה, שהזכיר לצופים רבים את היחסים בינה לבין דיילון, בעלה בסרט, ומייאן, בעלה בחיים. זה האחרון, לא שבע הרבה נחת בבירת צרפת. כינו אותו „האינטיליגנט עם המשקפיים,” והתייחסו אליו בזילזול, כפי שהצרפתים נוהגים להתייחס לכל מי שאינו שולט בשפתם.

בינתיים, החלה רומי זוכה להערכה כשחקנית אפילו בחוגים הקפדניים של הקולנוע הצרפתי. עצם העובדה שהסכימה להסיר בגדיה לפני המצלמה ולהופיע בעירום מלא, ללא תסביכים, כמו הגדולות בשחקניות הקולנוע הצרפתיות, השכיחה לגמרי את עברה המלוקק והמכופתר כסיסי.

עכשיו, נסגר המעגל הראשון בחייה. רומי, בת ה־34, החליטה אחרי 7 שנות נישואים שמספיק לה. היא שילמה ברוחב לב לבעלה כמיליון וחצי מרקים (שהם היום כשניים וחצי מיליוני לירות) כדי שיניח לה לנפשה והחלה להצטלם בתאווה ללא בגדים כדי להפגין שלמרות שנותיה, יש לה עוד מה להציע לצופי הקולנוע בעולם, גם מחוץ למישחק. מדוע היא עשתה זאת?

שונאיה טוענים שזו היתה הדרך המהירה ביותר לכסות את החור בתקציבה, שגרם לה הבעל. אחרים טענו שאלה הן סטירות הלחי שהיא מכוונת כלפי בעלה לשעבר, נקמתה על 7 שנות סבל הכיפתור במחיצתו. ואולי אין זו אלא הכרזת העצמאות הסופית של רומי, המודיעה בקול גדול ש„היא רוצה לאהוב את מי שהיא רוצה, מתי שהיא רוצה, ולחיות כפי שהיא רוצה והיכן שהיא רוצה.”

הגרמנים, שאינם מבורכים בזמן האחרון בהרבה כוכבים בינלאומיים בקנה־המידה של רומי, יוצאים בשירי הלל סביבה על העזתה. אומרים עליה שהיא „היצוא הרומנטי הגרמני החשוב ביותר מאז ריכארד ואגנר,” רואים בה את ה„נשיות הרכה שמתחתה מסתתרת אלימות משרת אימה,” ו„יצר להרס עצמי שגם וורטר לא היה מתבייש בו.” וכאשר מפיק הוליבודי מתכנן להעסיק אותה באיטליה, בסרט שבו תגלם ראש כנופיית מבריחים, הם רואים בכך את האישור להנחותיהם.

אחרי סיזאר ורוזאלי מקשרים את שמה לעיתים קרובות עם איב מונטאן, ודמותה של האשה בסרט, הנקרעת בין שני גברים שונים לגמרי באופיים, העבירה רעד בכל הרכילאים, אשר ערכו מייד השוואות וגילו שרומי עצמה נקרעה תמיד בין דמויות אלימות וחזקות (כמו דיילון), לבין בעלה לשעבר.

מה שנוגע לרומי עצמה, היא אינה מרבה להגיב. אם הגרמנים רוצים להתרפק עליה, שיהיה להם לבריאות. אם הצרפתים מחליטים שהיא בעצם אחת משלהם, ואינם חושדים אפילו במיבטאה, כשהיא מגלמת צרפתיה על הבד, ודאי טוב. ואם כל הדברים הללו יחד, מאפשרים לקבל תפקידים יותר טובים בקולנוע, אז למי כבר איכפת מה כותבים העיתונים?

עם מונטאן

רומי שניידר עם איב מונטאן בהצלחתם הקולנועית האחרונה — סירטו של קלוד סוטה סיזאן ורוזאלי. למרות היותה אוסטרית, החליטו אנשי הקולנוע הצרפתים שרומי שניידר היא אחת משלהם.

קולנוע

ישראל

סינמה 1, סינמה 2 ו...

אפשר לחשוב מה שרוצים על סרט־ו של מנחם גולן — אולם כשמדובר במה שהוא וחברתו, סירטי נוח, מעוללים ל־בתי־הקולנוע הנכנסים תחת חסותם — אי־אפשר אלא להביע את כל רגשי הכבוד וההערכה.

אורלי בתל־אביב, ודאי שאינו דומה היום לאורווה שהתקראה קולנוע לפני כן. ניראה שדבר דומה אפשר יהיה לומר גם על קולנוע ירון ז״ל, שהוא כמובן גם קריטריון ז״ל.

בסוף חודש זה עומדים סירטי נוח לפ־תוח בבניין שעל הטיילת התל־אביבית שני בתי־קולנוע חדשים: סינמה 1 וסינמה 2 (כנראה בהשראת קדמי בלונדון).

הראשון, שהוא פחות או יותר האולם

במאי ראסל
משיח הפרא

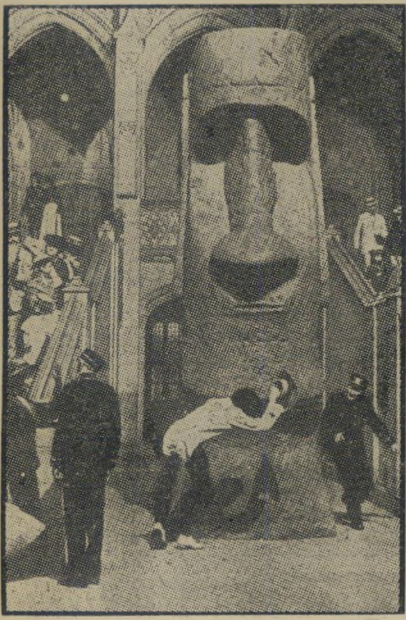

שחקן אנתוני (מאחור)
ופסל הפלא

ששימש גם בעבר להקרנת סרטים, אבל לאחר טיפול אסטטי יסודי, יקלוט כ־800 צופים ופתיחתו הרשמית מתוכננת ל־29 בספטמבר, עם סירטו החדש של משה מז־רחי אבו־בנאת, עם שייקה אופיר בתפקיד הראשי.

הקולנוע הקטן יותר, סינמה 2, יש בו מקום לקצת יותר מ־200 צופים. הוא מתוכנן עבור סרטים שהקהל שלהם מוגבל יותר. והסרט הראשון בו (שהצגותיו יחלו כנראה שבועיים לאחר פתיחת סינמה 1) יהיה משיח הפרא של הבמאי הבריטי קן ראסל, אודות חייו הסוערים של פסל צר־פתי צעיר בשם הנרי גודיה, (השחקן: סקוט אנתוני) שחי בתחילת המאה בלונ־דון, ואשר למרות שקיפח חייו בגיל 21, הספיק להשפיע השפעה עצומה על כל האמנות המודרנית.

נשים בגיהינום

זעקות ולחישות (צפון, תל־אביב, שוודיה) — הסרט החדש של ברגמן הספיק כבר להכות גלים בכל רחבי העולם, ואין ספק שאפילו במסגרת כלל יצירתו הוא ראוי לתפוס מקום של כבוד.

שוב, כפי שקרה בסרטים קודמים רבים (פרסונה, השתיקה, על סף החיים ועוד), זהו סרט על המיבנה הנפשי של האשה. העלילה, המתארת את שלבי גסיסתה האחרונים של אשה צעירה, כאשר ליד מיטתה ניצבות שתי אחיותיה ואומנת המטפלת בה מזה זמן רב, מעמידה את הנשים מול פני המוות, בוחנת את תגובתה של כל אחת מהן.

הדמות הפשוטה והמובנת ביותר בין הארבע היא זו של הגוססת (האריאט אנדרסון) השוקעת מדי פעם בחלו־מות פיוטיים על העבר, מתנחמת בשביבי זכרונות של רגעי אושר ושלווה שבין התקפה אחת לשניה. האחות הבכירה, מעשית, תוקפנית ונמרצת (אינגריד תולין) היא למעשה ממורמרת, אכולת יצר של הרס עצמי ומרירות. ואילו האחות הצעירה (ליב אולמן), קלת־דעת רגשנית ומקסימה, זורעת הרס סביבה באדישות חייכנית.

שתי האחיות סובלות למראה הגוססת, וצערן כנה ועמוק, אבל בסופו של דבר כל אחת מהן טרודה הרבה יותר מדי באני הפנימי שלה, בבעיותיה האישיות וביחסיה עם העולם החיצוני, מכדי שמותה של החולה ישפיע עליה יתר על המידה.

רק האומנת, שכל חייה סבבו את מיטת הגוססת,

טולין: הרס עצמי

חשה את האבל בכל עומקו, ואולי משום כך היא גם מעוררת, בסופו של דבר, רתיעה בשתי האחיות.

כל דבר בסרט הזה ראוי לשבח. המישחק המעולה של כל ארבע השחקניות. התפאורה והצילום היוצרים מעין אווירה של גיהנום, בה מתבשלות הנשמות המעונות.

יש בסרט השלכות פסיכולוגיות, סוציולוגיות ותיאו־לוגיות, ויש לראות אותו יותר מפעם אחת, כדי לרדת לעומק הדברים.

מי מפחד מנשים?

שחק אותה, סם (תכלת, תל־אביב, ארצות־הברית) — וודי אלן, כמטורף לקולנוע, החי בסר־טים במקום במציאות ומאבד עשתונותיו בפני כל מה שלובש שמלה, נעזב על־ידי אשתו, ומוצא עידוד רק בפגי־שותיו הדמיוניות עם רוח האמפרי בוגארט, שמסבירה לו איך וכיצד יש לנהוג בנשים (סטירת לחי מבטיחה אהבה, לדעת הרוח).

ככל הקומדיות של אלן, בנוי גם סרט זה מרצף של הצחקות שלא נדבקות תמיד יחד. אבל יש כאן פארודיה משעשעת על האמריקאי השוגה בחלומות, על מיתולוגיה הוליוודית, על הנשים המאכלסות את הג׳ונגל הניו־יורקי ומינהגי הטרף שלהן, או על טירוף־העסקים האמריקאי והשכר שבצידו.

ויש כאן הרבה השלכות לסירטי השלושים והארבעים המטרפים את דעת הגיבור.

אבל אם מדובר בסירטי העבר, הרי ששם הסרט צריך להיות נגן זאת שוב סם, והכוונה לשורה מפורסמת של בוגארט בה המריץ פסנתרן לפרוט שוב את כחלוף הזמן. מה זה שחק אותה סם?

אלן (משמאל): בוגי בסופרמרקט

בקיצור, הרפתקאות ואלתר מיטי מודרני זה החי בהזיות, ושוגה בחלומות נוסח ז׳אן לוק גודאר, יבדרו את מי שמתמצא בחומר הקרוב לליבו של הגיבור בסרט.

נשים טורפות

אלפרדו אלפרדו (לימור, תל־אביב, איטליה) — מה שחושב פיאטרו ג׳רמי על מוסד הנישואין הקאתולי כבר ידוע מזמן. גירושין נוסח איטליה, פותתה ונעזבה ושאר הסרטים שעשה לאחרונה, קבעו בצורה ברורה מאד שג׳רמי הוא נגד חתונות. אלפרדו אלפרדו בא לחזק עמדה זו, לאור ההתפתחות האחרונה בחוקה האיטלקית: הגירושין הרשמיים.

אלפרדו, גיבור הסרט, הוא בחור נחבא אל הכלים, פקיד קטן המרוצה בחלקו, חי לו בשקט ובצנעה עם אביו הפנסיונר, וחייו אידיליה שקטה.

עד שיום בהיר אחד נחות עיניו על נערה (סטפניה סאנדרלי). מרגע זה והלאה ניטלת המנוחה ממנו. היא משגעת אותו, מושכת אותו ודוחה אותו, מתעללת בו ומכריחה אותו בכוח לחזר אחריה, עד ששבר הכלי האומ־לל, בלית־ברירה, נושא אותה לאשה.

מכאן עולה הגיהנום בכמה חזקות, כאשר האב בורח מן הבית, העוזרות נמלטות על נפשן, וכל זה בגלל אשה היסטרית ומפונקת המתייחסת לבעלה כאל אידיוט הכפר ברגע אחד, וכאל פר־הרבעה ברגע שלאחר מכן, ממו־טטת כל חלקה טובה שנותרה עוד במערכת עצביו.

הבעל מכיר נערה אחרת, (קרלה גרווינה) מודרנית ובלי תסביכים. אבל האשה החוקית מגלה את הכל. המשטרה רודפת את הבעל ואת אהבתו החדשה, השניים

סנדרלי והופמן: נתחתן ונתגרש

הופכים למנהיגים בתנועה למען גירושין חופשיים, אחרי שנות מאבק התנועה מצליחה... והגבר האומלל מוצא את עצמו עם אשה חדשה.

דאסטין הופמן ניראה כבחירה אידיאלית לתפקיד הראשי, כשפניו המיואשות מביעות את ההיפך ממה שאו־מר קולו בפס־קול. ניגוד זה בין המילה המדוברת לבין התמונה אינו אלא תכסיס נוסף של ג׳רמי ללעוג לגיבוריו.

תדריך

תל־אביב

★★★ **פריץ החתול** (אורדן, ארצות־הברית): קאריקטרה של הבמאי היהודי ראלף באקשי, המחלק מהלומות לכל הצ־בעים ולכל הדגלים, בהבדלי דת, גזע ומין. סרט פרנוגרפי־מצוייר למבוגרים בעלי תודעה פוליטית.

★★★★ **חלף עם הרוח** (אורלי, אר־צות־הברית): מי שלא ראה עדיין לפחות אל יספר זאת בקול רם, בעיקר אם גילו עבר כבר את גילאי חוק חינוך־חובה. קלרק גייבל וויויאן ליי מקסימה לנצח.

★★★ **הכלונדיני עם הנעל השחורה** (גורדון, צרפת): למלחמה בין שרו־תי בין מודרניים נקלע כנר גאון, קצת משוגע והרבה תמים. התוצאה: מצחיקון אמיתי.

★★★ **הגנב שבא לסעוד** (פאר, ארצות־הברית): מהנדס למחשבים מחליף את מקצועו במשהו יותר משתלם. אם כי לדעתו גם מוסרי: גניבת תכשיטים מדגים שמנים המרמים את האנושות בין כותלי החוק והמימסד. מצחיקון שנון, מבר־יים ומצולם באלגנטיות. פלוס חינם תאישי של ז׳אקלין ביסט וראיין או׳ניל.

★★★ **ליידי קארולין למב** (רמת־אביב, אנגליה): רומנטיקון היסטורי ל־מחצה על לורד ביירון (ריצ׳רד צ׳מברלין), לורד מלבורן (ג׳ון פינץ׳) ומי ש־שיגעה את שניהם (שרה מיילס) ונשתגעה בעצמה. התסריט נכתב בידי רוברט בולט.

ירושלים

★★★★ **סוד הקסם הבורגני** (אור־נע, צרפת): הומור מקאברי של הגאון לואיס בנואל: הבורגנים חולמים, משתג־עים, נרצחים, נרמסים ומושפלים, אבל יוצאים מכל המכות בריאים ושלמים וחיים מעתה ועד עולם.

★★★ **חראש** (ירושלים, צרפת): ז׳אן גאבן באחד מתפקידיו האחרונים, כמותחן מיקצועי.

חיפה

★★★ **המכונית שלי** (אורדן, צר־פת): המצחיקן הפילוסופי ז׳אק טאטי ממ־עיט בדיבור ומרבה בתמונות. הוא מדגים את מותר האדם על המכונית ומותר הטבע מן העיר.

★★ **בקסטר** (אורה, אנגליה): בעיי־תון רגיש על נער הנופל קרבן לחיי מש־פחה הרוסים. כמה רגעים של אמת עם פטרישיה ניל, המטילה את מלוא כובד אישיותה על הכל.

★★★★ **מעשיות קאנטרברי** (פאר, איטליה): מי שמכיר את פאזוליני (תיאו־רמה, דקאמרון) יודע שאין מגבלות לדמיו־נו הפרוע. הפעם הוא נודד יחד עם עולי הרגל לכנסיית קאנטרברי (סיפוריו של צ׳וסר) בדרך של צבע וצחוק בעיקר מתחת לחגורה.

אם אתה צעיר ורוצה לחסוך בוא לעבוד בנמל אילת

לנמל אילת דרושים עובדים עד גיל 32, אחרי שירות צבאי ובעלי כושר גופני מעולה למקצוע הסווארות.
במקצוע הסווארות, תוכל להגיע למשכורת ממוצעת של -1000 ל״י לחודש נטו, באם תעבוד 25 ימי עבודה מלאים + 4-5 משמרות נוספות.
המגורים והארוחות יינתנו לך בבית נמלן (מלון של הנמל בו תתאכסן) במחיר מוזל, כך שתוכל לחסוך את מרבית משכורתך, דבר שיאפשר לך לבנות עתיד ומשפחה באילת במשך הזמן תינתן לך עזרה כספית לרכישת דירה (אם כי יש צורך להמתין בתור).
המעונינים לעבוד בנמל אילת ולהשתקע בעיר, יפנו למשרד הראשי: רשות הנמלים, בית מעיא, דרך פתח תקוה 74, תל־אביב, קומה 11, חדר 1121 בכל יום שישי בין השעות 9.00 - 12.00 ויביאו עמם תעודת זהות ופנקס מילואים: ניתן גם לפנות בכתב למדור כח אדם, נמל אילת, ת.ד. 37, אילת.

לשכת הפרסום הממשלתית

לכבוד
מבצע גולדסטאר – מכבי
ת.ד. 7066
תל אביב

הנני מעוניין לרכוש שעון שוייצרי בהנחה לפי תנאי המבצע האמורים, ואני מצרף באן 12 פקקי בקבוקי בירה "מכבי" ו/או "גולדסטאר" על מנת לזכות בהנחה.

סוג השעון שבחרתי בו הוא

תמורת השעון אני מצרף המחאת דאר ע"ס ____ שיק

נא ישלוח לי את השעון בדואר רשום באריזה שי חגיגית עם תעודת אחריות לשנה

שם משפחה שם פרטי כתובת מדוייקת

גזור ושלח!

Zenith - Mondia - Moonstone
לבחירה עם לוחית אדומה.
כחולה, צהובה או חומה
עם תאריכון, נגד מים
מחיר לצרכן -.110 ל"י
מחיר למבצע -.77 ל"י

אוטו ספורט Zenith
אוטומטי, תאריכון, נגד מים, צמיד מתכת
מחיר לצרכן -.585 ל"י
מחיר למבצע -.385 ל"י

Zenith - Movado-special
אוטומטי, תאריכון, נגד מים.
לבחירה עם לוחית בורדו או כחולה
המחיר לצרכן -.550 ל"י
המחיר למבצע -.365 ל"י

Zenith - Mondia - Moonstone
לבחירה עם לוחית כחולה או חומה
עם תאריכון, נגד מים
מחיר לצרכן -.110 ל"י
מחיר למבצע -.77 ל"י

כל מה שאתה צריך כדי לקנות שעון צמרת במחיר הזדמנותי

זה כמה בקבוקי בירה!

מפעלי הבירה בישראל שמחים השנה לאפשר לאוהבי הבירה לרכוש מתנת חג יקרה בהנחה מיוחדת. שעונים שוייצרים מעולים ובעלי עיצוב נהדר עם תעודת אחריות לשנה מהיצרן של שעוני הצמרת השוייצרים: **ZENITH, MOVADO, MONDIA**

איך לנצל הזדמנות חד פעמית זו? כל שעליך לעשות הוא לשתות את הבירה האהובה עליך, "מכבי" או "גולדסטאר", לאסוף 12 פקקי בקבוקים ולשלוח עם התלוש הממולא ובצרוף המחאה.

הבט - בחר - ורכוש ראה את תמונת השעונים שבמודעה או בוא בעצמך לאולם התצוגה ברח' קרליבך 14 ת"א פינת רח' הארבעה. שם תוכל להתרשם מהם בצורה בלתי אמצעית ולבחור באחד השעונים בו במקום.

אין מתנת חג יפה מזו האריזה הנהדרת בה ארוז השעון הופכת את השעון השוייצרי המדוייק והנפלא למתנה חגיגית מרשימה לך או לאחד מיקיריך.

שתה בהנאה - ענוד בשמחה - מבצע בירה לחגים

רחל מרחלת על כל העולם

ערומה או לבושה?

לטוטו נלהב ביותר גרמה השבוע **פרדי־ריקה סגל**, ארכיטקטית־הפנים ובעלת הפאב ז"ל, כאשר הופיעה במסיבה לבושה ב־כן, על זה בדיוק נסב הטוטו: במה, לכל הרוחות, היא לבושה?

בדבר אחד היו כל משתתפי הטוטו בטוחים: בכך שפרדי לבשה שמלה. זה אפשר היה לראות בעין בלתי־מזויינת.

הוויכוח נסב על היתר: חלק טענו ש־מוכרח להיות איזה שהוא יתר — חלק טענו שאין מקום אפילו לצל של יתר.

שכן המקסי המרהיבה היתה צמודה ל־חזה וירכיה של פרדי בצורה שלא היתה מביישת אפילו צילום־רנטגן, הותירה אותה יותר ערומה מאשר לוא היתה ערומה.

על כך שפרדי לא לבשה חזייה, הסכימו המשתתפים די בקלות. קשה היה שלא להסכים, נוכח העדויות החותכות. הקרב נסב סביב הסליפ. יש או לא יש.

פרדי עצמה, שהציגה בהזדמנות זו את המראה החדש שלה, לאחר הדיאטה — מראה העור והעצמות, הנחשב משום מה כה פופולארי כיום — סירבה לשפוך אור על התעלומה, השאירה את צופי הציפורים בתיסכולם.

פרדי

מכות לקובה

קובה זילברינג מפורסם לא רק כמיסעדן תל־אביבי נודע, האוהב לד־חוס מאכלים שונים ומשונים לכרסיהם של התל־אביבים לא פחות משהוא אוהב לדחוס אותם לכרסו שלו. הוא מפורסם גם כיהודי חסון, ששלושת מימדיו מתחרים ביניהם על הבכורה. בין לקוחותיו, שאחדים מהם באים מעולם־השוליים שבין־לבין, הוא ידוע כבעל־עסק שאינו נזקק להגנת שומרי־סף.

בשבוע שעבר נאלץ קובה להפעיל את שריריו. היה זה כאשר למסעדתו, רספוטין, ברחוב הירקון בתל־אביב, נכנסה חבורה עליזה של צעירים בת־ימיים, מ־הדור אשר לא ידע את פרעה.

כאשר עליזותם של החבר'ה עברה את הסף הרצוי, ניסה קובה להרגיעם. החבורה הגיבה בהתרגשות רבה, ושני הצדדים ספגו אבידות בינוניות עד כבדות.

את החבר'ה הבת־ימיים לא ראו מאז בתל־אביב, כך שקשה לדווח על מצבם. אולם קובה הסתובב מקושט, כמה ימים אחרי התקרית, בפלסטרים על פרצופו וכמה סימנים כהים על גופו.

לא שזה עשה עליו רושם מיוחד.

פוקה והחובשת

פוקה והסוהרת

מה שהלשונות הרעות הללו מסוגלות להמציא, אני אומרת לכם.

בסך־הכל ניהל ד"ר **פוקה הירש** שיחה לבבית וערה עם העלמה הצעירה, כשהוא אוחז בידידות בידה, מספר לה על דא ועל הא, ובוהה עמוקות לתוך עיניה השחורות.

וכפי שוודאי ידוע לכם, אין מראה טבעי יותר, ותדיר יותר, מאשר פוקה ה־עומד ומשוחח עם עלמה צעירה. למען האמת, אם הייתי מגלה אותו יום אחד משוחח עם מישהו שאינו עלמה צעירה, הייתי מתחילה להיות מודאגת.

אז מה עושות הלשונות הרעות, ימ"ש? הן הולכות ומגלות שהעלמה ה־צעירה הספציפית הזו, שבה גילה פוקה עניין כה רב, הינה **החובשת** בכלא־הנשים נווה־תירצה.

טוב, אז מה הקשר?

מה זאת אומרת, עונות הלשונות: הלא פוקה עומד לפני משפטו על בעיות שמס־הכנסה טוען שהוא עשה לו. ואם יתקיים באמת המישפט, ואם יימצא בו פוקה אשם — הוא עוד יוכל לחטוף מאסר, לא?

הרבה אם־ים. אבל מה בכל זאת ה־קשר? נניח אפילו שיימצא שופט בישראל שירצה להכניס את פוקה לבית־סוהר. אז מה לזה ולבית־הכלא לנשים? פוקה הלא גבר, לא?

נו באמת, אומרות הלשונות. תסמכו על פוקה שאם הוא כבר יילך לבית־סוהר, הוא יארגן לעצמו להגיע לנווה־תירצה, לתוך כל החתיכות החן.

ואתם רוצים הוכחה? בבקשה: תראו כיצד הוא קושר כבר קשרים עם הצוות שם, החל בחובשת וכן הלאה.

אההה, זו בטח בדיחה.

אבישר וידידה

דרושה מטפלת

לצייר **שמעון אבישר** הולך לא נורמלי בזמן האחרון. בציורים, אני מתכוונת. הוא הגיע כבר למצב בו הוא יכול להתגורר בדירה במלון שרתון בתל־אביב.

מה שלא כן המצב בתחום החיים האינטימיים שלו, אם יורשה לי להתבטא כך. רק לא מזמן צייצו הציפורים מכל חוטי הטלפון כי שמעון עומד סוף־סוף לשאת את ידידתו, דיילת אל־על היפהפיה **קאתי**.

והנה, אין קאתי ואין בטיח. הרומן המ־מושך הסתיים בשיברון־לב. „היא לא טיפוס המסוגל לחיי־נישואין," נאנח אבישר. „אני צריך אשה שתדע לבשל לי ולטפל בבית." אם אתן מבינות למה הוא מתכוון.

אז אחרי זה התחיל אבישר לבקש את הנערה שתדע לבשל, לטפל בבית, לגדל ילדים, ולשלם את חשבונות המכבסה ו־חברת החשמל.

טוב, אז מה אם הוא מחפש אותן דווקא במועדוני־הפסנתר של תל־אביב ובמסיבות הנוצצות? מי אומר ששם אי־אפשר למצוא אחת כזאת?

אותם האורחים, אותן החתיכות, אותם הבילויים ואותו המקום - רק השם שונה

הפסנתרים השחורים

היפות הדוגמנית ליאורה לפידות והזמרת רותי נבון בפתיחת **הפיאנו־בר 77** בתל־אביב. אופנת מועדוני הפסנתר החייתה במיקצת את חיי־הלילה של העיר, ויפהפיות העיר שוב אינן צריכות להסתתר בבתים או במסיבות פרטיות.

לוא הם היו מעוניינים, היו חבריה של מפלגת הפסנתרים השחורים מכניסים בקלות כמה חברים לכנסת. שכן זוהי המפלגה המגובשת ביותר בישראל: חבריה מכירים זה את זה משנים, וכל אחד מהם יכול לגייס מספיק קולות בין אלפי מכריו.

אלא שחברי הפסנתרים השחורים אינם מעוניינים לבזבז זמנם במקומות משעממים כמו הכנסת. יש להם שימוש חשוב יותר לזמנם.

פעם, הם היו מנצלים אותו כדי להתגודד בדיסקוטקים שבאופנה. גם מפני שפעם הדיסקוטקים היו באופנה, וגם מפני שפעם הם היו צעירים יותר, מסוגלים יותר לבלות את הלילה בריקוד.

אחר השתנתה האופנה, והדיסקוטקים פינו מקומם לפאבים. בערך אותו דבר,

נשף הערפדים הזמר־מלחין צביקה פיק, מנשק בלהט את החזה של הזמרת מיכל נוי, מי שהיתה שותפתו להצגה במחזמר **שיער.** התמונה, הנראית כלקוחה מסרט אימים של פולנסקי, נעשתה כמובן באווירה עליזה ומבודחת. בתמונה משמאל נראה צביקה בחברת הדוגמנית הבלונדית סוזי לרמן.

אבל לא אותו דבר. בפאב, לא נאלצת כבר לקפצץ ולפזז כל הלילה, יכולת לשבת בשקט מסביב לכוס בירה ולשמוע את עצמך חושב בניחותא. זה גם התאים ל־התקדמות בגיל של חברי המפלגה.

אחר מתו הפאבים, וכיום האופנה היא הפיאנו־ברים. שוב בערך אותו דבר, אלא שכאן אתה מתגודד מסביב לפסנתר, נהנה, כמו בתקופת הדיסקוטקים והפאבים, מאותם פרצופים מוכרים וחביבים שליוו אותך לאורך כל הדרך.

השבוע הוקם סניף נוסף של המיפלגה, בפיאנו־בר 77 **בתל־אביב.**

הקים אותו איש יחסי־הציבור של קופל טורס, מייק סטולוביצקי.

מייק הוא מוותיקי המבלים המקצועיים. הוא מכיר כמובן אישית את כל שאר המבלים והזמין אותם כמובן אישית לערב־הפתיחה.

וכולם עזבו כמובן אישית את מקומות־הבילוי הרגילים שלהם, באו לחגוג את פתיחת המקום החדש.

שאינו בעצם כל־כך חדש: פעם שכן שם מועדון־המפתח של שמעון ישראלי. אחר הוא שינה את פרצופו והפך למנדיס הראשון.

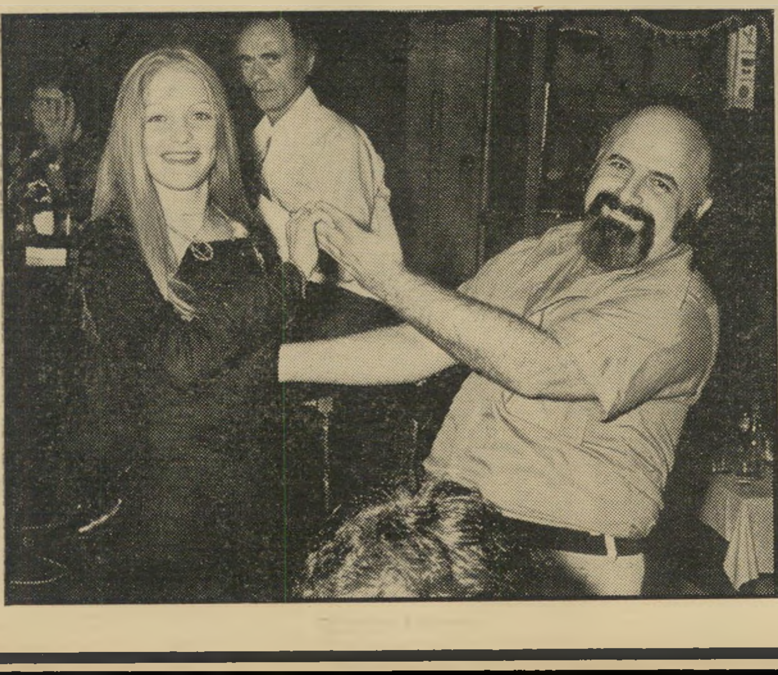

תנו חיוך! מבקש הצלם, שאינו אלא הזמר־מלחין מתי כספי, שנטל מצלם עיתונות את מצלמותיו וניסה כוחו בצילום. בתמונה משמאל: הדוגמנית ברכה שוורץ בריקוד עם בעלה של הזמרת חנה אהרוני.

פסינתור

היא אופנת הבי־לויים החדשה בתל־אביב, בה מבלים מסביב לפסנתר. בתמונה: צמד הזמרים חדווה ודוד, שהגיעו לביקור קצר בארץ, אחרי שהתיישבו בלוס־אנג׳לס, ליד הפסנתרן בני פרגר שהופיע בזמנו כמלווה של הזמרת חווה אלבר־שטיין בהופעתה במועדון **עומר כיאם.**

פנינה של חזה

הדוגמנית הבלונדית פנינה רו־זנבלום הפכה למוקד הפתיחה החגיגית של מועדון הפסנתר החדש, כאשר הופיעה לשם לבושה בחולצה שקופה למחצה, שהבליטה יותר מאשר כיסתה את חזה השופע. בחברתה של הדוגמנית פנינה רוזנבלום נראה הצייר בעל מועדון הלילה היפואי **עומר כייאם,** שלמה צפריר.

כשמנדיס עבר דירה, הפך המקום למס־עדת נאש. אחר הוא עמד שומם, עד שבא יעקב אגמון והפך אותו לקאברט הסאטי־רי. ועכשיו בא מייק עם הפיאנו־בר.

בפתיחה החגיגית זרמו הוויסקי והחתי־כות כמים, וחיבוקים ונישוקים עפו בין החבר׳ה כאילו לא התראו רק ערב קודם, באיזה מקום־בילוי אחר.

אירוח אישי

מעניק מנהל המועדון, מייק סטולוביצקי, לפנינה רוזנ־בלום. משמאל: דן שילון בשיחה עם אשת יחסי־הציבור מירי זכרוני. קיצונים משמאל: האמרגן חיים סאבן עם ידידתו החיילת חני והספרית ליזה.

שנה 37 | מ"ו אלול תשל"ג, 12.9.73 | המחיר: 2.50 ל"י | מספר 1880

העולם הזה

בעלה של עורכת־הדין הירושלמית שנעצרה, מספר את הכל עליה:

עורכת־דין אילנה רבינוביץ'

"אשתי היא שטן!"